

DIVPADSMIT GADUS VECĀ JĒZUS TRĪS DIENU SARUNAS

AR RAKSTU MĀCĪTĀJIEM UN FARIZEJIEM
JERUZĀLEMES TEMPLĪ

No Viņa paša atklāsmē saņēmis un pierakstījis
JAKOBS LORBERS

SATURS

DIVPADSMIT GADUS VECĀ JĒZUS TRĪS DIENU SARUNAS	1
DIVPADSMIT GADUS VECĀ JĒZUS TRĪS DIENU SARUNAS AR FARIZEJIEM UN RAKSTU MĀCĪTĀJIEM JERUZALEMES TEMPLĪ	3
Pirmā diena.....	3
Pirmā nakts.....	14
Otrā diena.....	18
Trešā diena	28
Mana — tā kalpa — piezīme.....	41

Garīgums.lv

Šo grāmatu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts: garigums@gmail.com

*

Tulkots no vācu valodas Rīgā, A.V.

Pirmizdevums Rīgas Ev.-Luteriskajā Misionēs draudzē, Avotu ielā 29, Rīgā, 1925

DIVPADSMIT GADUS VECĀ JĒZUS TRĪS DIENU SARUNAS AR FARIZEJIEM UN RAKSTU MĀCĪTĀJIEM JERUZALEMES TEMPLĪ

PIRMĀ DIENA

TAS TĀ BIJA VISĀ JŪDU valstī ieradums un priekšā rakstīta paraža, ka tur, kad viņu bērni bija sasnieguši divpadsmit gadu vecumu, viņiem tos vajadzēja vest uz Jeruzalemi, kur tad viņi templī tika izjautāti no vecākiem, farizejiem un rakstu mācītājiem par to, ko viņi līdz šim bija apguvuši, sevišķi mācībās par Dievu un praviešiem. Protams, par tādu pārbaudīšanu bija jāsamaksā arī neliels nodoklis, pēc tam tad pārbaudītie, ja viņi to vēlējās, saņēma atkal pret nelielu samaksu gatavības liecību. Ja bērni uz katru jautājumu bija teicami atbildējuši, tad pēc tam viņi varēja arī tikt uzņemti tempļa skolās, un viņiem bija izredze kādreiz tapt par tempļa sulaiņiem. Ja vecāki varēja pierādīt, ka viņi ir cēlušies no Levija cilts, tad ar iestāšanos tempļa skolās gāja it viegli; bet ja vecāki to nevarēja pierādīt, tad ar to gāja sliktāk, un viņiem vajadzēja Levija cilti pilnīgi iepirkties, un templim atnest kaut kādu ievērojamu upuri. Meitas no šīs pārbaudīšanas bija izslēgtas; tikai ja viņas pašas uz savu vecāku pamudinājumu, lielākas Dieva labpatikšanas dēļ, gribēja likties pārbaudīties, tad arī viņas no tempļa vecajām mātēm tika kādā atsevišķā namā smalki pārbaudītas, un arī saņēma liecību par visām līdz šim iegūtām zināšanām un izveicībām. Tādas meitenes tad varēja tapt par priesteru un levītu sievietēm.

Zēnu un it sevišķi meiteņu pārbaudīšana bija visai īsa. Daži galvenie jautājumi jau bija noteikti priekš visām reizēm, kurus tad jau sen katrs jūds zināja no galvas. Bērniem atbildes uz minētiem jautājumiem tika pavisam tekoši iekaltas, un tiko pārbaudītājs ar jautājumu bija galā, kad jau arī pārbaudāmais zēns ar atbildi bija galā. Vairāk par desmit jautājumiem neviens pārbaudāmais nedabūja, un tālab tas ir viegli saprotams, ka viena zēna pārbaudīšana ilga tiko pāri par vienu minūti, sevišķi, ja viņš to pirmo jautājumu it labi un ļoti veikli bija atbildējis, tad pēc tam tie pārējie viņam pa lielākai daļai tika atlaisti.

Pēc pabeigtas īsas pārbaudīšanas zēns saņēma mazu zīmīti, ar kuru tad viņam kopā ar vecākiem bija jāpiesakās pie tās pašas nodokļu kases, kurā viņš pirms tam to pārbaudīšanas nodokli bija samaksājis, kur tad atkal, uzrādot pārbaudīšanas zīmīti, viņam bija jāsamaksā neliels nodoklis, ja viņš uz zīmītes pamata gribēja saņemt tempļa liecību. Visai nabadzīgu vecāku bērniem vajadzēja pienest nabadzības apliecību, jo citādi viņi pie pārbaudīšanas nemaz netika pielaisti.

Pārbaudīšanas laiks bija vai nu pa Lieldienām, vai pa Lapu būdiņu svētku laiku, un parasti ilga piecas līdz sešas dienas. Bet iekāms templī iesākās pārbaudīšana, jau pāris dienas iepriekš tempļa sulaiņi tika izsūtīti pa mājvietām, lai izzinātu, cik daudz pārbaudāmo varētu būt sanācis. Kurš tad gribēja pret mazu samaksu likt sevi sevišķi atzīmēt, tas to varēja darīt, tāpēc ka caur to viņš drīzāk nāca pie pārbaudīšanas, bet maksāt nespējīgiem tad parasti vajadzēja palikt tiem pēdējiem, un uz viņu pārbaudīšanu jau vispārīgi nelika daudz svāra, un liecības parasti izpalika. Viņiem gan apsoliya tādas kādreiz izsniegt, bet no tam parasti nekad nekas nav iznācis.

Bet dažreiz notika arī tas, ka lielākā mērā apgarots un apdāvināts zēns uzstādīja pārbaudītājiem arī pretjautājumus, un par šo un to iz praviešiem prasīja paskaidrojumus. Tādos gadījumos starp pārbaudītājiem tad parasti parādījās saīgušas un dusmīgas sejas; jo rakstos un praviešos pārbaudītāji reti kad bija spējīgāki par šimbrīžam ļoti vāji nostādītiem ABC-skolotājiem. Viņi zināja tikai tik daudz, cik viņiem bija jājautā; kas pāri par to, to parasti sedza dziļa tumsa! Bet pie pārbaudīšanām, savā ziņā kā pārbaudīšanas komisāri, gan sēdēja arī daži vecāji un rakstu mācītāji. Viņi gan nepārbaudīja, bet tikai noklau-

sijās, kas tur tika pārbaudīts; tikai iepriekš minētā sevišķā gadījumā, ja tas katrā ziņā bija to pūļu vērts, viņi iesāka kustēties, un pārmeta tādām jautātājam zēnam vispirms viņa negudro pārdrošību, kurš bija iedrošinājies novest savus pārbaudītājus tādā nepatīkamā, laiku gaisinošā stāvoklī! Tāds zēns, ja viņš tik viegli nelikās iebaidīties un pie sava nodoma un prasības palika, tika pagaidām, vairāk ļaužu priekšā izliekoties, nekā kādas dziļākas patiesības dēļ, nolikts gaidītāju rindā, un viņam uz tamlīdzīgiem kritiskiem jautājumiem dodamo izskaidrojošo atbildi vajadzēja gaidīt līdz kādai zināmai stundai vakarā, kad tad viņš tikai pēc tam tika atsevišķi saukts priekšā. Kad pēc tam noliktā stuna pienāca, tad tādi zēni allaž ar zināmu negribēšanu tika no viņu slēptuves izvesti, viņiem vajadzēja savu jau iepriekš pacelto jautājumu atkārtot, kur tad kāds no vecajiem un rakstu mācītājiem deva jautātājam parasti ļoti mistisku un cik vien iespējams sarežģītu atbildi, no kuras zēns, acīmredzot, gudrāks netapa. Un ļaudis pie tam sita sev pie krūtīm un dziļi, mulķīgi, klusi, kurli un akli apbrīvoja caur vecaja un rakstu mācītāja muti Dieva Gara neizdibināmos dziļumus, un beigās tādām zēnam pārmeta viņa neapdomīgo pārgalvību.

Tomēr viens it sevišķi apgarots zēns pēc tam vēl nenokāra vis galvu, bet sacīja: “Visa darbība lielajā Dieva pasaulē ir dienā apgaismota no spožākās saules gaismas, un pat nakts nekad nav tik tumša, ka it nekas nebūtu saredzams; kāpēc gan taisni tai svarīgai mācībai, kurai skaidri un gaiši ir jārada cilvēkiem ceļš uz patieso pestīšanu, vajag būt dotai tik sarežģīti, ka neviena dvēsele to nesaprot?” Un tas zēns, kas vecajiem taisni to iebilda, biju Es pats, un caur to novedu viņus visai neveiklā stāvoklī, sevišķi, kad visi klātesošie ļaudis sāka atzīt manā pusē pilnīgi taisnību un sacīja: “Pie Abrama, Izaaka un Jēkaba Dieva! Šis zēns ir apbrīnojami gudrs; tam ar vecajiem un rakstu mācītājiem vajag vēl par ko vairāk sarunāties! Mēs par viņu gribam viņiem iemest Dieva šķirstā ievērojamu upuri!”

Viens ļoti bagāts izraēlietis no Betānijas, kas bija vēl toreiz dzīvs būdamais Lācars, Martas un Marijas tēvs, iznāca priekšā un nolika par mani upuri trīsdesmit mārciņu sudrabā un drusku zeltā, vienīgi ar to nolūku, lai Es ar vecajiem un rakstu mācītājiem ilgāk drikstētu sarunāties. Vecaji un rakstu mācītāji protams pieņēma šo lielo upuri ar lielāko prieku, un Es caur to ieguvu vajadzīgo laiku, lai ar vecajiem drikstētu iet pavisam ārkārtīgās un iepriekš aiz droši zināmiem iemesliem te nekad nebijušās sarunās. Bet tas pirmais un jau minētais priekšjautājums bija jo Jesajas, uz kuru visai mistiski tumši dotā atbilde ta arī deva to iemeslu turpmākām garākām sarunām, kurām mēs nu tūliņ liksim sekot. Kas tās ar labu un mīlestībā šķīstu sirdi lasīs, tas savai dvēselei un savam garam arī daudz ko no tām mantos. Bet iekāms mēs nonācām pie lielākām sarunām, un tāpēc, ka man bija labi samaksāta runāšanas brīvība, Es atgriezpos pie priekšjautājuma, un sāku vecajus un rakstu mācītājus izjautāt par tā atsevišķām vietām. Bet šis priekšjautājums bija ņemts no Jesajas 7. nodaļas 14., 15. un vēl 16. panta, un tie panti ir šādi:

“Tā tas Kungs pats jums dos zīmi: Redzi, viena jaunava ir grūta un dzemdēs dēlu, kur vārdu viņa nosauks Imanuels. Viņš ēdīs sviestu un medu, ka viņš zin atnest ļaunu un uzņemt labu. Bet pirms tas puisītis mātīs atnest ļaunu un uzņemt labu, tā zeme, kuras dēļ tev ceļas šausmas, tiks atstāta no viņas diviem ķēniņiem.”

Priekšjautājuma pirmā daļa, acīmredzot, pats par sevi saprotams, pastāvēja iekš tam: Kas ir tā jaunava un kas viņas dēls Imanuels, un kad tas notiksies, ka tāds dēls dzims pasaulē? Tam laikam jau vajadzētu būt klātu, tādēļ ka Jēkaba zeme patlaban jau kopš vairākiem gadiem ir pazaudējusi savus abus ķēniņus, un tagad tur valda pagāni! Vai varbūt tas priekš divpadsmit gadiem Betlēmē kadā avju kūti piedzimušais zēns būtu taisni tas no Jesajas pasludinātais Imanuels, kurš piedzima no jaunavas Marijas, kas bija uzticēta namdarim Jāzepam, — gan ne kā sieva, bet kā apgādāšanā nodotā, pēc vecās tempļa paražas, — kura dēļ gudrie no austrumu zemes atnāca, lai viņu apsveiktu kā apsolīto jūdu ķēniņu, par kuru templī pie apgraizīšanas Anna un Simeons ir nodevuši ievērojamu liecību?

Tagad taisni par šo visai ievērojamo priekšjautājumu kāds īsti valdītārkārgs, sīkstulīgs vecajs iesāka sarunāt tādas blēņas, ka Es tās nemaz vairs negribu darīt zināmas, jo viņš starp citu arī mani nosauca par slikti audzināt zēnu, tāpēc ka es jau ko zinot par kādu piedzimšanu no sievas. Tikai kāds jaunāks, mazliet cilvēcīgāk izskatīdamies rakstu mācītājs pacēlās pret to un sacīja, ka tas vēl nebūt nenoradot uz kaut kādu sliktu audzināšanu, tāpēc ka sevišķi Galilejā zēni sasniedzot gatavību agrāk, nekā novargušajā Jeruzalemē, kur uz vietas nekas cits neesot, kā luksuss un liela bērnu izlutināšana. Uz viņa labo iestāšanos manis labā man gan varētu dot kādu labāku atbildi; jo viņš domājot, ka man jau visi cilvēciskās dzīves stāvokļi esot uz labāko zināmi! Lai novedot tikai tos citus zēnus pie malas un tad ar mani lai runājot pilnīgi vīrišķi. Bet tas vecajs tikai rūca kaut ko pie sevis, un Es pēc tam attiecībā uz to piedzimšanas notikumu Betlēmē jautāju to cilvēcīgāk izskatīdamos rakstu mācītāju.

Bet arī viņš sacīja tā jo plaši izplūzdams: “Ja tu, mans mīļais visai daiļais zēns, ar to laimīgā kārtā galīgi izgaisušo notikumu, — par kuru tanī laikā daudz kas tika runāts, tagad un sevišķi attiecībā uz tumšo pravieša Jesajas pravietojumu, kurš tikai savam laikam arvien tumšās gleznās pravietoja, — nav tikpat kā nekas iznācis; jo tie vecie, — es domāju, ka es to esmu dzirdējis, — pēc zināmās Eroda Betlēmē bērnu slepkavošanas, kur toreiz droši vien arī viņu no austrumu zemes apsveiktais jūdu ķēniņš tika nokauts, — ir no Jūdejas katrā ziņā kaut kur aizbēguši un varbūt pat vairs nav pie dzīvības. Jo pēc tam par viņu dzīvi vairs nekas nav dzirdēts. Tomēr var jau kaut kas sakarā ar šo lietu būt bijis; jo tā toreiz ir izsaukusi lielu saviļņojumu. Bet pēc tam nedaudz gados brīnišķā kārtā viss tā ir nogrimis galīgas aizmirstības jūrā, ka tagad gan neviens cilvēks pat ne ar pušplēstu vārdu vairs par to neko nepiemin, un tas arī nav to pūļu vērts, lai par to kādu vārdu pazaudētu. Bet Simeons un Anna ir bijuši divi pazīstami veci tempļa sapņotāji, kuri jau pie dažāda laba zēna tādā mistiskā kārtā ir taisījuši savas mesianiskās piezīmes, un caur to it krietni izmuļķoja ļoti daudz vāju vecāku.

Kad Dievs Mozum uz Sinaja deva baušļus, tad trīcēja gandrīz visa pasaule, un tuksneša gājiens bija ildzis ap četrdesmit pilnus gadus, un tad jau gandrīz visai pasaulei vajadzēja atzīt Jehovas visspēcību. Tā jo pārāk būs šinī pasaulē nākdamais Mesija, par kuru Dāvids dziedāja (Ps. 24,7–10):

“Atdarait plaši tos vārtus un jo augsti tās pasaules durvis, lai tas godības Ķēniņš ieiet! — Kas tas ir tads godības ķēniņš? Tas ir tas Kungs stiprs un varens, tas Kungs varens karā! — Atdarait plaši tos vārtus un jo augsti tās pasaules durvis, lai tas godības Ķēniņš ieiet! — Kas ir tas godības ķēniņš? Tas ir tas Kungs Cebaots, Viņš ir tas godības Ķēniņš!” —

kurš droši vien vēl vairāk liks visai pasaulei ietricēties. Un tu, mans daiļais zēns, pēc tam gan ieskaitīsi, ka attiecībā uz cerēto Mesiju tur tā piedzimšana Betlēmē, par kuru šobrīd neko vairs nedzird, būs gan ņēmusi savu it labi zināmo ceļu. Apdomā tikai, kā Dāvids Viņu ir pasludinājis, un kas iepriekš ir jādara, kad tas lielais godības Ķēniņš nāks no debesīm pēc jūdiem, un tāpat apdomā, ka tad droši vien vairākus gadus iepriekš visi jūdi no lieliem praviešiem, kā piemēram no Elijas, kas tanī laikā tam godības Kungam ies pa priekšu, tiks uzaicināti iesākt darīt to darbu, ko lielais ķēniņš Dāvids ir pavēlējis, lai uz tādu lielisku visaugstākā Dieva atnākšanu jo labi sataisītos! Pārdomā tikai tu, daiļais puisēns, par to, un tad jau gan tas tev taps saprotams, ka Jehova Cebaots par tik lētu cenu vis pasaulē nenāks, un tālab tagad ej, un nejutā vairs par kaut ko tamlīdzīgu!”

Tikai pēc tam tad es taisīju to jau sākumā zināmu darīt piezīmi, kura to bagāto vīru no Betānijas pamudināja par mani samaksāt to lielo runāšanas tiesību nodokli, lai Es par savu uzstadīto priekšjautājumu varētu taisīt tālākus iebildumus un arī par uz Mesiju attiecīgiem Jesajas tekstiem izrunāties vēl vairāk; jo viņš bija viens no tiem nedaudziem, kuri tagad to “godības Ķēniņu” gaidīja pēc Elijas ne vairs iekš vētras vai uguns, bet iekš maigas lēnas vēsmaņas. — Kad Es tādā kārtā biju ieguvis runāšanas iespējamību, tad Es tūliņ sacīju uz vecajiem un rakstu mācītājiem, kuri man deva saprast, ka tagad lai Es runājot un jautājot, par ko vien Es gribot, un viņi man tagad atbildēšot kā pienākas. Tā tad Es tur atkal iesāku ar priekšjautājumu un sacīju: “Jūsu tik šķietami droši izteiktie vārdi vēl nevar nomierināt jūru un pavēlēt klusēt šalkdamiem vējiem! Tikai akls neko neievēro no šī laika zīmēm, un kā pilnīgi kurls viņš arī nevar sadzirdēt to jo vareni dārdošo taisni šī visievērojamākā visas zemes laika vēstures pārkonu. Kur jau Karmels un Ciona atnākušā godības Ķēniņa priekšā savas galvas ir noliekuši, un Orebs no saviem augstiem žuburiem liek pienam un medum tecēt, jūs, kam vislabāk par to būtu jāzin un gaidīdami tautai par to būtu jāpavēsti, nezīnāt ne pušplēsta vārda!”

Še visi vareni brīnījās un uzlūkoja te mani, te atkal viens otru, un nezīnāja, ko lai man atbildēt. Pēc kāda brīža viens sacīja: “Nu tad runā tu par to tālāk, ko tu no tam zini!”

Es sacīju: “Droši vien Es zinu, ko Es zinu! Bet Es pie jums negriežos tādēļ ar jautājumu, lai jūs man to paskaidrotu, ko Es jau ir tā zinu, bet vienīgi, lai jūs man to rādītu, kas ir pravieša Jesajas grūtā jaunava, no kuras taisni ir jādzimst tā Visaugstākā dēlam! — Kāpēc viņa tam dos vārdu ‘Imanuels’ — Dievs ar mums? — Kāpēc viņš ēdis pienu un medu, lai atmestu ļaunu un uzņemtu labu? To taču gan jums kā rakstu mācītājiem vajag saprast, ko tas pravietis ir apzīmējis ar to grūto tapušo jaunavu, kura dzemdēs to apzīmēto dēlu! Es gan esmu tanīs domās, ka tai piedzimšanas notikumā Betlēmē tomēr ir kaut kas vairāk, nekā jūs to domājat, un ka tas vecāku pāris, tas zināmais namdaris Jāzebs no Nacaretas, un tā vēlāk viņam par sievu pielaulātā jaunava ar to Betlēmē piedzimušo dēlu vēl it labi ir pie dzīvības; jo viņi caur ļoti gudru toreizējā romiešu kapteiņa Kornēlija vidutājību ir izbēguši vēlākām vecā Eroda necilvēcībām, un tagad dzīvo it sveiki un veseli Nacaretē Galilejā!

Es to zinu kā 12 gadus vecs zēns, un jums, kur jūs taču par visu ko zināt, tas lai būtu nezināms! Sevišķi Jāzeps, kā viens no krietnākiem namdariem, kurš vēl katru gadu Jeruzalemei ir kaut ko dabūjis strādāt, un jūs viņu gluži labi pazīstiet, tāpat arī viņa sievu, kura ir jeruzalemiete un līdz savam 14. gadam tika templī uzaudzināta! Vai viņa nav Joahima un Annas meita, kura pēc jūsu metriskām atzīmēm brīnišķā kārtā nāca pasaulē? — Anna jau bija lielā vecumā, un tāpēc gan bez brīnuma nekad nebūtu bijis domājams, ka viņa taptu grūta!

Pēc tam šis vecāku pāris kopā ar jaunpiedzimušo zēnu, tūlī pēc aizbēgšanas no Betlēmes, gan ap trīs gadi nodzīvoja Ēģiptē, un proti Ostracinas pilsētiņas tuvumā, vecēģiptiešu valodā — Austrachina, kas izteic tikdaudz kā 'briesmu nesēja', tā tad cietoksnis, kas faraonu laikos visiem ienaidniekiem nesa nāvi. Vēlāk varenākie vecās Ēģiptes ienaidnieki ir šo briesmu vietu, kā daudzas citas, iekarojuši, un mūsu laikos no citreizējās briesmu vietas un nesējas nav nekas atlicis, kā vien vecais sabojātais nosaukums, kuram romieši, zināms, ir devuši citādu paskaidrojumu, nekā vecie ēģiptieši. Protams, no tam nekas neatkarājas, bet Es tikai to man zināmo tāpēc pievedu, lai jums tuvāk apzīmētu minētā vecāku pāra triju gadu uzturēšanās vietu. No turienes pēc kāda slepena augstāka aizstādījuma viņi atkal ir atceļojuši uz mājām uz Nacareti, kur tagad viņi pilnīgi Dievam padevīgi dzīvo pēc iespējas vienatnē, kaut gan tur par to zēnu, kuru arī man ir tas gods ļoti labi pazīt, stāsta daudzumu brīnuma lietu. — Jo viņam paklausot pat elementi, un plēsīgākie meža un tuksneša zvēri bēgot no viņa skatiena šausmīgāk, nekā no tūkstoš medniekiem. Jo šinī ziņā viņš esot tūkstoškārtīgs Nimrods! — Un no tam jūs nopietnībā neko nebūtu zinājuši? — Bet sakait man gluži vaļširdīgi un patiesīgi, vai tad gan jūs nopietnībā par visu to neesat dzirdējuši?"

Kāds cits vecājs, kas bija mazliet labākā gara stāvoklī, saka: "Jā, taisni par to, mēs jau gan kaut ko esam dzirdējuši runājam, tāpat arī, ka tas mums labi pazīstamais namdaris ar savu jauno sievu Mariju pastāvīgi uzturas Nacaretē. Bet vai gan tas brīnuma zēns ir tas pats, kas priekš 12 gadiem piedzima kādā kūtī Betlēmē, to mēs nezinām, un arī ļoti par to šaubāmies, ka tas ir tas pats! — Un kā lai tas zēns tad varētu būt tā pravieša Imanuels?"

Es sacīju: "Gluži labi; bet ja viņš tas nav, no kurienes tad nāk tā vara, kuru viņš izved pār visiem elementiem? — Un kas ir tā pravieša jaunava, un kas tas Imanuels?"

Tas bagātnieks no Betānijas saka: "Klausieties! Šim zēnam jau ir milzīga saprašana! Man garā tā izliekas, itkā viņš jau būtu pat vai kāds jauns Elija, kuru tas brīnuma zēns no Nacaretē sev pa priekšu sūta, lai mūs visus sagatavotu uz tā pravieša, tā tad klātbūdamo Imanuelu! Jo kad gan jel kāds no mums ir piedzīvojis, ka izņemot Samuelu, kāds divpadsmit gadus vecs zēns tik milzīgi gudri būtu runājis! — Tāpēc jums jau gan ar šo zēnu vajag iesākt vest pārliecinošu un svinīgāku sarunu, citādi mēs no tā zēna vaļā netiksim. To pravieti jau jums vajadzēs iesākt viņam saprotamā veidā izskaidrot, un arī pārbaudīt, kā tad tas ir ar to jaunavu Mariju, to brīnišķīgo Joahima un Annas meitu, kuri beidzot, kad viņi mira, novēlēja templim visu savu ievērojamo īpašumu; jeb īstenībā templis to kā algu par meitas Marijas audzināšanu apķīlāja dīvainā kārtā kā mantojumu bez īpašnieka ar varu!

Par ko jūs tā visā īstenībā un patiesībā turat to jaunavu? Ja no tāda pravieša kaut kas ir jāievēro, tad no viņa noteikti apzīmētais laiks tagad gan būtu klāt, un tas brīnišķīgais par minēto jaunavu tagad vairs nevar tikt noliegts! Ja tad tur tomēr kas būtu, tad gan tas būtu no mums visiem tomēr arī pilnīgi līdz izmisumam noziedzīgi, ja mēs par to dziļāk un tuvāk neapvaicātos!"

Dusmīgais vecājs saka: "Tu to nesaproti, un runā no tam, pabalstīdams to zēnu, kā kāds pilnīgi akls par skaisto krāsu lielo krāšņumu!"

Tai starpā Es sacīju: "Bet tas taču patiesi ir savāda lieta, ka izsalkušais iedomājas, ka nu visi esot izsalkuši, kas vien viņam parādās. Muļķis aizvien tura citus cilvēkus par vēl muļķīgākiem, nekā viņš pats ir. Aklajam ir katrs nez' cik skaidri redzīgs akls, un kurlajam ir katrs cits cilvēks kurls! — Vai tu vecais dusmu galva domā, ka par tevi neviens cilvēks nevar ne kaut ko vairāk zināt? — Ak, tur tu ļoti maldies! — Redzi, es esmu tikai zēns, un varētu tev pastāstīt un pasludināt lietas, kas ir pilnīgi patiesas un īstas, bet par kurām tava saīgušā gudriba gan vēl nekad neko nav sapņojusi! — Kāpēc gan mans bagātais Betānijas Sīmanis, kurš ir apceļojis Indiju, Persiju, Arābiju, Ēģipti, Spāniju un Romu un Atēnas, lai arī kaut ko nezinātu no tā, kas vēl tev nekad ne sapnī nav rādījies! Bet ja tas tā, ar kādām tiesībām tad tu drieksti viņam pārņemt nezināšanu? — Bet Es tev saku, ka viņš spriež it pareizi, un tāpēc jums tas ir jādara, ko viņš no jums par savu lielo naudas summu prasa! Ja kāds kādu kalpu salīgst kādam darbam, tad tam kalpam to vajag darīt, uz ko tas kungs viņu ir salīdzis! Ja tas kalps to negrib, jeb ja viņš to nespēj, tad

gan laikam tā kalpa kungam būs tās tiesības atprasīt no tā slinkā vai nespējīgā kalpa nolīgto maksu atpakaļ! Jūs esat ļāvušies ļoti samaksāties, un tagad par to tomēr neko negribat darīt, jeb to nespējat; vai tagad Sīmanim nav tiesības atprasīt no jums savu jums nodoto maksu atpakaļ?”

Kāds klātsošais, visas tiesības pārzinādams romiešu komisārs un soģis sacīja: “Paskatieties nu reiz uz to zēnu! Tas jau ir pilnīgs jurists, un tūliņ varētu būt par soģi visās strīdus lietās! Viņa atsaukšanās uz tiesībām ir pilnīgi pamatota uz mūsu likumiem, un ja Betānijas Sīmanis to no manis prasa, man viņam, acīmredzot, to *Exequatur* — zemes soģa apstiprinājumu — vajag dot!”

Pēc tam viņš piegāja pie manis un glāstīja un apmīļoja mani, un sacīja uz mani: “Klausies, tu, mans daiļais daudzcirtainais zēns! Es tevī esmu gluži iemīlējis! Par tevi es vēlētos gādāt ar visiem saviem īpašumiem, un tevi uzaudzināt par ko lielu!”

Es saku: “Ka Es tev esmu mīļš, to es zinu ļoti labi, jo tevī pukst uzticīga laba sirds; bet tu arī vari būt pārliecināts, ka arī Es tevī ļoti mīļēju! Bet par manu uz priekšu tikšanu tev nav ko rūpēties; jo tur jau ir Viens, kas par to rūpējas!”

Bet tagad piegāja pie manis arī Betānijas Sīmanis un jautāja mani gluži izbrīnījies: “Saki tu man, mans skaistais, mīļais un daiļais zēns, no kurienes tu to esi dabūjis zināt, kā mani sauc, un kur visur es jau esmu bijis?” — Es saku: “Ak, par to gan tev nav ko brīnīties, jo kad Es kaut ko gribu zināt, tad jau tas tā atrodas manā dabā, ka Es to zinu; to ‘kā’ — to gan tu tagad vēl nesapratīsi! — Bet tagad atkal pie lietas un pie mūsu jaunavas! Vai jūs priesteri un rakstu mācītāji to tuvāk gribat paskaidrot vai nē?”

No vecāju ievērojamā skaita kāds ar gaišāku galvu saka: “Jā, jā, te jau cits nekas neatliksies, ka mums tam zēnam vajadzēs sākt ieliet pavisam skaidru vīnu, un tā tad paskaidrojiet viņam pēc kabalas simbolu mācības viņa Jesajas tekstu, un tad viņam nebūs vairs nekādas izejas uz kādu tālāku jautājumu!”

Pēc tam tad uzstājās kāds gudrāks būdams rakstu mācītājs un sacīja: “Nu, tu jo ziņkārīgais puisēn, saņemies nu savā prātā un klausies un saproti: Zem tās ‘jaunavas’ jau taču tas pravietis nesaprata nekādu jaunavu no miesas un asinīm, bet tikai to mācību, kuru Dievs caur Mozu deva šīs zemes bērniem. Tagad šaurākā nozīmē mēs priesteri stādām dzīvi priekšā šo mācību un bauslību. Bet mēs, kā tas dzīvais Dieva vārds, tagad esam pilni to labāko cerību, ka šī mācība tagad tiks dzemdināta no mums ārā visā pasaulē, un atspirdzinās pagānus. Un šī dzīvā un patiesā cerība iekš mums ir tā no pravieša domātā jaunavas grūtniecība; bet tas dēls, kas viņai jādzemdē un dzims, ir lūk visi tie pagāni, kuri pieņems mūsu mācību, un tie tad sacīs un tā tad tiks nosaukti: Imanuels, t.i., Dievs ir tagad arī ar mums. — Un tas tā notika jau pirms mums, un jo dzīvāk un rosīgāk tas notiek tagad. — Bet šis dēls ēdis medu un pienu, un caur to atmetis ļaunu un uzņēms labu. Zem ‘medus’ pravietis saprata šķīsto mīlestību un no tās to patieso labumu, un zem ‘piena’ viņš saprata gudrību no Dieva, kura taps cilvēkiem par daļu caur sekošanu šai mācībai un bauslībai; un kas tas dzīvi mīlestību un gudrību no Dieva ir piesavinājis, tas tad arī brīvi no sevis novēršas ar riebumu no visa ļauna, un grib un izvēlas to labo! — Redzi tu, mans mīļais puisēn, tā tas saskaņojas pēc dziļākas gudrības un patiesības ar pravieša garīgiem vārdiem un izteicieniem un runām; tam visam ir tikai iekšēja garīga nozīme, bet kuru izdabū caur uzticamo un patieso simbolu mācību no materiāliem simboliem un gleznām tikai tie patiesie rakstu mācītāji. Lajs to nespēj, un ja viņš to spētu, tad visas augstās skolas būtu pavisam liekas, un tad Mozum nebūtu bijusi nekāda vajadzība iecelt mācības un Dieva baušļu pārvaldīšanai sevišķus priesterus un mācītus vīrus! Vai tagad tu saproti šo vienīgi patieso un pareizo tava no tevis nesaprastā pravieša izskaidrojumu?”

Es saku: “Jā gan, tas, ko tu man tagad it labi esi priekšā cēlis, man jau sen ir zināms, un lai man to darītu zināmu, tu būtu varējis gluži labi sev nopietnās pūles aiztaupīt. Bet Es tomēr palieku pie tam stāvot, un to jaunavu Mariju neizlaižu no acīm! — Kāpēc tad tas pravietis sacīja:

“Viens bērns mums ir dzimis, viens dēls mums ir dots, viņa valdīšana ir uz viņa kamiešiem un viņš saucas: brīnišķīgs, padoms, spēks, varonis, mūžīgais Tēvs, miera lielskungs. — Lai viņa valdīšana taptu liela, un mieram nebūtu gala uz Dāvida goda krēsla un viņa valstībā; ka viņš to sataisa un stiprina ar tiesu un taisnību no šī laika mūžīgi! — To darīs tā Kunga Cebaota karstums.”

Kas tas ir par bērnu, un kas tas ir par dēlu, kas mums ir dots? Vai tas tik tomēr nebūs tas Betlēmē kādā kūti piedzimušais zēns? Jo tas arī ir sacīts: “Betlēmē kādā kūti jūdiem piedzims viens ķēniņš! Tas dibinās jaunu valstību, kura pastāvēs mūžīgi!” — Kā tu kabalist šo visu saproti?”

Mēs visi saskatījāmies, un viņi sacīja: “Bet no kurienes tad bērns tos rakstus tā ir apguvis? Vispārīgi pastāv tikai visai nedaudzi noraksti, un pilnīgi ir tā tiko desmit, un par tiem mēs zinām, kur tie atrodas, un to tuvumā nekā neviens lajs! Samariešiem gan protams ir vēl viens vienpadsmitais, bet tas ir plnīgi

viltots, un satur veselu daudzumu piemetinājumu, kas ir tīri austrumnieciski dzejojumi!”

Pēc tam mani jautāja kāds ļoti ķildīgs vīrs: “Teic tu man tagad to, ko es tev jautāšu: No kurienes un no kura laika tu esi apguvis tik pilnīgas rakstu zināšanas un sevišķi iz praviešiem?”

Es saku: “Par to mani izjautāt tev ir taisni tikpat maz tiesību, kā man jautāt tevi, no kurienes tas nākas, ka tu kā priesteris tos rakstus vēl nemaz neesi apguvis, nedz vārdos, nedz vēl jo mazāk darbos! Dod man atbildi uz to, ko Es jautāju un par ko tev ir ticis samaksāts! Par visu citu tev ir maz, jeb nemaz nav ko rūpēties; jo tas tev neko nemaksā, nedz pūles, nedz laiku, nedz jebkādas vismazākās rūpes, jeb kādu citu upuri. Citādi tas jūsu mācības amatam še Jeruzalemē nekādā ziņā nebūs ne par kādu sevišķu godu, ja jums viena Galilejas zēna acīmredzamā izglītība izspiedīs tik lielu brīnīšanos; jo caur to jau jūs pierādīsiet, ka še izglītības ziņā jūsu zēni stāv tiko mazliet augstāk par kustoņu valsti!”

Uz šo manu drusciņ stiprāk izteikto piezīmi romiešu komisārs iesāk skaļi smieties, un arī Sīmanis nevar no smiekiem pilnīgi atturēties. Bet tas ļoti ķildīgais piezīmētājs atkāpjas un visai saīdzis nolaižas aizmugurē uz kāda sola. Pēc tam viens Betlēmes sinagogas priekšnieks, kurš arī tagad še templī pie zēnu pārbaudīšanas bija klāt, saka: “Es jau redzu, ka man te ar padomu vajadzēs iesākt izpalīdzēt, jo citādi mēs ar šo zēnu galā netiksim. Viņam tagad ir nopirkta tiesības jautāt mūs veselu nedēļu, un mums viņam vajag atbildēt vai gribam vai negribam! Ja jau viņš ar savu priekšjautājumu mūs tik daudz nopūlē, tad it sevišķi mums jābūt gataviem uz viņa vēlākiem un galveniem jautajumiem! Viņam ir diezgan saprašanas un arī daudzums dabīgas asprātības, un mēs ar viņu uz priekšu netiksim, ja mēs to negribēsim, ko viņš grib. Reizi viņš grib panākt patiesu lietas noskaidrošanu par to taisni priekš divpadsmit gadiem kādā avju kūtī pie Betlēmes notikušo zēniņa piedzimšanu, un to es viņam varu sagādāt, tāpēc ka es jau toreiz, tāpat kā vēl šobrīd, biju turienes sinagogas priekšnieks!”

Pēc tam tad priekšnieks griezās pie manis un jautāja: “Vai ne tā, tu no mums gribi jo sīki izzinā visus datus un parādīšanas par to brīnišķo piedzimšanu Betlēmē?”

Es sacīju: “Ak, tai ziņā gan tu vari sev it labi pūles un darbu aiztaupīt! Jo tas viss manir tik uzticami un patiesīgi zināms, kā nevienam no jums! Es tikai gribu pēc visa tā, kas toreiz Betlēmē ir noticis, no jums izzināt, cik tālu un kādā sakarā jūs to vedat ar visu praviešu izteicieniem, sevišķi ar Jesajas izteicieniem. Ap to tas grozās, un ap citu it neko, mans vecajs!”

Betlēmes priekšnieks teic: “Jā, tu mans mīlais, daiļlais puisīti, redzi, tu te prasi no mums lietas, kuras mēs tev ļoti grūti, jeb arī pavisam nevarēsīm noskaidrot! — Tas jau ir taisnība, ka starp pravieša Jesajas izteicieniem un to priekš divpadsmit gadiem Betlēmē kādā kūtī, arī vienā no pravieša apzīmētā vietā, notikušo piedzimšanu savā ziņā, bez šaubām, ir meklējama sakrišana un tiešām nav grūti atrodama; bet, mans mīlais, cik daudz kā tai ziņā līdzīga jau no pravieša Jesajas laikiem te nevar būt noticies, un no kāda Imanuela miesīgi vēl nav ne vēsts! Jūdeja tā sakot jau vairākas reizes ir bijusi bez ķēniņa, un tā dažāda laba jaunava pie Betlēmes kaut kur kādā kūtī ir dzemdējusi kādu zēniņu, un dažreiz, kaut gan tikai nejauši, pat lielām ceremonijām notiekot, bet kas par sevi bija tikai kā dabas parādība. — Vāji un mazticīgi cilvēki, būdami pietami mantkārīgiem Indijas un Persijas magiem un zvaigžņu pētniekiem, kādu mums vēl nekad nav trūcis, ir tā kaut ko pratuši izmantot. Būdami pazīstami ar praviešu izteicieniem, viņi aizvien izmantoja kādus sevišķus gadījumus, un ar nopietnām praviešu sejām pasludināja aklajiem jūdiem, ka nu viņu gaidītais Mesija visādā ziņā esot pasaulē piedzimis. Bet laiks, šis nepielūdzamais visu cilvēču darbu un teiku un dzejojumu nopostītājs, ir aizvien atkal pamācījis pēcnācējus uz ko citu un labāku. Viss ir nogrimis arvien lielākas aizmirstības bezdibenī, un līdz mums nekas vairāk nav atnācis, kā vien tukša teika kaut kādā pēc iespējas lielā sajukumā. Praviešu izteicieni ir mistiskas gleznas, ap kurām cilvēki vēl simtiem gadu graužies; bet vīrs zemes grūti jebkad kāda tauta nāks pie kāda atrisinājuma. Un redzi, tu, mans daiļlais zēns, taisni tā tas ir arī ar to priekš divpadsmit gadiem notikušo brīnišķo piedzimšanu Betlēmē, kā tai man tik visai labi pazīstamā vietā, kura taisni tamdēļ, ka viņu pravieši ir tā izkļieguši, pastāvīgi tiek ielenkta no visādiem magiem, redzētājiem un zvaigžņu pētniekiem, vai tik tur kaut kas varbūt nenotiktu, ko viņi savā labā varētu izmantot. Tā piedzimšana priekš divpadsmit gadiem bija plūdu ūdens uz viņu izkaltušajiem laukiem. Tie trīs Persijas magi par savām tai jaunavai atnestām dāvanām, kā tas man labi zināms, ir saņēmuši no ganiem kā pretdāvanu daudzumu avju, teļu, govju un vērsu, un droši vien savu ceļojumu nav veltīgi taisījuši; tomēr no tā laika tagad ir tikai divpadsmit gadi, un jau neviens cilvēks šo notikumu vairs nepiemin. Ka tu, no tās sapņotāju zemes Galilejas, mums šo notikumu atkal atgādini, par to es nemaz nebrīnos; jo Galileja jau aizvien ir bijusi sapņošanas zeme, aiz kura iemesla jau arī no vecajiem tēviem tika apzīmēta par tādu zemi, no kuras nekad neviens paties

pravietis nevar nākt! Ar to, mans daiļais puisīti, es domāju, ka uz tavu tā saukto priekšjautājumu esmu pilnīgi atbildējis. Var jau būt, ka turpmāk kādreiz tagad visai apspiestajiem jūdiem Jehova kaut kādu varoni pamodinās, kas viņus atkal pacels par brīvu tautu; bet uz to gan tagad pēc gluži dabīgā lietu stāvokļa nav ne vismazākās izredzes. Kādam gan vajadzētu izskatīties tādām varonim, un no kurienes viņam vajadzētu būt nākušam, kurš ar romiešu pārmērīgo varu varētu mēroties? Tas varbūt var tūkstoš gdoa reizi notikties, kad nejauši visas citas pasaules lielvalstis līdz ar Romu top vaļīgas un vājas, bet tagad gan vēl talu nav nekādas izredzes uz to, un tavs slavenais priekšjautājums te, acīmredzot, izgaist zilā gaisā! Vai tu nu beizot esi skaidrībā ar priekšjautājumu?”

Es saku: “Jā, jā, ja tu visu ar šīs pasaules mēru mēro, tad tev var būt taisnība; bet šē ir mērojams tikai ar tīri garīgu mēru, par kuru tev atkal īstenībā, kā rādās, nav nekādas sajēgas, un tā tu man ar visu savu piedzīvojumiem bagātu šķietamo runu beidzot attiecībā uz manu priekšjautājumu tomēr taisni tikpat kā neko neesi pateicis! Jo kad Mesija nāks, tad viņš virs zemes nedibinās nekādu materiālu valstību, bet gan garīgu, un šai valstībai nebūs gala mūžīgi, kā to arī pravietis Jesaja par nākamo Mesiju ir pasludinājis. — Bet kas ir garīga valstība virs zemes? — Tā nav valstība ar ārīgi redzamu greznumu, bet tai vajag parādīties cilvēkā iekšīgi, un tāds cilvēks, kas šai patiesā Dieva valstībā virs zemes starp cilvēkiem nokļūs, tas būs patiesi dzīvs un nāvi nemūžam neredzēsm nejutis un nebaudīs, kā to Dāvids, Daniels un Jesaja ir pasludinājuši. Bet kad nu tas ar apsolīto Mesiju tikai tā, un nekad citādi nevar būt, kā un aiz kāda iemesla tad lai visai brīnišķā piedzimšana Betlemē būtu tā gluži bez nozīmes? Dievs to bērnu no Eroda slepkavīgās rokas ir brīnišķi pasargājis, un viņš dzīvo vēl šobrīd, protams visai vientulīgi, un tur, kur tas vajadzīgs, uzstājas visiem elemetiem pavēlošā spēkā, kā tas vienīgi Dievam var būt iespējams. No viņa neviens nevar paslēpties; bet ja viņš no citiem cilvēkiem paslēpjas, tad gan atkal nevienam nav iespējams viņu kaut kā drīzāk atrast, iekāms viņš sevi gluži brīvprātīgi ļauj atrast. Viņš nekad nav mācījis lasīt un rakstīt, un tomēr pasaulē nav tādu rakstu, kurus viņš nevarētu lasīt, un viņš raksta visās valodās un pazīst visas mākslas, kuras vien pasaulē kaut kur būtu sastopamas, un viņam ir tāds spēks, no kura trīs kalni un varenākie ciedru koki noliec savas galvas līdz zemei, un pat saule, mēness un zvaigznes rādās paklausam viņa gribai! Ko Es šē saku, tas nav nekāds pārspilējums, bet vārda pilnā nozīmē gluži skaidra patiesība! — Bet, ja taisni tā un ne citādi, tad taču gan Es domāju, ka tas būtu no jūsu puses to pūļu vērts, ka jūs tālab tuvāk apjautātos un par to paskatītos praviešos, vai Jesajas pravietojuums nesaskan ar tā bērna zināmiem vecākiem, ar pašu bērnu, ar viņa dzimšanu, ar dzimšanas vietu, ar laiku, ar viņa tagadējo uzturēšanās vietu un ar dažām labām zīmēm, kuras viņš jau līdz šim no sevis ir darījis?”

Šai par sevi patiesi svarīgai lietai taču nevajadzētu no jums priesteriem, gudrajiem, rakstu mācītājiem un ļaužu vecajiem palikt tā gluži bez ievēribas, kur jūs taču tautā ieņemat taisni to vietu, no kuriem vienīgi un ar pilnām tiesībām tautai ir jāsaagaida atklātā vēsts par viņai apsolītā Mesijas atnākšanu. Es runāju, un nevienam tas nepiekrīt, pavēlēt man klusu ciest, jo man uz tam ir dārgi nopirkta tiesības; tur stāv romiešu soģis, viņam vienīgi piekrīt tādas tiesības!”

Es šo atsaukšanos uz soģi nebūtu darījis, ja mani manā runas gaitā nebūtu kāds vecs visai uzpūtīgs farizejs mudinājis klusu ciest, it kā tā būtu lietas, par kurām pārgudram cūku ganam no Galilejas vispārīgi neesot ko spriest! Bet soģis, kas bija pilnīgi manā pusē, visai nopietni farizejam norādīja viņa tiesības un tam pavēlēja viņa klātbūtnē vairs nenākt priekšā ar tādu prasti kundzisku valodu. Jo mans ziņojums par to kaut kur pie Nacaretas dzīvojošo brīnuma zēnu arī priekš romiešiem esot svarīgāks, nekā visas viņu nolietotās jau ļoti caurspīdīgās jūdu grabažas. Viņš farizejiem sacīja tieši acīs: “Jūsu mācībai, kā nevienai citai uz plašās zemes, ir vajadzīga pilnīga reformācija, citādi tā patiesi vairs ne divdesmit gadus nepastāvēs! Jo kā jūsu Dieva mācība un jūsu dievkalpošana tagad ir nostādīta, tad Roma Bakha svētki pret to ir tīrā saule, kaut gan viņi kā kādas augstākas dieva būtnes pagodinājums tur ir kā tīrais cilvēka prāta nelaika auglis! Bet tu, daiļais zēns, runā vien gluži droši tālāk, jo tevi jau neviens nedrīkst aizskart! Jo tevī liekās būt vairāk saprašanas, nekā visā šinī templī! Tālab runā vien tālāk, mans daiļais zēns!”

Bet tagad iznāca priekšā kād jauns farizejs, kas vēl īstenībā bija levīts, un lūdza, vai viņam arī šē būtu atļauts kādus pāris vārdus runāt. Soģis to viņam atļāva ar to piezīmi, lai runā padevēģi un saprotami. Tad levīts pacēla balsi un iesāka tā runāt, sacīdams: “Es esmu cēlies no Galilejas, un proti Nacaretas tuvumā, un es tagad varu atcerēties, ka par to brīnuma zēnu dažu ko esmu dzirdējis, par ko taisni šis zēns ir devis vispārīgi ievēribu pelnošus aizrādījumus. Es gan nevaru apgalvot, ka es ar viņu kaut kā personīgi būtu būtu iepaznies; bet par viņu stāstot es esmu bieži un daudz ko dzirdējis. Es pats gan apjautā-

jos par viņa vecākiem, cik jau nu tas labi bija iespējams, un dabūju dzirdēt, ka viņa tēvs esot namdaris vārdā Jāzeps, un viņa otra sieva saucies Marija, un tie abi taisnā līnijā esot cēlušies no Dāvida cilts. Bet tam gaidāmajam Mesijam nu taisni ir jābūt no Dāvida cilts, un tā tad tas ar praviešu izteicieniem sakristu. Tāpēc es esmu tanīs domās, ka tas taču gan būtu to pūļu vērts, nodot šo sevišķi mums jūdiem visai tuvu stāvošo lietu kādai tuvākai pārbaudīšanai. Citādi man te nekas nav ko kārtot, bet esmu tikai visā pazemībā vienīgi savas domas izteicis, tāpēc ka es to uzskatu par savu pienākumu; viss pārējais ir tikai augstās tempļa padomes darišana. Es esmu visā pazemībā izrunājis.”

Tad piecēlās kāds augstais priesteris un sacīja: “Kāda daļa templim gar bezprātīga zēna izteicieniem? Tad templim vajag pienest labākus pierādījumus! Tamlīdzīgas valodas te jūdu tautā jau ir bieži bijušas, un pat arī atklāti brīnumi ir notikuši, un tomēr pēc tam tur no kāda Mesijas nav bijusi ne zīme atrodamā. Cik tad sen tas ir, kad tempļa priekšgalā bija Zakarija? Viņa sieva Elizabete, būdama jau lielā vecumā, dzemdēja viņam dēlu, kas viņam no kāda eņģeļa, kad viņš templī upurēja, tika pasludināts. Zakarija šai pasludināšanai nemaz nevarēja ticēt, tāpēc ka viņa sieva priekš tam bija par vecu. Tad viņš par to palika tikām mēms, kamēr viņa sieva dzemdēja; bet kad viņam kādu dienu templī pienāca tā ziņa, ka viņa sieva viņam dēlu ir dzemdējusi, un viņš tika jautāts, kāds vārds lai tam dēlam tiktu dots, tad viņam mēle tika atraisīta, un viņš sacīja: “Jānis!” — Un redzi, tas bija taisni tas vārds, kuru viņam desmit mēnešus iepriekš tā Kunga eņģelis bija teicis. Bet Zakarija jautāja to eņģeli: “Kas no šī zēna lai iznāk? Ļauj man zināt tā Kunga prātu!” — Bet tas eņģelis tā sacīja: “Ši ir tas, par kuru Jesaja tā sacīja:

“Saucēja bals tuksnesī: Sataisiet tam Kungam ceļu, un dariet līdzenas viņa tekas. Visas ielejas lai top piepildītas un visi kalni un pakalni pazemoti, un kas ir liks, lai top taisns, bet kas ir nelīdzens, lai top par līdzenu ceļu, un visa miesa redzēs to Dieva pestītāju!”

Bet ka to toreiz tuvāk izmeklēja un drīz atrada, ka valdītārais Zakarija ar esseju slepeni palīdzību ir gribējis nodibināt tikai dzimas dinastiju, tad viņš par to tika sagrābts no taisnības rokām un par tādu noziegumu nosodīts ar nāvi! Kur nu ir palikusi tur tā lielā Mesijas cerība? Neviens cilvēks par to vairs nedomā, no tempļa, kas no Jehova uz visiem laiku laikiem ir ticis svētīts, viss kā vājš pelķes tvaiks no saules varas ir kā vējā izgaisis! Un tomēr tas notikums tur izgāja no paša augstā priestera: bet tā kā tas bija nekrietns un draudēja sagānīt Dieva svētnīcu, tad arī tas Kungs nekavējās šo negantību šaut istā laikā. Bet ja jau tas tur droši vien visai ievēribas cienīgi izskatīdamies notikums ņēma tādu galu, kā tad gan tempļa priekšā izskatījusies namdara Jāzēpa lieta, aiz kuras nekas cits neslēpjas, kā vien kaut kāda essejiska un indomaģiska krāpšana? Lai tikai tas zēns parāda mūsu visuredzīgo acu priekšā savus brīnumus, un mēs tad gan prātīsim muļķīgajai tautai viņas šķietamo Mesiju izskaidrot un atklāt! — Jo kad Tas nāks, tad vispirms notiks pie debesīm visas pasaules acu priekšā lielas zīmes; tikai tad nāks tas lielais Gaidītais, apbruņots ar visu debesu varu, lai atpestītu savus ļaudis no pagānu varas, un uz priekšu pār visām pasaules zemēm būs viens Kungs un Ķēniņš, un Abrama bērni — bet tikai tie — pēc gara un patiesības — būs un paliks viņa ļaudis mūžīgi.

Kas to no veco pravietojumu grāmatām par Mesijas atnākšanu tā zina, kā katrs no mūsējiem, tas gan nekādā ziņā nevar ticēt, ka Dievs, kas savu kādreizējo atnākšanu visai dižēnā kārtā cilvēku un visas radības acu priekšā darbos parādīja, tagad nāks šinī pasaulē cik vien iespējams nemanāmi, un pat kā ārļaulības bērns, kā vājš līdzīgi mums nāvei padots cilvēks! Jo to jau mēs zinām, ka Joahima meita Marija jau tad tapa grūta, kad viņa vēl templī Jāzēpam par sievu nebija pielaulāta. Tā jaunava jau sākumā bija pazīstamajam būvmāksliniekam no Dāvid cilts nodota aizgādniecībā, un tikai, lai viņu nepazudinātu, viņam tika dots draudzīga padoms apņemt šo jaunavu par sievu, iekāms tā lieta nav ļaudis izpaudusies, un tā izdzēst to traipu. Bet tas zēns tomēr ir un paliek ārļaulībā dzimis, un tamdēļ tas jo mazāk var būt iespējams, ka viņš jebkad varētu tapt par apsolīto Mesiju, un lai arī viņš caur savu burvības mākslu, kuru iemācījies, varētu pārceļt vai visus kalnus. No tam, kā cerams, katrs, lai nez' cik vāji saprātīgs, tomēr varēs ieskatīt, kas cik necik ir iespējams, un kas te pēc lietas noskaidrošanas ir tīri neiespējams un kam tādām vajag būt.”

Soģis saka uz mani: “Nu, ko tu, daiļlais zēns, sacīsi uz šo katrā ziņā visai pārlicinošo augstā priesteru runu?”

Ko lai Es te citu būtu sacījis kā: “Vai nu viņam ir taisnība, un tas pravietis ir melkulis un tātad viņam nav taisnība, jeb tā netaisnība krit atpakaļ uz augsto priesteri, un tam pravietim tomēr ir taisnība. Bet abiem nekādā ziņā nevar būt taisnība, tāpēc ka austais priesteris apgalvo taisni to pretējo no tā, ko tur tas pravietis par Mesijas atnākšanu ir pasludinājis. Tas pravietis saka: “Redzi, viena jaunava, tātad ne

sieva, ir grūta un dzemdēs dēlu, kura vārdu viņa nosauks Imanuels — tulkots: Dievs ar mums,” kā tad var augstais priesteris apgalvot, ka Mesija tikai diženām debesu zīmēm parādoties nāks uz šo zemi pie cilvēkiem tieši no debesīm lielākā debesu krāšņuma greznībā, kā visvarenākais varonis karā un kā jau iecelts ķēniņš par visām zemes tautām? Ja tas tā būtu, ko tad gan mantotu tie nabaga vājie cilvēki, no kuriem tad vairāk kā pusei, no lielām bailēm pārņemtiem, gaidot uz tām lietām, kas tad nāktu, vajadzētu svīstot aiziet bojā? Es tad gribētu vai tīri apgalvot, ka tāda Mesijas nākšana arī tempļa kungiem būtu ļoti nepatīkama un Mesijas atnākšana tādā pazemīgā, visai vienkāršā kārtā, kā to taisni pravietis Jesaja ir aprakstījis, viņiem beidzot tomēr būtu patīkamāka.

Bet augstais priesteris iepriekš izteicās, ka tā mazliet dīvainā lieta ar to Zakarija dēlu, kur pirmais taisni no priesteru rokām starp lielo upura altāri un starp vissvētāko vietu ir ticis nožņaugts, ir galīgi izbeigta, un ka neviens par to vairs nedomā. Bet Es saku, ka tā vēl tālu nav ta pavisam izbeigta, kā to šie kungi domā, un jo drīzi nāks tas laiks, kur tas pats Jānis kā varens zibens iedrāzīsies viņu vidū un starp viņiem turēs lielu tiesu; viņa vārdi jums būs asāki, nekā visasākās bultas! Un kā tiko minētā Jāņa lieta, tāpat un vēl kā bargāks sods nāks pār jums tas brīnuma zēns no Nacaretas, un jums rādīs visu savu dievišķo godību, bet ne jau nu jums par augšāmcelšanos, bet gan par krišanu!”

Še augstais priesteris ieplēta it dusmīgi acis un sacīja: “No kurienes tad tu to zini, tu, bezprātīgais zēns? Kas tev tā ar tādām lietām galvu ir sajaucis un kas tu esi, ka tu tā visai pārdoši mums iedrošinies tādas lietas sacīt?”

“Es esmu tas, kas Es esmu, un no kurienes Es atnācu, to jau jūs esat atzīmējuši; ko tad jūs vēl jautājat, kas un no kurienes Es esot! Pie tam Es taču jums to ir tā jau esmu sacījis, ka Es esmu atnācis no Galilejas un arī taisni no Nacaretas un tāpēc to minēto zēnu ļoti labi pazīstu un it nebūt neesmu tik muļķis, ka tā brīnuma zēna darbus nemācētu atšķirt no maga darbiem, pat ja tas būtu no Indijas. Lai iztaisa man tagad kāds no jums divpadsmit zvirbuļus no māliem un lai padara viņus pēc tam vienīgi caur vārdu dzīvus, ka viņi tad aizlido un līdzīgi citiem sāk meklēt sev barību un dzīvo tālāk! Kurš no jums spēj tādām zēnam, kas krītot nosities un gluži satriekts, atkal atdot acumirkli vienīgi caur vārdu dzīvību, un viņu miesīgi atkal pilnīgi dziedināt? Kurš no jums spēj pavēlēt zibenim, lai viņš uz turieni tik tālu sper un nosper kādu hiēnu, kura kādai mātei nolaupīja viņas vienīgo bērnu un ar to steidzās uz mežu? Kurš no jums var tā kā tas zēns pavēlēt vētrai visai rāmā nakts laikā un pēc gadījuma, kur dažām pilsētām un zemēm draudēja lielas briesmas no kādas lielākas, ap 200 vīru stipras un no galvas līdz kājām apbruņotās laupītāju-slepkavu bandas, kura nakts laikā uz kāda lielāka kuģa tuvojās Nacaretei? Tas zināmais zēns, kurš ar savu tēvu taisni tanī pat laikā atradās Kapernaumā, tātad izglāba visu to apvidu! Jo uz viņa vārdu piepeši sacēlās viena no briesmīgākām jūras vētrām, trieca kuģi bultas ātrumā tālu iekšā augstajā jūrā, kur viss kuģis jau no varenām viļņu bangām tika sadauzīts un nav ko šaubīties, ka ar visiem 200 laupītājiem-slepkavām aizgāja bojā. To un daudzus tam līdzīgus darbus tas zēns jau ir pastrādājis, vienmēr par labu kaut kā apgrūtinātai cilvēcei, un vēl nekad neviens nav arī to piedzīvojis, ka viņš jebkad par to no kāda prasītu kaut kādu atalgojumu. Bet ka tas nav no manis nekāds izdomājums, par to jūs varat pilnīgākās patiesības labas pieaicināt par lieciniekiem visu Nacareti un Kapernaumu. Bet ja tā, vai tad gan tas zēns ir vienīgi tikai tāpat vienkārši izmācījies burvis, jeb vai viņš to visu dara vienīgi iz viņā visā pilnībā mājājošā Dieva spēka? Jeb tagad man izskaidrojiet to, kā un ar kādiem līdzekļiem tad tas zēns pēc jūsu zināšanas un gudrības tādas lietas izved? — Manus priekšjautājumus jūs man esat slikti atbildējuši; tagad mēs redzēsim, kādu atbildi jūs dosiet uz to galveno jautājumu, un tad jau atkal mēs nāksim atpakaļ uz to priekšjautājumu un darīsim viņu pašu par galveno jautājumu. Bet runājiet žigli, jo diena tuvojas beigām, un mums pēc tam gan būs jāsak paraudzīties pēc vakariņām!”

Augstais priesteris sacīja: “Ja tas zēns bez mūsu ziņas un bez tempļa atļaujas nopietnībā tā pilnīgi patvargi tādas lietas dara, tad jau tas ir skaidrs kā diena, ka viņš ir apsēsts no visu velnu virsnieka Belcebula! Ar Dieva spēku ārpus tempļa tas nekad nav izdarāms; kāda tikumīga šķīstība tur ir vajadzīga, lai iemantotu tādu dievišķu spēku, un tas nekur citus nav pamanāms, kā vien tikai tempļa vissvētākā vietā pēc Mozus un vsu praviešu mācības! Kas to no Rakstiem zina, tas arī zin, kas par lietu ir visi tamlīdzīgi brīnumi ārpus tempļa. Tad tas ir pat tempļa nepieciešams pienākums, izdeldēt par katru cenu tādus bērnus un cilvēkus no pasaules! Un ja tas vēlāk pie mūsu tālākās izmeklēšanas apstiprinātos, ko tu par to zēnu izteici, tad arī viņš kā Belcebula sabiedrībasnieks tiks izdeldēts no pasaules!”

Soģis sacīja: “Tas gan pie jums tā bija pirms tam no jums pašiem ieviesta paraža; bet kamēr mēs romieši kā jūsu kungi un pavēlnieki te būsim, tad gan tā kas vairs nenotiks, jo taisnības zobens tagad vis-

pārīgi un katram atsevišķam gadījumam tagad ir mūsu rokā, un kas to tomēr patvarīgi bez mūsu ziņas un piekrišanas pacels, ar to bez visas kārtas izšķirības apiesies kā ar dumpinieku un laupītāju-slepkaavu! Bet es pirms tam kā no šī zēna, tā arī no tevis paša dzirdēju, ka jūs pašā tempļī sava tempļa bezprātībā esat nogalinājuši pat vienu augsto priesteri, tāpēc, ka viņš izteicies, ka esot redzējis kādu augstāku parādīšanu. Viņš caur to droši vien bija pamodinājis jūsu sevišķi lielo skaudību, un tas pietika, lai jūs pamudinātu aizgādāt viņu no šīs pasaules. Tas notika 12 gadus atpakaļ, tāpat zem mūsu valdīšanas! Šis gadījums tiks tuvāk izmeklēts, un kas zin, vai jūs romiešu taisnības zobenu agrāk nedabūsiat izbaudīt, nekā tas brīnuma zēns jūsu tempļa atriebību! Es jums tempļa vīriem šē sava amata varas spēkā saku, ka es katru, kas vien kaut no tālienes iedrošināsies tam zēnam kaut ko ļaunu darīt, nosodišu ar zobenu! — Visa tālākā runāšana ir lieka!”

Augstais priesteris teic: “Bet mums ir vārds no ķeizara, kas mums nodrošina tempļa tiesības, un ka viņas neviens laicīgs soģis nedrīkst aizskart!”

Soģis saka: “Cik tālu tās sniedzas, to es zinu it skaidri! Jūs gan varat izvest gudru disciplīnu; bet pāri par to līdz *ius gladii* (zobena tiesībām jeb notiesāšanai uz nāvi) vēl ir ļoti liela un ļoti plaša aiza. Un vai! tam no jums, kas to pārkāps!”

Augstais priesteris saka: “Ko tad tāda Eroda vara nozīmē, kurš tai pašā laikā ir četrvaldnieks Galilejā; vai tad viņam arī nav *ius gladii*?”

Soģis saka: “Erods un tāpat pārējie valdnieki jūdu zemēs ir tikai nomas valdnieki, un viņu zobena tiesības attiecas vienīgi uz viņu sulaiņiem, kalpiem un vergiem. Ja viņi ar tiem apiesies nežēlīgi, uz ko viņiem gan no desmit uz desmit gadiem ir nopirkta tiesības, tad viņi drīz vien paliks bez kalpiem, tāpēc ka no mūsu puses neviens netiek spiests iet pie viņiem kalpot, un tālab viņi sevis pašu labad nevar ar savām dārgi pirktām tiesībām neko sevišķi rīkoties, un pie tam to vēl jo mazāk tamdēļ, ka katrs viņu kalps, izņemot dažus vergus, kad vien grib, var izstāties no viņu dienesta, un tiklīdz izstājas, viņš vairs nav padots tāda valdnieka tiesas likumam, bet mūsējam. Tad vēl viņiem ir tiesības ievākt nodokļus, kas viņiem pienākas, un tos vajadzības gadījumā piedzīt ar varu, bet bez zbona tiesībām; izpildvara viņiem ir jāņem no mums un par to jāsamaksā. Tās ir tava Eroda tiesības, kā katra cita nomas valdnieka; viss, kas pāri par to, ir uz stingrāko sodāms noziegums un jau pie pirmā pārkāpuma tiks sodīts ar nomas tiesību zaudēšanu. Ja tu varbūt domā ar Eroda varu to brīnuma zēnu vajāt, tad tu ļoti maldies, un Erods gan prātīs no tam gudri izsargāties, lai nepāriētu pāri savām tiesībām. Bet šis te zēns tagad atrodas arī manā apsardzībā, un taisni tagad es viņam atļauju ar pilnām tiesībām apgrūtināt jūs ar visādiem jautājumiem, un es no viņa sāniem neatkāpšos; jo viņa smadzenēs un iekšienē ir vairāk kodolīgi veselīgas gudrības, nekā iekš jums visiem un visā jūsu svētnīcā. — Un tagad, tu mans mīļākais daiļais zēns, tu vari atkal runāt, jo es tev vietu esmu iztīrījis.”

Bet Es draudzīgi uzlūkoju romiešu soģi un sacīju: “Tu gan esi pagāns, bet tev ir taisnīga un laba sirds, un patiesi, kad tagad uz šīs zemes tā patiesā Dieva Valstība nāks pie cilvēkiem, tad tanī tu ar visu savu namu netiksi kā viens no pēdējiem uzņemts! Bet kas tur tiks uzņemts, tas būs svētlaimīgs un nāvi mūžam neredzēs.”

Soģis sacīja: “Kā gan tu vari man dot tādu apsolījumu?”

Es sacīju: “Neko vieglāk kā to! Jo Es jau to saku, ka Es to brīnuma zēnu ļoti labi pazīstu un esmu viņa sirsnīgākais draugs; ja Es viņu pazīstu, tad Es vis tevi neaizmirsīšu, un Viņš tevi svētīs un Viņa svētība nebūs vis bez panākumiem!”

Šē gluži saskaities piecēlās augstais priesteris un teica: “Vai tad tas zēns tur ir kāds Dievs ka viņš var svētīt, itkā viņš būtu kāds Dievs? Vai tad tu nezini, ka tikai Dievs vien var svētīt un Viņa augstais priesteris trīsreiz gadā pēc Dieva pavēles? Ko tad tu teic par to zēnu, ka arī viņš varot kādu cilvēku un pat visu viņa namu svētīt? — Kādiem gan pie jums vajag būt skolotājiem, ka jūs skolnieki varat saplāpāt tādas blēņas!”

Es sacīju: “Pirmkārt, jūs paši mums tādu mācību esat devuši, un ja skolnieki tamdēļ blēņas plāpā, tad tas krīt uz jums pašiem atpakaļ, un tā vienas blēņas dzemdē otras. — Bet ja tās ir blēņas, ko Es par to brīnuma zēnu izteicu, ka viņš tos svētī, kuri viņam ir patiesi draugi, kāpēc gan tad jūs mācat, ka lai vecāki vienmēr svētī savus bērnus un bērni savus vecākus? Noass taču nebija nekāds Dievs un svētīja savus abus dēlus, kuri viņa kaunumu apsedza, ar visai auglīgu svētību; tāpat arī vecais aklais Izaaks nebija nekāds Dievs, kad viņš Jēkabu svētīja un viņam deva pavārdu ‘Izraels’, kas tik daudz nozīmē kā ‘lai no tevis izceļas Dieva tauta’. Vai tad tāda svētība bija neauglīga? Bet ja tu saki, un savā lielā tempļa

augstprātībā jautā, vai tur tas zēns esot kāds Dievs, ko tu man vari sacīt, ja Es tev saku: Jā, viņš Tas ir, un tas acīmredzot ar vairāk tiesībām, nekā no jums tas ir rakstīts: “Tas Kungs Jehova Cebaot sacīja uz saviem dieviem!” — Bet ja jūs jau savā iedomībā esiet dievi, kāpēc tad lai nebūtu nekāds Dievs tas ar tik daudz patiesi dievišķām īpašībām apdāvinātais un piepildītais zēns, kur taču viņš pat pirmā līnijā ceļas no Dāvida cilts! Bet kas Dieva vārdu dzird un pēc tā dara, tanī ir dzīvi Dieva vārds un viņš pats visā savā būtībā ir tapis par dzīvu Dieva vārdu, un ir garā tātad no Dieva; bet kur tas, kas tad var sacīt, ka tad viss cilvēks nebūtu no Dieva? Bet ja kāds cilvēks caur to, ka viņš visā savā būtībā ir tapis par dzīvu Dieva vārdu, ir pilnam piepildīts ar Dieva Garu, vai tad viņš nav dievs, /ja/ reiz to pilnam patieso dievišķo visur, tātad arī cilvēkā jo vairāk, vajag uzskatīt kā Dievu!?”

Augstais priesteris sacīja: “Ko tu te atal esi saplāpājis par nosodāmām Dieva zaimošanas blēņām? Tā var runāt tikai neprātīgs ģeķis! Tās ir tādas bezprātīgas plāpas, par kurām gaišredzīgam domātājam skaļi vajag pasmieties!”

Pēc tam augstais priesteris pats skaļ pasmējās. — Bet Es sacīju: “Ko tu tās sauc par blēņām? Ja tās ir blēņas, tad jūs paši augstie priesteri, vecaji un rakstu mācītāji esat viņu darinātāji un izplatītāji, ko Es tūliņ uz visgaišāko varu pierādīt!”

(Augstais priesteris): “Kā tu pārdrošais cūku gans no Galilejas mums to gribi pierādīt?”

Es sacīju: “Atnesiet man tautas katehismu!”

Augstais priesteris sacīja: “Un ko tu ar to gribi?”

Es sacīju: “Tad jau tu to redzēsi! Papriekš lai atnes man to grāmatu!”

Grāmata tika atnesta, un augstais priesteris teica: “Še tā ir! Ko tu nu ar to darīsi?”

Es sacīju: “To tu tagad tūliņ redzēsi!” Es uzšķīru to grāmatu un palūdzu romiešu soģi, lai viņš to no manis viņam uzrādīto vietu skaļi nolasa! Viņš to darīja ar redzamu prieku; “Kas Dieva vārdu dzird un pēc tā dara, tanī ir dzīvi Dieva vārds un viņš pats visā savā būtībā ir tapis par dzīvu Dieva vārdu, un ir garā tātad no Dieva; bet kur tas, kas var sacīt, ka viss cilvēks nebūtu no Dieva? Bet ja kāds cilvēks caur to, ka viņš visā savā būtībā ir tapis par dzīvu Dieva vārdu, ir pilnam piepildīts ar Dieva Garu, vai tad viņš nav dievs, /ja/ reiz to pilnam patieso dievišķo visur, tātad arī cilvēkā jo vairāk, vajag uzskatīt kā Dievu?!” —

Pēc tam romiešu soģis saka: “Nu, te jau uz mata ir tie paši vārdi, kurus pirms tam tas godājamais augstais priesteris tev nosauca par cūku gana blēņām! Tagad šī lieta, kā es to nomanu, sāk palikt aizvien jautrāka! Te jau nu es pats esmu uz tam it visai ziņkārīgs, kas te tagad iznāks?”

Augstā priestera seja par šo priekšlasījumu paliek pavisam nejauka. Bet Es sacīju: “Nu, tu jo visai augsti teoloģiju mācījies, tempļa priekšnieks, vai caur to to no manis nav uz visgaišāko saģādāts tas pierādījums, ka, ja tas pirms tam no manis sacītais ir blēņas, kas tomēr tas nava, tad jūs paši esat šo blēņu darinātāji un izplatītāji. Bet ja Es ar to esmu nepatiesību runājis, vai tad tu man tūliņ par manu pārdrošību vari dot plīķi! Bet tas tev nāksies grūti, tāpēc ka tu to, kas jūsu tautas katehismā ir rakstīts, tagad vairs nekādā ziņā nevari nosaukt par blēņām! Bet tagad es no tevis vēlētos dzirdēt to iemeslu, kāpēc tu to pirms tam esi darījis? Es esmu runājis, tagad runā tu!”

Augstais priesteris nu taisīja smieklīgu vaibstu un atbildes dēļ, acīmredzot, bija visai neveiklā stāvoklī. — Bet tūliņ piecēlās viens cits rakstu mācītājs un sacīja: “Viņa ļoti cienījamā augstība ar to tevi ir tikai augstākā mērā pārbaudījusi un no tam gribējusi redzēt, vai tu gan tautas katehismu tik labi pārzini, ja reiz tu pats savas lietas labā uz to esi atsaucies. Lai nu tas paliek, un mēs abi runāsim labāk par kaut ko pavisam citu! Jo no tādas vārdu maiņas jau beigās tomēr nekas neiznāks!”

Es sacīju: “Paskaties, cik tu nu gribētu būt prātīgs, ja tu tas varētu būt! Tu nu labprāt gribētu palīdzēt augstajam priesterim izklūt no netīrumu vietas, kurā viņš pats pāri ausīm un acīm ir iegāzies; bet tas gan tagad vairs neiet! To Es zinu labi, ka viņš man to iemeslu tagad neteiks, kāpēc viņš man to nosauca par blēņām, ko viņam kā augstajam priesterim gan būtu vajadzējis kā pirmajam zināt, ka tas tautas katehismā ir katram rakstīts priekšā; bet tāpēc, ka viņš taisni par to nezināja, tad viņš to nosauca par blēņām, un tomēr tai pašā laikā viņš ir augstais priesteris, rakstu mācītājs un vecajs! Tas vērā liekamais pie tās lietas tomēr ir tikai tas, ka šinī laikā var tapt un būt par augsto priesteri un kā iedomāties piepildītu ar Dieva garu, ka Dieva Vārdu pat ne no ārpuses nezin? Vai tā nav tā pavēle un ieraža, ka ikvienam augstam priesterim, kas sēd uz Mozus un Ārona krēsla, ir pilnīgi jāpārzin tie Raksti visās to daļās, un ikkatram, kas kaut kur par ko ir kādās šaubās, lai dod pilnīgi pareizu atbildi! Bet kādu atdbildi var kādam dot tas, kas pat ne tos visai īsi saņemtos tautas katehisma tekstus nezin, un tātad par apsmieklu un

īstu sašutumam katram patiesam un dedzīgam jūdam nosauc aiz savas paša nezināšanas to par blēņām, ko taču katram jūdu zēnam no tautas katehisma vajag zināt, jo citādi viņu godīgs meistars nepieņems nekādā amata apmācībā!”

Tagad mani pamācīja kāds cits vecajs, lai Es gan apdomājot, kas un kāds esot augstais priesteris! Bet Es sacīju: “Ja Es runāju pilnīgu patiesību, kā tad Es ar to jebkad varu apvainot kādu patiesīgu cilvēku? Sakait paši, vai tas, ko Es šē runāju, nav Rakstos no paša Mozus uzrakstīts un vai tā lieta tā nav, kā tā lieta pati rāda? Par nožēlošanu tagad visaugstākajos amatos netiek vairs iecelti augstdzimti cilvēki pēc viņu garīgajām spējām, bet vienīgi pēc viņu laicīgām bagātībām, kur tad viņi parasti paliek garīgi vēl nabagāki, bet par to materiāli jo bagātāki! Bet sakait paši, vai tas tā arī Dieva priekšā ir taisnīgi? Jā, tur gan, bez šaubām, to var viegli saprast, ka tad par apsolītā Mesijas atnākšanu ir grūti dabūt kādu ziņu, ja tie, kuriem taču gan vispirms un kā pirmajiem par to kaut kas ir jāzin, ar Rakstiem ir tikpat maz iepazīnušies, kā tie cilvēki, kuriem par tādu, no Dieva Gara caur Mozu un citiem praviešiem dotu Rakstu esamību nav ne mazāko zināšanu, bet pēc tam tomēr sēž pavisam šausmīgi augsti un plaši uz Mozus un praviešu krēsla! Viņi paši no Dieva un Viņa Vārda maz ko zin jeb neko nezina, un vēl mazāk ko zin no Jehovas dzīvā Vārda cilvēkā, caur kuru viņiem pašiem pēc viņu īpašiem un pašdarinātiem tautskolas mācības pamata teikumiem ir jātop par dievu! Ko tad tu, romiešu soģi, kā pagāns, par tādām lietām un apstākļiem saki?”

Soģis sacīja: “Tur es iekš visa varu tikai atzīt, ka tev ir taisnība! Tāpēc šeit starp mūriem un šīnī noslēgatajā zālē tu vari runāt, kas vien tev ir uz mēles, tikai atklāti tautas priekšā tas būtu nepieklājīgi un pat slikti, — bet ko tu arī nedarīsi, tāpēc ka tu esi it sevišķi saprātīgs puisēns un tam vari pats jo labi izrēķināt tās sliktās sekas priekš šī laika. Bet tagad mēs iesim uz vakariņām; tu un Sīmanis esat šodien mani viesi.”

PIRMĀ NAKTS

PĒC TAM SOĢIS PĀRTRAUCA SĒDI un nolika to atkal uz nākošo dienu. Bet paša tempļa tuvumā bija liela mājvieta (viesnīca); tur mēs ieturējām labas vakariņas un tad drīz vien devāmies pie miera. Bet šī mājvieta piederēja arī pie tempļa un tika apkalpota no tempļa sulaiņiem. Kas no ceļotājiem palika šīnī mājvietā, tam tas tā tika pierāķināts, itkā viņš būtu palicis tieši pašā templī; varēja gan palikt arī templī, bet tad vajadzēja divkārtīgi samaksāt un iebaudīšanai dabūja tikai maizi un ūdeni. Ja tad nu ir sacīts, ka Es veselas trīs dienas paliku templī, tad turklāt vajag tikt pierēķinātai arī šai tempļa mājvietai. — Mums trijiem mājvietā klājās gluži labi, katrs varēja dusēt it saldi un mierīgi. Bet tempļa kungiem gan tā nebija nekāda mierīgā nakts, jo Es taisni to gribēju, ka šai patmīlīgajai un valdītārajai cilvēku sugai caur visu to vajadzēja tikt baidītai, un augstais priesteris no žults, skaišanās un bailēm nemaz nevarēja iemigt; jo viņam it īpaši tas nedeķa visvairāk mieru, ka mani romiešu soģis ņēma sev līdzī kā godātu viesi. Viņš tad arī pastāvīgi lika nākt uz mājvietu saviem izlūkiem, lai tie viņiem pienestu ziņas par to, ko varbūt mēs viens ar otru runājam; bet mēs nemaz nerunājām un tātd arī neķo neizplāpājām. Bet toties vairāk savā starpā plāpāja tempļa vīri, un apspriedās, kā viņi mani nāķošajā dienā ar visādiem jautājumiem varētu samulsināt un padarīt isti neprātīgu. Tikai tas ļaunais levīts, kas šai laikā bija nodomājis tapt par patstāvīgu farizeju un kādas sinagogas priekšnieķu, un tāpēc ka viņš savos misijas ceļojumos bija ļoti daudz ko redzējis un piedzīvojis, teica visiem amata biedriem tieši acīs: “Šim zēnam jūs neķiens neķo nepadarīsiet; es Nacaretē esmu par viņa daiļrunību patiesi brīnuma lietas dzirdēķis, un tur nav pat neviena mācīta vīra, kas tam zēnam jebķad ko būtu novinnēķis; to es jums saku gluži atķlāti: šī zēna mēle un viņa drauga neapķveramais gribas spēķis ir pietieķoķi vareni, lai visu pasauli uzvarētu! Un mēs ar šo zēnu esam sagādājuķi sev tik visai ķļūmīķu stāvokli, ka mēs bez zaudēķjuma tik vieķli no tā ārā netieķsim. Tāpēc manas, protams, vienmē maz ievēroķjamās domas būtu šīs: Lai palieķ viņš pie savām domām, ka tur tas brīnuma zēns mazāķais varbūt varētu būt jeb ar laiku tapt tas apsolītais Mesija, tāpēc ka pravieķu pasludināšanas gan tomēr tā diezgan kā uz viņu, tā uz šo laiku aizrāda. Ar kādām nebūt preķrunām mēs ar viņu tālāk netieķsim, un ar kādu nebūt piedraudēķjumu viņu aizķaitināt, pēc mana iesķata, būtu pat bistami; jo viņš par visu zin uz to labāķo, un viņam nelieķas sveķi pat mūsu dziļāķie tempļa noslēķpumi. Tad ļaun te būtu tīri Belcebula būķšana, ja viņš taisni mūsu pavisam atseķiķķos noslēķpumus sāķtu atķlāti izplāpāt viņam ļoti labvēķīgā Sīmaņa un romieķu soģa priekšā. Tādēķ te noķimē, būt ļoti gudriem, atstāt

viņu pie viņa temata, drīzāk viņu pie tam vēl pabalstīt, nekā gribēt viņu novērst no viņa idejas. Kas tad gan tur mums par daļu, — kad mēs jau sen vairs vecās Rakstu ticības lietas esam izmetuši aizmirstības jūrā, — vai ir kāds Mesija jeb nav nekāda! Bet būt gudriem un caur to valdīt un turklāt dzīvot ļoti labi uz daudzuma aklu un muļķīgu cilvēku rēķina ir labāk, nekā piesavināties visādu varu, kuras tomēr mums beidzot nav, un pie tam likties sagrauties no visādām nevajadzīgām rūpēm un izbailēm. Mēs jau vakar ar savu slikti aprēķināto augstprātības stīvumu uz romieti esam atstājuši sliktu iespaidu, un tā Zakarijas lieta mums vēl var sagādāt lielas nepatīkšanas! Jo ar pagāniem joki jau pavisam nav dzenami! Tātad rīt mums vajag tikai mazliet nelaipti ar to zēnu apieties, un mēs visi esam tai karstākā īsti romiešu pirti! Tāpēc būsim tik īsti gudri un gludi lapsas, un izlabosim savas vakarējās kļūdas atkal cik tik ir iespējams, un es gribu saderēt, ka tas romietis to Zakarijas lietu atmetīs pilnīgi pie malas, bet citādi viņš to tūlīt izlietos kā kādu asu ieroci pret mums. Ko jūs sakāt par manu priekšlikumu?”

Arvien nomodā būdamais virspriesteris sacīja: “Jā, jā, tur es ar tevi esmu pilnīgi vienās domās, tas tā gandrīz būtu vislabāki! Izskaidrot un atbildēt mums tam zēnam vajadzēs, tāpēc ka viņam uz to ir dārgi nopirkta tiesības. Tās mēs nevaram atnest pie malas; es tikai esmu tanīs domās, ka mums rītu no mums jāsastāda priekšā viņam cits personāls, kurš tad ar viņu lai runā labvēlīgāk, nekā mēs vakar! Ko jūs par to sakāt?”

Jaunais runātājs sacīja: “Es gan tā nedomāju; svešu personālu vispirms vajadzētu rūpīgi iepazīstināt, lai tas pareizi saprastu, kas viņiem tanī zēnā stāv priekšā. Bet mēs viņu tagad pazīstam un zinām, ko viņš īstenībā grib; mums tātad ar viņu ir viegli sarunāties. Svešs personāls rītu zēna priekšā stāvētu kā jauns pāris jūga vērsu kāda kalna priekšā un pat pie labākās iepazīstināšanas nezinātu, ko viņam atbildēt! Bet tad vēl te ir kaut kas jo svarīgs jāņem vērā, un proti: Mēs nevaram zināt, vai tas zēns nepastāvētu uz tam, lai taisni mēs te būtu? Kad Šīmanis un romiešu soģis to vēlētos, tad mums vajadzētu nākt un ar to līdz izmisumam dīvaino zēnu sarunāties, kur tad tādā gadījumā mēs romieša priekšā taisni ne visai sevišķi labi varētu izrādīties, tāpēc ka mēs jau caur to sevi atklāti nodotu, ka mēs cīņā ar to zēnu, acīmredzot, esam uzvarēti! Es ar tādām savām domām negribu un nevaru izdot nekādu noteicošu rīkojumu, bet tas taču ir skaidrs, ka mums tas no manis minētais droši vien būtu sagaidāms, ko tomēr neviens no mums tik sevišķi vis nevēlētos!”

Virspriesteris sacīja: “Ar tevi esmu pilnīgi vienās domās, un mēs arī pieņemsim tavu labo padomu par mērogu; bet ko gan tu domā, mans dēls, tā vispārīgi par šo pat līdz izmisumam dīvaino zēnu? Te jau taču ir tīri sātana būšana! Mums, visas jūdu zemes augstāko amatu vīriem tagad no īsta Galilejas cūku gana vajag līdz izmisumam baidīties! Tāda prasta ielas putekļu tārpa priekšā mums vajag drebēt un visu ko darīt, lai tikai godīgā kārtā tikt no viņa vaļā. Nē, nē! Kamēr vien ļaudis var atminēties, tā kaut kas vēl nav piedzīvots! Bet saki man, ko tu tā pie sevis par to zēnu domā! Kā un kad šis divpadsmit gadus vecais zēns būtu varējis piesavināties tādas vispusīgas zināšanas?”

Jaunais runātājs saka: “Miļlais, pēc augstā priestera visaugstākais pavēlnieks un labvēlis! Tā kaut kas Galilejā nav nekas jauns. Galilejā visi tirgojas, sastopas ar visas pasaules tautām un top bagāti ar tūkstoškārtīgiem visāda veida piedzīvojumiem, izmācās visādas valodas un satiekas ar grieķiem, ar armēņiem, ar ēģiptiešiem, romiešiem un vēl ar daudzumu citu tautu. Tālab tas arī ir saprotams, ka Galilejas pilsētās un miestos un ciemos ne reti sastop bērņus, kuru gaišai saprašānai vajag sacelt lielāko izbrīnīšanos visos, kas no mūsējiem no Jeruzalemes turp nonāk; es pats, kā zināms, esmu dzimis Nacaretēs apvidū, un jau savā divpadsmitajā gadā visos Rakstos biju sapratīgāks, nekā tagad, kad jau es dažu labu lietu esmu aizmirsis, un bez tam sapratu vēl daudzumu citu rakstu un lietu. Kāpēc lai mūsu gaišmatainais zēns tāds nebūtu? Es par viņa modrību taisni tik visai nebrīnos, kaut gan tā ir ļoti spilgta.”

Virspriesteris saka tālāk: “Jā, pie tāda apdāvināta zēna agrās izglītības tas, protams, nebūtu it nekas tāds sevišķs; bet kā šie cilvēki tiek pie tādiem Rakstiem, kuri kā vienīgi īsti tikai tempļa svētajā vietā ir uzglabāti un tos neviens nedrīkst lasīt, kā līdz ar augsto priesteri tikai virspriesteris un rakstu mācītāji.”

Jaunais runātājs saka: “Augstais pavēlnieks! Tas jau taču no tā laika, kad romieši mūsu valsti iekaroja, vairs nav taisnība! Iekarotājam ieskatīšanai vajadzēja izdot visu tempļa iekārtu un visas tā grāmatas. Tad no tā visa triju nedēļu laikā tika viss uz uzticamāko norakstīts. Un tagad starp romiešiem un grieķiem pat visās valodās ir jau tāds daudzums to visuzticamāko norakstu, ka par dažiem sudraba grašiem var iegādāties tādus norakstus katrā kurā valodā. Bet ja tas tā, kas tad gan lai varētu būt par grūtībām, sastapt apdāvinātā Galilejas zēna patiesi *non plus ultra* rakstu mācītāju!

Virspriesteris saka: “Tu man vēl nāc ar romiešu starpvardiem un taču zini, ka es visam romiskam

esmu nāvīgs ienaidnieks! — Ko tad tie vārdi *non plus ultra* nozīmē?”

Jaunais runātājs saka: “Augstais pavēlniek! Es kā galilietis bez ebreju valodas pārvaldu vēl arī kā grieķu, tā romiešu valodas, tad es protu arī sīriski, kaldejiski, armēniski, persiski un vecarābiski, ko arī kā misionāram vajag prast; man runājot tas tad ļoti viegli un bieži notiek, ka es dažreiz kādu svešvārdu nemanot izteicu. Bet tie vārdi *non plus ultra* savas īsās izteiksmes dēļ tagad starp mums jūdiem tā ir parasti, ka pat diezgan grūti nākas lietot garo un garlaičīgo ebreju vārdu. Bet pats par sevi tas izteic tik daudz: Tas zēns tik teicami pārzin visus rakstus, ka “neviens to nepārspēj.”

Virspriesteris saka: “Labi, labi, tas jau nav no svara, es tikai aiz viegli saprotma iemesla neesmu nekāds romiešu draugs un tātad arī viņu valodas; bet atstāsim to pie malas, un tu saki man, kas tev vēl tur par to brīnuma zēnu Nacaretē ir zināms, kura tēvu, kā arī viņa māti es pazīstu!”

Jaunais runātājs sacīja: “Jā, augstais pavēlniek, tā ir stipri kutelīga lieta! Man šķiet, ka es viņu priekš pāris gadiem esmu redzējis, un proti sabiedrība ar vairākiem zēniem, bet kuri viens otram bija vairāk kā dviņu brāļi līdzīgi. Man gan tika sacīts šis un tas un viņš tas esot; bet tā kā tie zēni vienādi ļoti dzīvi juku jukām kustējās, tad man nebija iespējams to īsto no viņiem cieši acis paturēt. Tātad es viņu esmu redzējis, un tomēr atkal arī neesmu redzējis; bet arī mūsu zēns, kas mums tagad sacēļ īstu negaisu, toreiz katrā ziņā bija tanī sabiedrībā, un proti, pavadīts no viena viņam ļoti līdzīga zēna, kā man tagad liekas, ar vēl daudz nopietnāku seju, un netaisīja nekādus jautrus lēcienus. Tā vien izskatījās, itkā tie abi zēni būtu, tā sakot, pavēlnieki pār tiem citiem, tāpēc ka tiec citi likās ka pilnīgi pēc viņu gribas kustējās. Bet kas citādi šī zēnu raibā juku jukām kustība bija par spēli, to es nesapratu, tāpēc ka es agrāk nekad neko līdzīgu nebiju redzējis. Bez plāna man likā tā lieta nebija, tāpēc ka pēc ilgākas novērošanas tur nenoliedzmi viscaur kautkāda sakarība bija; bet ko tā nozīmē, to man neviens no manien klātesošajiem navarēja izskaidrot. Man tika stāstīts, ka tie zēni aizvien tādā kārtā nodarbojoties, kā tas agrāk vēl nekad Nacaretē neesot ticis redzēts; bet ko tāda svešāda nodarbošanās nozīmētu, to neviens nezinot. Bet tas tad nu arī būtu viss, ko es personīgi par to zēnu zinu no saviem paša piedzīvojumiem. Bet tad gan man par to zēnu stāstīja visai ārkārtīgas lietas, kuras atduras visneticamākajā! Lai to visu atkal atstāstītu, tad vajadzētu vismaz desmit dienu laika; tāpēc es sacīšu tikai vispārīgi: Šim, jeb labāki sakot, tur tam brīnuma zēnam vārda pilnā nozīmē paklausot visi elementi, jā, pat saule, mēness un visas zvaigznes esot, acīmredzami, viņa gribai padoti, tāpēc, ka viņam tikai tā vajagot gribēt, un saule un mēness nedod nekādu gaism; un kad viņš pēc tam pilns nopietnības sakot uz sauli vai mēnesi: “Spīdi no šī brīža!”, tad gaisma tūliņ atkal esot klāt. No dzimšanas akļus viņš darot vienīgi caur vārdu tik gaiši redzīgus, cik gaiši redzīgs ir, piemēram, kaķis, kas arī tumšā naktī savu medijumu visai labi saredz. Vienam zēnam no sava spēļu biedru vidus, kas pilns pārdošības, uz jumta žoga uzkāpis, no tā nokritis un satriekts uz vietas nomiris, viņš esot daudzu skatītāju klātbūtnē vienīgi caur savu vārdu tā atdevis dzīvību, ka atdzīvinātais un visiem ievainojumiem izdziedinātais zēns tā tik pilnīgi vesels un jautrs piecēlies, itkā viņam nekad nekas ļauns nebūtu noticis. Bet pēc tam gan tas brīnuma zēns devis tam no nāves uzmodinātam zēnam to visai nopietno pamācību, nebūt nākamībā vairs tik pārdošam un nepaklausīgam, jo citādi viņš vairs viņam nepalīdzēšot. Vispārīgi attiecībā uz šo brīnuma zēnu tiek runāts par tikumības un gudrāko runas spēju brīnumiem; tikai viens izklausās drusku savādi: Viņš, proti, tas brīnuma zēns, nekad neko ne no viena nelūdzot, un ja viņam kāds kaut ko dod, tad viņš par to arī nekad nepateicoties. Viņš vienmēr esot pilns nopietnības, viņu redzot bieži Dievu lūdzam, klusībā arī raudam; bet nekad neredzot smejoeties! Tas viss nu ir tā visā īsumā tas ievērojamākais, ko es sev tur par brīnuma zēnu esmu izzinājis. Vairāk nekas man nav zināms. Bet spriest par to, kā un ar kādiem līdzekļiem tas zēns tādas brīnuma lietas iespēj, tas priekš manu zināšanu redzes aploka un manas visai ierobežotās gudrības ir par augstu; to nu jūs, vecākie un gudrākie tempļa priekšnieki, varat darīt, un esmu izrunājis.”

Pēc tam augstais priesteris sacīja: “Ar kādu gan citu varu, ja ne ar miesīgā Belcebula? Jo Dievs nekad nedara tamlīdzīgus brīnumus caur bērniem un vieglprātīgiem zēniem, bet visai reti tikai caur dievbijīgiem, Viņam visai padotiem un gados pieaugušiem vīriem, kādi mēs, lūk, esam! Bet ja Nacaretē tādas lietas dara divpadsmit gadus vecs zēns, tad taču ir skaidrs kā diena, ka tā kas var notikt tikai ar Belcebula palīdzību! Tās ir manas domas; kas ko zin citu un labāku var izteikt, tas lai pieceļas un runā!”

Pieceļas viens vecājs un saka: “Pēc mana ieskata tu tam Belcebulam gan tomēr ierādi drusku par daudz varas: Nopietnībā starp mums runājot, tas Belcebuls jau ir tikai tāda alegoriska personība, ar kuru tiek apzīmēts vispārīgais visa ļaunā un sliktā jēdziens, kas atrodas vienīgi cilvēka gribas aplamībā. Ka caur pilnīgi visus labos likumus izzobojošas sabiedrības kopdarbību tad tāds sauktais Belcebuls no

daudziem cilvēkiem tiek savstarpēji dzemdināts, kas uz priekšu viņos nekam labam vairs neļauj rasties, tā ir jau sen nodarīta lieta! Jo tāds ļauns gars līdzinās morāliskai mēra dvašai un vienmēr samaitā tādā sabiedrībā sastāvošo cilvēku sirdis, ka viņi no sevis un caur sevi nekad nevar tapt labāki. Bet tur nav atkal vainīgs zināmais garīgi personīgais ļaunais Belcebula gars, bet gan no mazotnes pilnīgi ačgārnā un tātad sliktā bērnu audzināšana. Tamlīdzīgi cilvēki nedabon nekādu jēdzienu par visspēcīgi un visgudrāko Dievu, arī visās citās atzišanās un zināšanās viņi ir palikuši civilizētām tautām visai tālu atpakaļ, un tālab arī drīz un viegli var no viņām tikt uzvarēti. Bet kad mēs tagad apskatām mūsu minētā zēna ārkārtīgo izglītību, viņa visai Dievbijīgos un augsti izglītos vecākus, kuri mums tik visai labi ir pazīstami, un ņemam vērā viņa visai lielo labdarības izpratni, tad mazākais, man pat ne tai vissliktākā sapnī, tas nevar ne prātā nākt, apgalvot: Tāds zēns stāv vispilnīgākā varas savienībā ar visu velnu virsnieku, kuri nekad nav spējīgi pat ne mazākai gaismas domai sevī likt uzaust!

Jeb vai var pēc mūsu uzskata veida caur absolūto ļauno arī jebkad tikai kāds šķietami labs nolūks tikt sasniegts? Man mazākais tā kas līdz šim vēl ir bijis pilnīgi svešs! Jeb varbūt kādam no jums tas ir zināms, kad kāds pavisam sliktas cilvēks būtu pastrādājis kādu labu un uzslavu pelnošu darbu? Jeb vai ar vissliktākām un nekrietnākām līdzekļiem jebkad ir sasniegts kaut kas pierādāmi patiesi labs? Bet ja mūsu brīnuma zēns ar savu gribas spēku, kas mums, protams, ir kaut kas neaptverams, izdara tos vislabākos un lieliski teicamos darbus ar paliekamām vislabākajām sekām, kā lai tas būtu iespējams, ka pie tam viņš izlietotu tos vissliktākos līdzekļus? Par to es no jums izlūdzos pārliecinošu paskaidrojumu!”

Vairāki no vecajiem un rakstu mācītājiem piekritīti runātājam, tikai virspriesteris un tāpat viņa ne visai lielais piekritēju skaits nē. Un virspriesteris pieceļas un uz brīnuma zēna aizstāvētāju saka: “Redzi, es no tavas runas nopratu, ka tu ar asprātīgiem vārdiem noliedz Belcebula personību un tāpat to viņam padoto velnu personību. Ja tu to ar savu runu iegalvo par taisnību, tad paskaidro man pēc sava veida arī to, kas veselas trīs dienas uz Oreba kalna cīnijās Mozus miesu dēļ ar virsēngeli Miķeli un pie tam vēl guva uzvaru? Kas bija tur tas gaismas tēls, kas iedrošinājās nākt Dieva troņa priekšā, lai izlūgtos atļauju pārbaudīt tēvu Ījabu? Kas gan bija Ievas čūska? Kas Saula ļaunais gars, kuru zēns Dāvids ar savas kokles stīgu skaņām atbaidīja? Bez tam Rakstos vēl ir vesels daudzums tādu vietu, sevišķi pie Daniela, kur bieži vien piemin lielo pūli un lielo Bābeles mauku. Kā tu, savāda pasaules gudrinieks, to visu pēc sava veida izskaidrosi?”

Iepriekšējais gudrais vecajs un rakstu mācītājs sacīja: “Tas man būtu visai viegls darbs, ja tik tev tā saprašānai būtu vajadzīgā izglītības pakāpe; bet tava galīgā prāta nakts tādas gaismas lietas neaptver, un tā es tikai kurlam un aklam veltīgi būtu sprediķojis, kam nebūtu nekādas nozīmes, un tālab tas lai paliek. Kas mani gribēja un varēja saprast, tie jau mani pirms tam ir sapratuši; bet turēt kādai cietai gribai sprediķi nozīmē likt akmeni tamdēļ ūdenī, lai tas paliktu miksts. Vai tad tu nekad neesi lasījis to lielo kabalu, kura ir kāda liela gara darbs? Tur tiek plašāk izskaidroti tie simboli, kas pastāv starp valodas un rakstu gleznām un to īstenību, kuru tie attēlo!”

Virspriesteris saka: “To mazo gan, bet to lielo nē!”

Runātājs saka: “Tad es ar tevi nekādā ziņā nevaru runāt, jo tā mazā ir no cita autora un nav tā sliktākā izvilkuma vērtā, kas ir ņemts no vecās lielās! Dieva priekšā nav nekāda sātana un nekāda velna, un tātad arī nekur nekā absolūti ļauna; jo visām varām un spēkiem vajag Viņam paklausīt, un nekas no tiem nevar darboties pāri par savām robežām. Vai uguns nav spēka elements, kas sevī augstākā mērā satur ko ļaunu un postošu? Vai tādēļ tā ir sātana ražojums, kad tā — ja vai nu caur ļauno gribu, teiksim cilvēku, jeb caur viņu vienmēr nosodāmo nolaidību tiek palaista vaļā — noposta un pārvērš pelnos veselas pilsētas? Jeb varbūt sātans tamdēļ atrodas ūdenī, ka arī tas nonāvē cilvēkus un kustoņus, kad viņi tanī iekrīt? Jeb varbūt sātans atrodas akmenī, vai kalnāju augstumos, vai indīgajos kustoņos un stādos, jeb īsi sakot visā, kas mums cilvēkiem pie neprātīgas lietošanas var atnest nāvi? Redzi, viss, uz zemes vai zemē var būt pilns svētības, bet arī tai pašā laikā pilns lāsta, skatoties uz to, kā kurš cilvēks to lieto, gudri vai muļķīgi. Kas tad gan sātana slavenā cīņa ar virsēngeli Miķeli Mozus miesu dēļ bija? Dievbijīgā jūdu tautas daļa, kura Mozu godināja kā kādu dievu, domāja, ka Mozus arī pēc miesas nemirs, tāpēc ka ir sacīts: “Tie, kuri Dieva likumus stingri ievēro, tie nemirs, bet joprojām dzīvos mūžīgi, un viņu miesas netiks no tārpiem saēstas.” Bet Mozus pēdīgi tomēr tapa vājš un nomira kā ikkurš cits cilvēks. Tad tur starp jūdiem bija viens gudrais un viens ārsts. Tas gudrais sacīja: “To liķi vajag aiznest uz kāda augsta kalna virsotni, kur plūst tīrākais dzīvības gaiss, un Mozus paliks atkal dzīvs un svēti ievēdīs savu tautu Apsolītajā zemē. Bet saprātīgais ārsts sacīja: “Neviena miesa, kura ir pilnīgi mirusi, ne reizi

netaps vēl vienu reizi dzīva!” Gudrais sacīja: “Ja Mozus trijās dienās uz kalna virsotnes atkal netaps pilnīgi dzīvs, bet paliks turpat miris, tad tu esi mani un manu ticību uzvarējis, un es esmu visu savu mūžu tavs vergs!” Bet ārsts sacīja: “Ka es uzvarēšu, to es zinu jau iepriekš; bet tamdēļ jau tev nav jāpaliek man par vergu; es palikšu, kas es esmu, un tu — kas tu esi, un tu ieskatīsi, ka nāves lielskungs jeb vara savu upuri patur un nekad neizlaiž.” Un Mozus miesa tika ar lielu svinīgumu turpu uznesta; daudzi tūkstoši dižciltīgo izraēliešu pavadīja līķi; un kad kalna virsgals ar daudz pūlēm bija sasniegts, tad Mozus tika izlikts brīvajā dzīvības gaisā, un veselas trīs dienas pie viņa tika darīti visi izdomājamie garīgie un materiālie atdzīvināšanas mēģinājumi, bet viss veltīgi: lielā pravieša acis vairs neatvērās šīs pasaules gaismai. Tad ceturtdienā gudrais gluži saskaities teica tautas priekšā: “Vai tu nu redzi, Dieva tauta, sāšana varu! Veselas trīs dienas cīnījās Miķelis — debesu vara — ar sātanu — nāves varu — pravieša miesu dēļ, un sātanu viņu uzvarēja; bet par to Miķelis teica: “Tādēļ Dievs tevi tiesās!” Tāda bija runa tautas priekšā, proti līdzībā, bet tomēr nepieciešama un savā īstenībā ņemot tomēr ļoti patiesīga. Kad pēc tam ārsts ar gudro droši vien tikai zem četrām acīm sarunājās un tam turpat atgādināja, ka viņam tomēr bija taisnība, — tad gudrais, protams, sacīja: “Par nožēlošanu, tev ir taisnība; bet priekš mums cilvēkiem tas taču tomēr ir bēdīgi, ka Jehova arī pie sava lielā pravieša nedara nekādu izņēmumu un beigās viņu tāpat kā kuru katru vienkāršu dzīvnieku nomaitā un nonāvē! Mozu gan viņš būtu varējis paturēt un tautai parādīt, ka sātanam vairs nav nekādas varas pār viņa pilnīgi svētītiem!” Bet ārsts sacīja: “Tu ar Jehovu netiesājies pareizi! Redzi, viņš ir visai miesai nolīcis tās ceļu un garam viņa ceļu; bet miesas ceļam vajag būt pilnīgi nosodītam, lai gara ceļš paliktu brīvs mūžīgi!” — Kad vēl tie abi tā savā starpā sarunājās, tad piepeši viņu vidū iestājās Mozus gars un sacīja: “Miers ar jums! Dieva kārtība ir negrozāma, un viss, ko Viņš dara, ir labs! — Ja arī miesa mirst, tad tomēr jau nemirst gars! Turiet baušļus un netiesājieties par manu miesu; jo es, Mozus, dzīvoju joprojām mūžīgi, kaut arī miesa, kuru es nesu, tūkstošas reizes būtu mirusi!” — Pēc tam tas gars nozuda, un tie abi bija izlīguši.

Nu, manu mīļo brāli iekš Abrahama, Izāka un Jēkaba, ko tu uz to saki? Kur ir tava sāšana personība? Jo ko es tev tagad sacīju, tā ir tā kailā vēsturiskā patiesība, bet tā grāmatā rakstītā ir tikai glezna, kura dota kā visas tamlīdzīgās ziņas dzejiskos pantos, ko dabīgi gan vienīgi tikai ar simboliskās zinātnes palīdzību var saprast. Ko tu nu kā pats rakstu mācītājs uz to saki?”

Virspriesteris saka: “Jā, jā, tā lieta par sevi izteic daudz ko un ir labi noklausīties; bet viņa tomēr tagad atbalstas uz ticību un nepielaiž nekādu pierādāmu pamatojumu. Bet ar šo lietu tomēr kaut kas jau var būt, jo kad tā reiz uz ticības vien atbalstas, tad jau beigās tas ir gluži vienalga, vai es šim, jeb tam ticu; un kaut kam dabiskam ir vienmēr vieglāk ticēt, nekā kaut kam pārdabiskam. — Tāpēc lai nu šī lieta paliek! Nakts ir garām, un uz mums gaidīs jau runājamās telpās.”

Jaunais pusfarizejs saka: “Uz tam patiesi esmu ļoti ziņkārīgs, kādu virzienu šodien tā lieta ņems. Bet tikai to gan es gribētu lūgt mūsu labklājības dēļ, lai mans padoms gan kā pilnīgi gudrs to romiešu dēļ mazliet tiktu apsvērts; jo no tam taču gan patiesi nekas tāds sevišķs nemaz tik ļoti nav atkarīgs, ja mēs savā starpā un starp šīm četrām sienām to puslīdz, mazākais šķietami, pieņemam, ko tas zēns tā it sevišķi grib, tāpēc ka mēs citādi tos romiešus padarītu sev droši vien vēl par lielākiem ienaidniekiem, nekā viņi jau bez tam ir.”

Virspriesteris saka: “Esi mans dēls bez rūpēm, kas tik vien būs darāms, tas netiks atstāts nedarīts; jo šodien, acimredzot, mēs pazīstam savu stāvokli labāki, nekā to vakar pazinām.”

OTRĀ DIENA

PĒC ŠIEM VĀRDIEM JAU NĀK viens tempļa sulainis un paziņo, kā parasts visdziļākā godbijībā, ka romiešu komisārs ar to zēnu, Simani no Betānijas un vēl daži kungi ar viņu esot telpās. Uz šo paziņojumu viss personāls steidzās runājamā zālē un tur no klātesošiem tiek pēc ieraduma kā piederības apsveikts, arī kaut kas, ko farizeji it ļoti mīlēja, un pie kā daži tūliņ palika stāvēt, tāpēc ka tas zēns neko tamlīdzīgu nedarīja, kas kaut no tāienes izskatītos pēc kāda sveiciena.

Tāpēc tūliņ pie Manis pienāca viens vecajs un jautāja tā vairāk pazemīgi, kāpēc Es, kā mazliet spītīgi izskatīdamies zēns, neesot nevienu sveicinājis? Bet Es viņam atbildēju pavisam īsi: “Tas gan jums un jums līdzīgiem vienam ar otru pieklājas, bet kāda gan daļa ir gar to divpadsmit gadus vecam zēnam? Bez tam no jums jau arī Mani neviens nav sveicinājis, kāpēc tad lai nu Es atkal dotu kaut ko atpakaļ, ko Es iepriekš no jums vēl nekad neesmu saņēmis? Un turklāt pie mums, Galilejā, šis ieradums nepastāv,

un priekš Manis jau pavisam nē! Jo jūs vienmēr liekat sevi vairāk nekā vajag godāt un sveicināt, tāpēc ka pasaule jūs ir padarījusi par kungiem. Bet Es savā ziņā esmu arī pavisam sevišķs Kungs! Kāpēc tad jūs Mani arī neesat laicīgi sveicinājuši? — Ak ticiet Man to! Es kā zēns zinu ļoti labi, kurš Man ir jāsveicina; bet jums Es neesmu it nekādu sveicināšanu parādā! Jo tuvāko iemeslu jums var mans romietis pateikt, ja jūs to katrā ziņā gribat zināt. Bet šodien jau ir pēcsabats, kurā, tāpat kā pašā sabatā, visas sveicināšanas un godināšanas pēc jūsu priekšrakstiem ir stingri aizliegtas, tāpēc ka arī tās sagāna sabatu un padara cilvēku uz visu dienu nešķīstu. Kāpēc tad nu jūs prasat no Manis kaut ko, kas jūsu priekšrakstiem ir pretējs?”

Šeit tempļa vīri klusēja, brīnīdamies uzlūkoja viens otru, un jaunais levīts sacīja: “Mani augstie pavēlnieki! Ar šo citādi visai labsirdīgo zēnu jau pavisam vairs nav izturams! Tas skaistākais pie tās lietas ir tikai tas, ka viņš tomēr par visu tik skaidri zina, un tāpat viņam arī ir taisnība.”

Virspriesteris sacīja uz romiešu komisāru: “Augstais soģis pēc likuma, kā pienākās! Šis zēns mūs noraidīja pie tevis vēl viena iemesla dēļ, kāpēc viņš mūs nav sveicinājis. Varbūt tev patiktos to mums darīt zināmu!”

Soģis saka: “Ak, kamdēļ nē! Ļoti labprāt arī vēl ko vairāk; bet vai tas jums taisni darīs kādu sevišķu prieku, to gan es nezinu!”

Visi saka: “Teic tikai ārā; jo šodien mēs visi esam labā gara stāvoklī un panesam dažu labu to, ko citādi mēs nezina vai būtu panesuši!”

Soģis saka: “Nu tad labi, un tā klausieties! Šis zēns ir taisni tas pats zēns no Nacaretēs, kura vietā viņš vakar likās tikai iestājamijs! Kā jums patīk tagad šī lieta? Kas viņam kaut mazāko ļaunumu darītu, tas lai sagaida manas lielākās dusmas!”

Kad personāls to izdzird, tad tas ļoti izbījies un drebēdams satrūkstas! Tikai pēc kāda brīža virspriesteris sacīja: “Kāpēc tad tu mums to jau vakar nesacīji? Ja mēs to jau vakar būtu zinājuši, tad mēs droši vien pavisam citādi ar tevi būtu runājuši un tev būtu devuši arī pavisam citas atbildes, kuras tev, acīmredzot, būtu labāk patikušas, nekā vakarējās!”

Es sacīju: “Ak, to Es zinu gluži labi; bet tā kā Man nav darīšana ar liekuļošanu, bet vienīgi ar patiesību, tad Es darīju taisni tā, kā Es to esmu darījis, un ja Es vēl šodien būtu tas, kas Es biju vakar, tad Es atkal no jums nedabūtu dzirdēt nevienu patiesu vārdu, tāpēc ka jūs naktī aiz bailēm no romiešu soģa esat visai smalki apspriedušies, ka jūs, attiecībā uz šinī pasaulē esošo Mesiju, Man it visam gribat piekrist, lai tik Mani apmierinātu, un caur Mani varbūt arī soģis tās Cakarijas lietas dēļ. Bet tā kā Es nu neesmu tā brīnuma zēna aizstāvētājs, bet uzreiz esmu pats tas brīnuma zēns, tad tāda piepeša neparedzēta lietas pagriešanās ir jūsu prātus samulsinājusi un jūsu slikto plānu izjaukusi un jūs te tagad stāvat pilni bailu un iztrūcināšanās, un nezina, ko iesākt un ko darīt. Runājiet nu, kā jums šī lieta patīk?”

Tagad visi satrūkās un virspriesteris ar šķietami draudzīgu vaibstu saka: “Nu tu mīļais brīnuma zēns, tad jau tu tā par visu šķieties zināms, tad gan es no tevis tagad vēl to gribētu dabūt zināt, kurš no mums īstenībā tādu padomu (būt tolerantiem) ir izdomājis?”

Es sacīju: “Taisni tas, kuram Es pats tādu padomu iečukstēju! Viņš starp jums ir tas jaunākais un pēc dzimšanas ir arī no Galilejas; viņš saucas Barnaba.”

Šī atbilde jau atkal bija zibens starp farizejiem, un visus sāka pāņemt lielas bailes; jo daudzu sirdsapziņa bija ļoti netīra, viņi baidījās no dažāda laba viņu apslēptā netikuma izpaušanas stingrā romieša priekšā. Vispriesteris vienam farizejam klusi iečukstēja ausī: “Dosim mēs Sīmanim naudu atpakaļ, un konference ar to Jehova-stāvi-mums-klāt!-zēnu, kurš mums vēl sagādās tās nepanesamākās nepatīkšanas, ir izbeigta! Jeb mēs viņu vairs nemaz nejautāsim! Ja viņš mūs jautās, gan jau tad mēs viņam atbildēsim, ka ne sātans no tā gudrs netiks! Nē, tas puisēns tik drīz vis nebūs gudrāks par mums! Paskatieties tik uz šo savādo izlūkošanu! Vakars viņš bija kas cits, un šodien atkal kas cits!”

Še kāds farizejs, kas gribēja būt it gudrs, noveda virspriesteri savrup, un sacīja: “Tu zini to! Tādam iešmugulētam brīnuma zēnam mēs jau vairs nemaz neesam izskaidrojums parādā. Par kuru tika samaksāts, tas nav šīs dienas zēns, bet par šīs dienas zēnu neviens nav samaksājis, un tāpat mēs viņam arī neesam nekādus izskaidrojumus parādā! Ko tu domā?”

Virspriesteris sacīja: “Draugs! Šo domu tev varēja būt iedevis tikai Dievs! Kad vajadzība vislielākā, tad palīdzība no augšienes vistuvāki! Tāpat konference un koncesija tiks pasludinātas par pilnīgi atceltām, tāpēc ka šīs dienas zēns ir kas cits, nekā tas bija vakarējais, par kuru īstenībā ir ticis samaksāts!”

Tempļa pārzinis ar to ātri iznāk priekšā un ar lielu tempļa amata svinīgumu saka: “Ar visām vis-

augstākās Jehova tempļa virspriesterības pilnvarām, pamatodamies uz to, ka šīs dienas zēns nav vairs vakarējais, par kuru te tas lielais nodoklis ir ticis samaksāts, es pasludinu tālāko sēdi par atceltu, un šim gluži citam brīnuma zēnam, par kuru nekāds nodoklis netika samaksāts, un arī nevienam citam, netiks atbildēts! dixi (es esmu runājis)!”

Bet še pilns nopietnības piecēlās soģis un sacīja: “Sēde turpināsies, un jūs runāsi! Šīs dienas zēns ir gluži tas pats, par kuru tas lielais nodoklis tika samaksāts, tikai tā morāliskā raksturīgā personība, jums negaidot, ir tapusi cita. Bet pēc mūsu likumiem šis gudrais apstāklis pie zēna tiesībām neo nepārgroza, un tātad mans vienmēr spēkā esošais soģa spriedums skan: Sēde turpināsies bez pārgrozījumiem šodien un rītu, lai arī nāktu, kas nākdams! Jautājiet vai atbildiet, tas ir vienalga!”

Pēc šīs sparīgā romiešu soģa pretimrunāšanas visi, acīmerdzami negribēdami atkal ieņēma savas vietas un kādu laiku izturējās pavisam klusi. Tāpēc, ka Mani vairs nemaz negribēja jautāt, tad Es nostājos viņu vidū un sacīju: “Kausieties! Tā kā jūs vairs negribat atzīt par vajadzīgu Mani jautāt, tad Es iedrošināšos celt jums priekšā vienu mazu jautājumu: Bet sakiet Man pavisam atklāti, ko tad jūs būtu darījuši, ja nu Es tomēr nopietnībā būtu tas apsolītais Mesija, ap kuru vakar tā galvenā saruna grozījās?”

Kāds vecs saīdzis tempļa aizstāvis saka uz Mani: “Zēn, zēn! Pielūko gan Jehova tempļa priekšā, ko tu še svētā vietā strīdies un runā. Sargies no tik lielas svētuma sagānīšanas!”

Bet Es uz to viņam atteicu: “Sargies labāk tu no tam, un jūs visi, ka tā Kunga nams caur jums netop galīgi par slepkavu bedri! Bet caur to, kad Es saku, ko jūs būtu darījuši, ja Es beidzot tomēr būtu tas apsolītais Mesija, Es templi nekādā ziņā nesagānu, tāpēc ka ikkatrs cilvēks jums var likt priekšā tādu jautājumu bez kaut kāda grēka un bailēm. — Un jūs jau varat Man tāpat ar nosacījumu dot atbildi, kā Es jums tikai ar nosacījumu esmu jautājumu licis priekšā.”

Še pieceļas vecais gudrais talmudists un lielkabalists Jorams un saka: “Dievam visas lietas ir iespējamās; bet mums cilvēkiem vajag būt ļoti uzmanīgiem, pieņemot tādu it visai svarīgu apsolišanu tikai tad par patiesu, kad visi apstākļi, no kuriem apsolišanas piepildīšanai tai ziņā vajag būt pavadītai, ir rokām taustāmi skaidri priekšā ikkara apbrīnodamām acīm. Tev nu gan, manu daiļpuišīti, attiecībā uz tavu dzimšanu tā puslīdz par labu ir kāds pāris pravieša Jesajas pantu; bet cik vēl vēl visa kā šīs pravietis nav par Mesiju pasludinājis, kas ir apsolīts un kam būtu jānāk, kas uz tevi tikpat maz attiecas, kā uz mani, kaut gan arī es esmu Dāvida pēcnācējs, un arī tavam tēvam Jāzepam tuvs radnieks, kā arī tur es visvairāk esmu ņēmis dalību, ka tempļa audzēkne Marija tapa viņam par sievu. Es tagad šo man citādi ļoti dārgo laulāto pāri jau vairāk kā vienpadsmit gadus neesmu redzējis, un tevi, acīmredzot, kā Jāzēpa pirmdzimto, vēl nekad nē. Es par tevi tātad beidzot zinu tikai tik daudz, cik es vakar esmu dzirdējis no tevis pašā un no mūsu levīta Barnabas, kurš arī ir nacarietis. Tavas sevišķās spējas, kas pēc drošām ziņām ļoti tālu pārspējot visu, kas jebkad kā kāds jau pilnīgas gribas un ticības spēks kā atklāts brīnums ir radīts, tagad, bez šaubām, būtu kaut kas tāds, ka no tā izejot būtu jāvērs it sevišķa uzmanība arī uz tā īpašnieku; bet par kaut kādu nokārtotu tā drošību, ko viņas ticami pierādot, te, kā viegli saprotams, nevar vēl ne tālu būt nekāda runa, lai gan viņas, kā jau sacīts, neviens kā gaiši domājošs cilvēks un priesteris nevar atstāt bez ievēribas. Katrā ziņā Mesija arī būs cilvēks līdzīgs mums visiem; tikai viņa īpašības un spēja būs dievišķas. Nu, kas uz tavām īpašībām jau tagad tavos bērna gados attiecas, tad tās gan tādas būtu, ka no viņām tavos vēlākos vīra gados varētu kaut ko lielu sagaidīt; bet redzi, es jau esmu ļoti vecs vīrs un esmu daudz ko piedzīvojis, un bieži vien pie maigākās jaunības emu jau arī vairākas reizes atklājis ne reti tādas spējas un īpašības, kuras man tad sacīja: Šinī un tanī bērņā Jehova mums, acīmredzot, atkal ir pamodinājis lielu pravieti! Bet kad tādi bērņi pēc tam ir tapuši vecāki un vecāki, visas spožās īpašības ir tā galīgi nozudušas, itkā tās nekad nebūtu bijušas, un tas cilvēks bija tāpat gluži vienkāršs kā ikviens no mums, kur es tagad tikai to zinu, ko es ar visu čaklību daudz gadus visai nopūlēdamies esmu iemācījies un piedzīvojis! Tātad pie manis, kā pie neskaitāmi daudziem citiem cilvēkiem, ir apliecinājies tas Svēto Rakstu teikums: “Tava vaiga sviedros tev būs savu maizi ēst!” Un tev, manu daiļāko jauno brālēn, varbūt arī vēl kādreiz tāpat klāsies, varbūt arī nē, ko mēs cilvēki, protams, nemaz un nekad kā iepriekš nodarītu nevaram noteikt; cilvēks gan domā, bet Dievs dara. — Tagad tu, manu mīlo, daiļāko, jauno brālēn, jau atkal vari taisīt savas piezīmes, un es tev labprāt atbildēšu.”

Es sacīju: “Tu man arī esi no visa jūsu personāla tas mīļākais un jau šinī naktī Manis labā esi teicis virspriesterim labu un skaidru vārdu, caur ko virspriesterim attiecībā uz sātana personību tika mazliet atvērtas acis, ka viņš mazākais, un proti, pirmo reizi visā savā mūžā, dabūja kādu nojautu par vissvarīgāko simbolu mācību un caur to sāka ieskatīt, ka tādus darbus, kā Manējie, nekādā ziņā nav iespējams

veikt ar kādas ļaunas varas un spēka palīdzību! Tu no tam redzi, ka Man arī tas nav apslēpts, ko tu jo klusi un slepeni ar vispriesteri esi pārrunājis, un tā tu vari arī to iedomāties, ka Es tagad it smalki zinu, ko nu visai samulsušais virspriesteris domā, un viņš par to ir lielās bailēs, ka tik caur Mani netiktu pat viņu izpausts kaut kas nepatīkams; bet šīs viņa bailes ir nevietā. Jā, ja Es būtu ar Belcebula palīdzību Savus darbus strādājis, tad viņš jau sen būtu nodots un arī jau nosodīts; bet tā kā Es visus Savus darbus strādāju vienīgi ar Dieva spēku un varu iekš Manis, kas mūžam negrib neko ļaunu, bet tikai labu, tad arī virspriesterim nav no Manis ko baidīties; jo no Manas puses viņam netiks aizskarts ne mats. Bet mēs nu to laiku esam ar visai daudzām nederīgām lietām notērējuši un to īsto galveno lietu viņas tālākā gaitā atstājuši pilnīgi pie malas!”

Še jautāja Jorams: “Iekš kam tad tā lai īstenībā pastāv? Runā tagad tu pilnīgi vaļširdīgi, un mēs savos spriedumos būsīm taisnīgi, tāpēc, ka mēs arī tevī esam atklājuši ļoti daudz taisnīguma.”

Es sacīju: “Šeit jūsu priekšā stāv iekš Manis tas īstais “laupi-drīz” un “steidzīgs laupījums”, kādas pravietes dēla vārds no Jesajas. Mēs vakar runājām par nākamo Mesiju, Es pats kā tāds jums tiku stādīts priekšā, un proti, saskaņā ar pravieša Elijas tieši uz Mani attiecināto tekstu. Bet jūs to lietu noliedzāt. Vakar Es runāju tikai kā kāds otrs par Sevi; bet šodien Es Pats stāvu jūsu priekšā, nemaz nebaidāmieš, nedz no jums, nedz no cita kāda visā pasaulē, tāpēc ka Es tik visai apzinos iekš Sevis Paša to mūžam nekad nepārvaramo spēku un varu, bet kas patiesi nav nekāda sveša, bet ir tieši Manis Paša īpaša, un Es apstājos atkal pie tā paša temata, un nu jautāju sevišķi tev, Joram, ko tu par to domā? Bet nu runā arī tu bez kautrēšanās un bailēm, tā pilnīgi skaidri un vaļširdīgi! Patiesi, arī tev par to gan netiks aizskarts ne mats!”

Jorams sacīja: “Ja, tu manu, citādi vismiļāko un daiļāko brālēn, taču man neņemsi ļaunā, ka es tevi tā saucu, jo es tevam tēvam patiesi esmu ļoti tuvs radnieks, — bet tā ir un paliek tomēr ļoti šaubīga lieta, sacīt: tu tas esi, kas ir apsolīts! Un kā tas tagad zināmos apstākļos būtu arī vēl ļoti pārdrošs, tāpēc ka taču jau dažs labs piemērs ir no bērniem, kuri arī savā maigā bērnībā ir parādījuši atklātībā dažādas ārkārtīgas garīgas dāvanas un spējas, ka par tām bieži it liels ļaužu pulks ir visai brīnījies; bet vēlākos gados tie palika par gluži vienkāršiem cilvēkiem, ka pie viņiem no viņu bērnības gara dāvanām un spējām nebija vairs manāma ne zīme! — Nu, tādu gadījumu, kaut arī nebūtu domājams, taču mums cilvēkiem tad vajag pieņemt par iespējamu arī pie tevis, un tālab to pilnam pieņemt, itkā tevī ir apslēpts apsolītais Mesija, būtu mazliet pārāgri, ko tu man, ņemto vērā tavu jaunību, kā patiesi pārsteidzoši gudrs zēns, nenoliegsi. — Bet ievērojot tavu piedzimšanu, tavu cilti, un tavas te vēl nekad nebijušās spējas, tev to neapgāzami noliegt, ka tu tas Apsolītais neesi, būtu pēc manām domām, tikpat neprātīgi! Jo tu jau vari tikpat labi tas būt, kā nebūt! Tālab gan pēc manām domām, kā tev, tā mums ir jānogaida un jāredz, ko laiks mums nesīs! Saki nu tu man, vai man ir taisnība, jeb nē?”

Es sacīju: “Laicīgi pēc pasaulīgās saprašanas tev, acīmredzot, ir taisnība. Bet cilvēka sirdī jau ir vēl dziļāks un spidošāks kritērijs: tas jau gan tev varētu to pateikt, vai Es pie tādiem zēniem piederu, kuri vēlākos gados var savas spējas pazaudēt. — Ja Man ir tā vara pēc Manas paša īpašās gribas radīt un iznīcināt, kā tad gan Es Pats Sevi gribētu iznīcināt? — Es tev saku: Vienīgi no Mana iekšēja Gara atkarājas visu lietu esamība; tālab jau tad Es arī varu gribēt, ko gribēdams, un tam vajag notikt, ko Es gribu, kā tas tev arī caur citu liecinieku muti tika sacīts, un ne vien caur Manējo. — Bet ja tas tā, kā tad gan lai tas būtu domājams, ka Es kādreiz Manas tev zināmas darītās īpašības un spējas varētu pazaudēt? — Bet ja Es tā ko nevaru, kas tad Es esmu?”

Jorams saka: “Ja — tagad — tas vēl arvien ir tikai tāds pieņēmums, bet vēl tālu nav nekāds pierādījums! — To pašu, ko tu par sevi saki, tikpat labi arī es varētu par sevi sacīt; bet tāpēc, ka tad tā kas būtu mazliet par pārdrošu un kaut kas tāds, kam es mūžam nevarētu līdzināties, tad vai nu es tiktu krietni izsmiets, jeb kā muļķis apcietināts. — Nu, tu esi pamodināts zēns nepilngadīgā vecumā un, kā liekas, jau no dzimšanas ar lielām dzejiskām gara dāvanām, un tālab par tavām iedzimtām asprātīgām izteiksmēm tikai pasmaida. — Lūk, lūk, tu citādi vismiļākais zēns! — Kur gan var jebkad kāds cilvēks par sevi sacīt: Caur manu iekšējo garu ir radīts viss te esošais! — To jau spēj tikai mūžīgais Dieva Gars, kas savā būtībā ir visur klātbūdam. Tur tu savā Mesija-idejā esi mazliet par augstu pacēlies. — Paliksim mēs tikai vienmēr godīgi uz šīs zemes pamatiem un apstrādāsim tos ar īstu čaklību, lai tie mums dod pietiekošu uzturu, tad mēs droši darišim labāk, nekā kad mēs gribam iztaisīties par kaut ko, kas nav iespējams un nekad nevar iznākt!

Ja varbūt kādreiz Mesija nāks, tad arī tikai kā pilnīgs cilvēks, bet nekad viņš nenāks pie mums kā

Dievs. — Bet pie jums, pusgrieķiskiem jūdiem un tātad arī puspagāniem, ir tāds ieradums, ka jūs cilvēkus ar dažām labām gara dāvanām tūliņ noliekat starp dieviem, jeb sevi par tādiem uzskatat un turat. — Bet tam tā nebūs būt un tā ir liela apgrēkošanās pret to Dieva bausli, kur ir sacīts: “Es viens Pats esmu jūsu Dievs un jūsu Kungs, jums nebūs nekadus svešus dievus turēt Man līdzās.” — Bet Galilejā jau, kā liekas, ne visai stingri šo bausli ievēro, jo citādi taču tev nekad nevarētu ienākt prātā, iedomāties sevi par Dievu! — Redzi, to tu vēlāk atmet un ar visām savām ārkārtīgām gara dāvanām un spējām paliec uzticīgs vecajam un vienīgajam Dievam, un lai pagāni paliek pagāni, tad tev labi klāsies virs zemes! — Kas gan ir pat milzu cilvēka lielākais stiprums pret daudzu tūkstošu cilvēku apvienoto spēku, un kas tad nu viena zēna stiprums! Bet ja jau Dāvids saka: “Ak, kā it nekas nav visi cilvēki pret Tevi, ak Kungs!”, — kā tad gan var vienam zēnam ienākt prātā sacīt, — viņš esot savā garā Dievs, caur kuru esot visas lietas radītas?! — Vai tu nuieskati, ka te tu varen stipri esi cirtis pāri par strīpu?”

Virspriesteris še saka: “Nu, tā tik bij atkal reizi veselīga pamācīšana, savienota ar neparasti daudz savaldīšanās! — Bet tas ir tiešām tiesa, tāpēc ka par galiliešiem ir rakstīts, ka viņu zemē neviens praviētis nevar celties, tad viņi tūliņ labāk paši iztaisās par dieviem, šie puspagāni! — Jā, mans mīlais Mesijas-zēns, tu mums vis tā tik viegli nepārvērtīsi Alfu par Omegu! — — Tas gan tā var iet Nacaretē, bet pie mums Jeruzalemē tas tā neiet!”

Es sacīju: “Jūs pēc sava veida un atzīšanas esat it labi runājuši, tāpēc, ka jūsu domas un jēdzieni pie jums nesniedzas tālāk par to, cik tālu te sniedzas jūsu dvasa! — Bet ja jūs būtu spējīgi tālāk un augstāk domāt, tad jūs arī Mani būtu uzlūkojuši ar pavisam citām acīm un arī sprieduši par Mani pavisam citādi. — Bet kad jau jūs to tik piedauzīgu atrodat, ko Es jums par Savu iekšējo Garu esmu sacījis, tad izskaidrojiet Man to, kas tad gan tas bija par Garu, kas iz praviēšiem runāja?”

Jorams saka: “Tas bija Dieva Gars, un proti tas pats, caur kuru visas lietas ir radītas!”

“Labi,” Es sacīju, — “ja tas Gars, kas iz praviēšiem runāja, bija Dieva Gars, kāpēc lai tad Mans iekšējais Gars nebūtu Dieva Gars, kad Es iz tā Paša esmu spējīgs daudz lielākus darbus darīt, nekā visi praviēši no Enoha sākot jebkad ir darījuši? Jo viņi bija ierobežoti darboties tikai kādā zināmā sfērā; bet Es esmu neierobežots un daru, ko Es gribu! — Bet ja tas tā, kā tad Mans iekšējais Gars ir citādāks, nekā tas, kas runāja iz praviēšiem?”

Jorams saka: “Jā gan, un gluži labi, tas jau tā varētu būt, ja tikai tu nebūtu galilietis! Bet tas grāmatā nu reiz ir rakstīts, ka no “Galilejas nevien praviētis nenāk!” — Un tā tev ar to jau vajag apmierināties, ka mēs tavu iekšējo Garu nevaram un nedrīkstam pielīdzināt tur tam praviēšu Garam.”

Es sacīju: “Vai tad Es arī Galilejā piedzimis esmu? Vai nav Betlēme, Dāvida vecā pilsēta, Mana piedzimšanas vieta? Uzšķīriet savos sarakstos, vai tas tā nav! — Vai varbūt Jesaja arī tālab nebija nekāds īsts praviētis, tāpēc ka viņš arī gāja uz Galileju un tur tagadējā Filipa Cezarejas pilsētas tuvumā sludināja pravietojumus? Redziet, cik akli taču jūs esat un cik nepamatots ir jūsu spriedums! — Rakstos gan ir sacīts, ka neviens, kas Galilejā dzimis, nevar tikt pamodināts par praviēti! — Bet tā kā nedz Mans audžu tēvs Jāzeps, nedz Manas miesas māte Marija un tāpat jo mazāk arī Es — neesam dzimuši galilieši, bet vienīgi kā sveši ieceļotāji dzīvojam deviņus gadus Nacaretē, kā tad lai arī Mani nevarētu būt tas patiesais dievišķais Gars līdzīgi katram citam praviētim?”

Virspriesteris saka: “Bet vai nav arī rakstīts: “Redzi, es sūtu savu eņģeli tev pa priekšu, lai viņš sataisa tam Kungam ceļu un līdzina Viņa tekas!” — Tā papriekš nāks Elija un cilvēkus uz Mesijas lielo atnākšanu labi sataisīs! — Vai tas tā tagad ir pie tevis? — Kur ir tā Kunga eņģelis un kur ir Elija?”

Es sacīju: “Priekš tādiem cilvēkiem, kā jūs, kuri koku dēļ neredz mežu, protams, te nav bijis nedz tā Kunga eņģelis, nedz Viņa praviētis Elija; bet priekš redzīgiem tas viss jau ir noticis priekš divpadsmit gadiem. Bet jūs neesat redzējuši un atzinuši nedz to eņģeli, kas ar Cakariju runāja, nedz viņa brīnišķīgi dzemdināto dēlu! — Jo kas pie jums nenotiek ar uguni, zibeni un pērkona grāvieniem, to jūs neievērojat! —

Kad Elija savā zināmā klinta alā saņēma uzaicinājumu ņēmt vērā to, kā Jehova viņa alas priekšā ies garām, tad papriekš viņa vaļējās alas priekšā gāja garām uguns, bet Jehova nebija iekš tās. Pēc tam gāja garām varena vētra, bet Jehova arī iekš tās nebija. Beigās alas priekšā gāja garām tiko manāma lēna vēsma, un redzi, iekš tās bija Jehova. Un redziet, taisni ar to minētais lielais praviētis aizrādīja uz tagadējo Mesijas atnākšanu.

Jūs gan sagaidāt uguni un vētru, kas jūsu priekšā jau bieži garām gājušas; bet Jehova tur iekš tām nebija. Tagad jūsu priekšā iet garām tā lēnā vēsma, iekš kās patiesi ir Jehova, bet to jūsu kurlās ausis un

jūsu aklās acis nemana, un to nemanīs kā vien jūsu dzīves galā, bet kur tad tāda vēla pamanīšana jums neko daudz nelīdzēs. — Es domāju, ka Es taču šeit esmu diezgan skaidri un gaiši runājis! — Dodiet nu Man uz tam atbildi pēc sava tempļa gudrības!”

Barnaba vaicā augstos farizejus pēc atļaujas ar Mani runāt, tāpēc ka viņš attiecībā uz Mani esot nācis uz labām domām. — Tas viņam tiek atļauts, un tā viņš, kā seko, iesāk runāt:

“Klausies tu, mans mīļais, mazais, dievišķīgais Mesija no Nacaretas Galilejā, kas, protams, neko daudz nenozīmē! — Tā kā tu nu mums esi pievedis dažus piemērus, no kuriem mēs sākam pat ar mūsu aizsietām aizbāztām ausīm dzirdēt un ar aizsietām acīm redzēt, ka tu beidzot tomēr esi tas apsolītais Mesija, bet mēs taisni ar šo atzišanu stāvam nu itkā iejūgti vērši pie kalna. Ko nu mēs darīsim? Jeb ko lai mēs nu darām? — Šī diena jau atkal tuvojas savām beigām, un nu vairs tikai rītu tev ir nopirkta tiesības runāt, lai gan tu esi Mesija; tāpēc es domāju, ka tev jau nu būtu laiks, izdot savus rīkojumus, kas no šī brīža lai notiek ar mums, tāpēc ka mēs tevi esam atzinuši, un ar templi! — Vai viss paliks, kā ir, jeb tagad viss tiks pārveidots? — Tu nu reiz esi tas apsolītais un kā vēsmiņa pie mums iešalkušais Mesija, to mēs tev vairs nevaram noliegt; bet ko pēc tam? Runā, un rīkojies, tu jaunais dievcilvēcīgais Mesija, — protams no augšienes!”

Es sacīju: “Šīs tavas visai sliktās zobgalības dēļ tev patiesi nebija vajadzība taplēst tik visai paltu tavu muti un rādīt, ka tu gan kaut ko ļoti labprāt vēlētos, bet tev priekš tam trūkst materiālie un garīgie līdzekļi! — Vai saprati, tu Bilema nesējs? — Bet tā kā tu nu jau reizi pie Manis ar to jautājumu esi griezies, kas no šī brīža lai notiek ar jums, un pēc tam ar templi, tad jau arī man tev vajag uz tam dot īstu atbildi.

Redzi, tas ir tā rakstīts: “Bet kad Mesija nāks, tad viņš bauslību neatmetīs, arī ne mazāko zīmīti no tās, bet pats to uz visnoteiktāko piepildīs!” — Viņš templi un tā kalpus neatmetīs, bet gan pārmācīs viņu pretlikumīgi ačgārnību, un tādus gudrus šķisdamos levītus-lielbniekus, kā tu, viņš iezīmēs patecīgai atzinībaipar viņu slikto un vēl sliktāk izvēlēto zobgalību! Vai tad tev Mana uz Mani attiecošā sarunāšanās par tāpāt arī neapgāzami uz Mani attiecošo Svēto Rakstu tekstu ir ģeķība? — Jeb pierādi tu man to, ka Es taisni uz mata neesmu tas pats, kuru visi pravieši ir pasludinājuši! — Bet ja tu to nopietnībā nespēj, kādēļ tad tu Mani iedrošini zobot? — Nu, pagaidi! — Es tev šoreiz arī došu vienu jautājumu, kuru tu Man atbildēsi! Bet ja tu Man to jautājumu Mani apmierinādams neatbildēsi, tad lai tu Man topi par īstu pagānu Midasu!

Saki Man, tu vispaviršīgākais zobgali, ko nozīmē vārds Jeruzaleme? Kas iekš tā slēpjas? Tev kā levītam un jaunam farizejam to no Mozus grāmatām un no Enoha grāmatas, kuru Noass zem nosaukums “Jehovas Kari” ir saglabājis cauri grēku plūdiem, vajag zināt, un Man nu ir pilnas tiesības šo izskaidrojumu no tevis prasīt! Jo no šī vārda pareizas saprašanas visai daudz kas atkarājas! Runā nu!”

Še jaunais levīts iesāk stipri vien kasīt pakausi; jo no vecebreju valodas viņam nebija ne jausmas. Tamdēļ viņš lūdza no Manis kaut cik laika un pacietības, un Es to viņam atvēlēju. — Tagad viņš klusiņām piegāja pie viena veca rakstu mācītāja, vai tas viņam to nezinātu pateikt. Bet arī tas to nezināja un noraidīja viņu pie kabalista Jorama. Tas arī paraustīja it šaubīgi plecus un pēc kāda brīža klusi uz viņu sacīja: “Jā, visai vecās grāmatās gan par to tāda veida etimoloģisks izkaidrojums ir, un arī kabalā tiek minēta tāda veida izskaidrošana, bet tik noslēpumainos teikumos, ka Zālamana augstā dziesma pret to ir tīrā bērnu spēle. Es pats nekad neesmu sapratis nedz to vienu, nedz to otru, un tālab es tev tagad nekādā ziņā nespēju palīdzēt izklūt no tava nepatīkamā stāvokļa! — Bet tam man vajag tev to piezīmēt, ka tev ar to zēnu jau pirmkārt viņa visievērojamākā Gara asuma dēļ un tad viņa augstā romiešu protektora cienības dēļ būtu vajadzējis runāt daudz laipnāk, jo vairāk tāpēc, ka taisni tu esi tas, kas mums par viņa brīnišķīgo būtību esi sniedzis tās pārliecinošākās ziņas. — Vai tad tu iepriekš neievēroji, ka viņš vārdu pa vārdam par visu zināja, ko mēs naktī par viņu visā slepenībā bijām sprieduši un runājuši? — Es turklāt nesacīju neko, bet es sev atradu iekš tā varenu zīmi par tāda Gara klātbūtni šinī zēnā, kuram, kā liekas, tāpat nebūtu nekāds grūtums pārbaudīt cilvēku sirdis un īkstis. — Tālab es tev dodu to padomu, tā acimredzami nodarītā apvainojuma dēļ, izlūgties no tā ārkārtīgā zēna piedošanu, citādi es patiesi negalvoju, vai viņš tev droši vien ko ļoti nepatīkamu nenodarīs! — Noej un paklausī manam padomam!”

Barnaba saka: “Nu, tiesība runāt viņam katrā ziņā ir, un jokus arī viņš nekādus neprot, tad taču piedošanu no viņa tomēr vajadzēs izlūgties. Bet kā neviens vairs nevar tās pilsētas vārdu sadalīt, tas patiesi pie mums tempļa vīriem arī ir kaut kas dīvains!”

Pēc tam Barnaba dodas atkal pie Manis un ar it draudzīgu seju saka: “Mīļo daiļāko puisīti! Es esmu

ieskatījies savu rupjo kļūdu, caur kuru es pie tevis ar savu patiesi slikto un ļoti nepiederošo zobošanos noziedzos, un patiesis no visas sirds izlūdzos no tevis piedošanu, un tūdaļ pievienoju to sirsniņo lūgumu, lai tu būtu tik labs un mums to vārdu “Jeruzaleme” izskaidrotu; jo no mums neviens nezina, ko ar to iesākt! — To gan tulko ar to izteicienu: “Svētā pilsēta” jeb “Dieva pilsēta”; bet kā lai tas tai tai vārdā “Jeruzaleme” atrastos, to gan laikam neviens no mums nezina. — To gan stāsta, ka te ir bijusi varena vieta ar nosaukumu “Saleme”, kur tas lielais un varenais ķēniņš dzīvojis, kuram visiem toreizējiem zemes valdniekiem vajadzējis dot desmito tiesu; jo tas ķēniņš vārdā Melchisedeks bija priekš visiem ļaudīm virs zemes līdz ar to arī tas vienīgais un patiesais Jehovas augstais priesteris. — Bet citādi par šo augsto priesteri, par viņa mācībām un darbiem, kā arī par viņa personību maz ko zina, jeb pat neko nezina. Ja tu, bez šaubām, par to kaut ko tuvāki zini, nekā mēs visi, tad lūdzams dari mums ko par to zināmu.”

Es sacīju: “Tava laime, ka tu man tā esi nācis, citādi tu būtu tādā veidā iezīmēts, kas tev patiesi nebūtu bijis patikami; bet tās zīmes, ar kurām tava galva būtu tikusi izrotāta, tagad guļ pie tavām kājām. Pacel viņas un mācies no tam, ka Es visirms pie katra cilvēka pārmācu pārgalvīgo zobgalību, un ka tanī vietā, kur iet runa par visu zemes cilvēku mūžam vislielāko dzīves nopietnību, Mani nav jāapkalpo ar nožēlojamo un nedrīgo jokošanos. Apaskati nu iepriekš to joku, kuru Es ar tevi par tavu slikto zobgalību būtu izdarījis; pēc tam tikai Es tev izpildīšu arī to otro lūgumu.”

Še Barnaba pieliecās pie zemes un pacēla divas pie viņa kājām gulošas uz vispilnīgāko attīstītās pavisam dabīgas ēzeļa ausis, un iztrūcinājās tāpēc jo vairāk, ka viņām nebija ne mazākās zīmes, ka viņas tam nolūkam būtu nogrieztas kaut kādam patiesam ēzelim. Daži no klātesošiem, sevišķi mūsu Sīmanis un romiešu soģis, caur to nonāca līdz skaļiem smiekliem; bet visiem tempļa vīriem palika pavisam savādi ap dūšu, un viņi iesāka viens otru jautāt, kā gan tas kaut kādā dabīgā kārtā būtu iespējams. Un viņi sprieda dažādi, bet ne pie kāda galīga slēdziena nevarēja ne tuvu nonākt.

Tad Barnaba sacīja: “Ko visa mūsu daždažādā spriedelēšana palīdz! Tā lieta ir tīrais brīnums un vairāk nekā! Jo ja tas zēns ar tām jau kaut kā iepriekš būtu apgādājies, tad viņam arī iepriekš būtu vajadzējis zināt, ka es pret viņu uzstāšos ar tādu slikto zobgalību! Un tas tacū nu arībūtu vēl lielāks brīnums! Bet tas zēns par tādu savu savādnicību jau tad mums nodeva ļoti svarīgu liecību, kad viņš man mūsu slepenās nakts sarunas vārdu pa vārdam atstāstīja, un augstajam priesterim atklāti un skaļi gribēja izteikt viņa pavisam slepenas domas! Kas to vienu iespēj, tam, kā liekas, būs kaut kas cits arī tamlīdzīgā, protams, mums nesaprotamā kārtā iespējams! Aiz šī zēna katrā ziņā slēpjas kaut kas ārkārtīgs! Es par sevi būtu būtu nu jau tanīs domās, ka ar laiku gan no viņa varētu iznākt it pilnīgs Mesija!”

Virspriesteris saka: “Tur tu runā kā akls par kadu krāsu krāšņumu! — Cik bieži mūs nav pārsteiguši ar burbvības gabaliņu persiešu burvji; un domu uzminēšana pie mums vairs nav nekā jauns. Kas nepazīst grieķu orakulus! Tiem domu uzminēšana ir bijusi tik tekoša, ka beidzot gandrīz neviens vairs nav iedrošinājies viņu tuvumā nākt! — Jā, mans mīlais, tādā tik visai svarīgā lietā vajag skatīties pavisam ar citām acīm, un tādu parādību apspriest daudz dziļāk! — Kad viss uz rūpīgāko ir pārbaudīts, bet tikai vienmēr ļoti apdomīgi, vienīgi tad tu var iesākt domāt kaut ko labāku. Bet par pilnīgu ticību nedrīkst tik ilgi būt ne runas, kamēr visi apstākļi un zīmes nav tiktāl konstatēti, ka tur neko labāku vairs nevar vēlēties. Tas, mans mīlais Barnaba, tev par pamācību; jo tā vēl aizvien ir tava vecā kļūda, ka tu ar savām, citādi ļoti vērtīgām zināšanām, esi ļoti lētticīgs.”

Barnaba saka: “Nē, tāds es nekad neesmu bijis! Ja es būtu bijis lētticīgs, tad es nekad nebūtu nācis pie tādām daždažādām pamatīgām zināšanām, kuras ar lētticību nekad nevar iegūt. Es gan protu pārbaudīt kādu lietu un kadu parādību, un it labi atšķiru Alfu no Omegas; bet šeit man viss mans prāts ir palicis par īsu, un visi mani daudzie un daždažādie piedzīvojumi ir sabiruši Jordānā. Es pazīstu persiešu burbvības mākslas, un turklāt vēl daudzumu citu; bet starp tām tur nav nevienas, caur kurām būtu iespējam likt te ierasties no tīra gaisa vienam pārīm it veselu ēzeļa ausi; un tā domu uzminēšana, kā tā vecā Dodonas orakula, kā tā Delfu, man ir it labi pazīstama. Bet tur es vēl nekad neko neesmu atradis tam līdzīgu, kā to šis zēns man, kā arī Joramam, vārdu pa vārdam cēla priekšā, ko mēs savā starpā it slepeni bijām runājuši! Es tālab paliekupie savām izteiktām domām un saku vēl reiz pavisam vaļrsirdīgi:

Aiz šī zēna slēpjas vairāk, nekā mēs visi to jebkad būsim spējīgi saprast! — Es taisni negribu apgalvot, ka viņš, tādu savu ārkārtīgo īpašību dēļ, jau nenoliedzami ir tas cerētais Mesija; bet acimredzot, drīzāk viņš var tas būt, nekā kaut kurš no mums visiem, kādi te mēs esam sapulcējušies! — Bet nu, manu mīlo, daiļo tautie, es gan vēlētos, iekams gluži metas vakars, dzirdēt no tevis, kā solījies, izskaidrojam

vēl to Jeruzalemi un Melchisedeku!”

Es sacīju: “Tas lai tev arī notiek, tāpēc, ka tu par Mani tik labi esi runājis; bet vispirms paņem savās rokās aiz augšējiem galiņiem tās abas vaļīgās ēzeļa ausis un turi tās starp pirkstiem mazliet uz augšu, un mēs redzēsim, vai arī to tie persiešu burvi iespēj!” — Barnaba to darīja, un Es sacīju: “Lai top pie šīm vaļīgām ausīm arī gluži dzīva un pilnīgi vesela ēzeļa miesa!” — Acumirkli sabiedrības vidū stāvēja visā kārtībā pavisam pilnīgi, labi attīstīties ēzelis! — Tad visi iztrūkās no Mana brīnumus darošā spēka un manāmi sāka domāt par bēgšanu; bet romiešu soģis un Sīmanis to nepielaida un sacīja: “Laiku vajag ieturēt, un tas brīnuma zēns vēl izkaidros tos divus vārdus!” — Tad tempļa vīri atkal nosēdās un gluži samulsuši apbrīvoja jaunradīto ēzeli, un neviens nevarēja pat ne vārdu nedz parunāt, nedz priest, kā gan tas varētu būt izdarīts!

Bet Es sacīju: “Lai jums rādītu, kāda Man ir vara, un lai jūs atpestītu no bailēm, kas jums no šī neda-biskā lopa radušās, tad Es pavēlu, ka lai viņš atkal tāpat nozūd, kā viņš ir radies.” — Tanī pašā acumirkli tas lops tā pilnīgi nozuda, ka pat ne mazākā spalviņa no viņa nekur pāri nepalika. Par to visi izbrīnījās vēl vairāk un nezināja, ko lai viņi par to sacītu. — Tikai visai drošsirdīgais romiešu soģis sacīja: “Nē, klausies, tu, mans mīļākais zēns, tevī vajag mājot vai nu Zevam, jeb kaut kādai citai galvenai Dievībai. Ja tu gribētu, tad tu varētu arī dabīga lopa, jeb varbūt pat cilvēka esamību pārvērst par neko?”

Es sacīju: “Jā gan, ne tikai to, bet arī visu zemi! — Bet mans prāts, kuru vēl nekad neviens nav atzinis, ir: uzturēt visu, un neko neiznīcināt. Bet lai tu pats vari ieskatīt, ka es neesmu nekāds tukšs lie-lībnieks un to, ko Es izsaku, Es arī spēju izvest, tad atnesiet Man kādu akmeni, cik jūs lielu un smagu gribat, un nolieciet to uz šī galda! — Tūdaļ tika piegādāts pāri par simts mārciņas smags un ļoti ciets akmens, un ar pūlēm nolikts uz galda.

Kad akmens tur atradās, tad Es pār to sacīju: “Sadalies un topi par ēteri, kā savu pirmatnējo ele-mentu!” Un akmens tā nozuda, ka no tā pat ne saules putekliša lielumā nekas nepalika pāri! — Tad ro-mietis sacīja: “Tas, mani cienījamie draugi, var būt iespējams tikai vienam vienīgam Dievam, bet nekad nevienam cilvēkam, lai ar jo lielām gara dāvanām! — No tam nu es esmu dabūjis to pārliecību, ka tas ir bez gala daudz labaki būt ar tevi, daiļākais zēns, tai labākā draudzībā, nekā kaut kādā ienaidībā. — Ko mums romiešiem pret tevi būtu palīdzējuši visi mūsu daudzie leģioni to drošsirdīgāko kareivju? Jo tev vajag tikai gribēt, un viņi piedzīvos to pašu te bijušā akmens likteni, un tai acumirkli, kad tu to gribēsi, viņu vairs šē nav, bet viņi ir sadalījušies gaisā par ēteri! — Un tā tad es atzīstu, ka tu katrā ziņā esi savas tautas īstais Mesija, un kura vara jebkad lai ar tevi ielaistos pilnīgi veltīgā cīņā!”

Es sacīju: “Tev kā romietim jau gan lai par to nekad nenosirmo ne mats! — Jo Es šinī pasaulē nees-mu nācis, lai paliktu par laicīgu valdnieku, un jūdiem nodibinātu laicīgu valstību, bet vienīgi lai izpla-tītu visas dzīvības Dieva valstību visos cilvēkos, kuriem ir labs prāts, un cik vien iespējams, lai izpostītu sātana valstību, kas ir nāve te virs zemes! — Tālab katra laicīgā valsts varēs varēs gan pastāvēt, un uz vis-labāko, ja tā pievilks arī Dieva valstību, kuru Es celšu virs zemes! — Tāpēc lai no jums, manas dievišķās varas dēļ, atstājas ikvienas bailes; jo Es jums palikšu padevīgs līdz Manas miesas pārvēršanai, kad Es uz turieni atgriezīšos mājās, no kurienes Es esmu izgājis. — Bet tagad šīs dienas beigās lai vēl apgaismojam mazliet tuvāk tos divus vārdus.”

Arī Barnaba visai iepriecināts sacīja: “Nu, tam Kungam visa slava! Tikai atkal vārdus, un vairs nekā-dus brīnuma darbus, jo pie tiem cilvēks paliek pavisam nemierīgs!”

Es viņu jautāju: “Kāpēc tad nemierīgs? — Tu taču jau bieži vien esi apbrīnojis persiešu un indiešu un ēģiptiešu brīnumus, un tu pēc tam nekad neesi palicis nemierīgs; kāpēc tad taisni tagad?”

Barnaba saka: “Tāpēc, ka tie visi tur visnotaļ tiek izdarīti saprotamā kārtā, tomēr šie tavējie ne uz ko citu neatbalstās, kā vienīgi uz tavas gribas spēku! — Un tā ir milzīga starpība!”

Es sacīju: “Nu, tad jau Man tev vajag taisīt vēl vienu piezīmi, iekams Es pāreju uz to divu vardu izskaidrošanu. — Tagad būs taisni divi gadi, kā tu klejosi pa Damasku. — Tanī pašā laikā no Indijas ieradās kādi divdesmit septiņi magi. Tie taisīja lielus sludinājumus, ka viņi trešā dienā pēc jaunā mē-neša leilajā birzē ārpus pilsētas darīšot tos diženākos brīnumus. — Daudzo sludinājumu starpā bija arī sekoši: “Pieci galvenie magi vienīgi ar saviem mazajiem pirkstiem, bez kaut kāda fiziska spēka piepū-lējuma, izvilksot no zemes vienu pāri par tūkstots mārciņas smagu un pāri par septiņas pēdas dziļi, tātad pāri puei zemē ieraktu stabu, un tad tam vairākus acumirkļus likšot brīvi lidināties gaisā. Pēc tam to pašu viņi darīšot arī ar vienu pāri par desmit tūkstošus mārciņas smagu klints gabalu, tādu slogu, kuru trīs simti stiprāko vīru ar savu roku spēku vien nevar ne par matu tālāk pavirzīt! Beigās uz da-

žiem acuirkļiem vēl tikšot atdzīvināts kāds pilnīgi nobeidzies kamielis.” — Nolikta dienā lielajā birzē pēc šādas izsludināšanas, lai apbrīnotu izsludināto brīnumu darišanu, bija saradusies gandrīz vai visa Damaska.

Tu šo magu tuvumā biji viens no pirmajiem, un esi visu ļoti lab redzējis un pārlieku daudz brīnījies. — Daudzi no sākumā izvestiem gabaliem tev jau pa daļai bija pazīstami; bet kad pēdējie ar pārsteidzošāko noteiktību tika izvesti, tad tu plaši iepleti muti un acis, sasiti pār galvu rokas, un skaļi izsaucies: “Tas ir nedzirdēts, te vēl nekad nebijis! — Tie nevar būt vairs cilvēki, bet tie var būt tikai dievi, kuri ir jāpielūdz!” — Tu, protams, tādu savu izsaukšanos dariji vairāk to daudzo visai cienīto pagānu dēļ, kuri uz šo izradi bija saradušies jo lielā skaitā; bet slepenībā pie sevis tu tomēr domāji pie Belcebula, kādēļ arī tev palika visai nemierīgi ap sirdi.

Bet tagad tu saki, ka tev arī pie Maniem brīnumiem paliek visai nemierīgi ap sirdi! — Kādu tad tu atrodi starpību starp šiem Maniem brīnumiem un tiem tur Damaskā priekš diviem gadiem no tevis redzētiem?”

Še Barnaba ļoti samulsa, un tikai pēc kāda brīža sacīja: “Bet saki tu, daiļais neizprotamais zēns, no kurienes tu to vari zināt? Tu pats taču tanī laikā tur tanī pilsētā nebiji, un man labi apzinoties citādi arī neviens no šī apvidus! — Izņemot kādus nedaudzus amata biedrus templī, es par to tur savādo brīnumu darbību arī vēl nevienam neesmu stāstījis; kā tu tagad tiki aiz mana dziļi apslēptā piedzīvojumu noslēpuma?”

Es sacīju: “Par to esi pilnīgi mierīgs, Es tieku aiz visa kā; bet tomēr tādēļ nekad nevienam netiks likt ceļā nakāds šķērslis, bet ikvienam ir un paliks brīvība rīkoties pēc likuma vai pret to. Tās sekas nekad neatkarājas no Manas gribas spēka, bet gan no doto likumu kārtības un svētīšanas, kā dabā, tā arī cilvēku savstarpējā morāles sfērā. Bet tas, kā un no kurienes Es to visu varu zināt, ir arī noslēpums, par kuru pasaulei tikai pēc kādiem divdesmit gadiem tiks dota gaisma, tāpat kā arī par Maniem citiem brīnuma darbiem.

Ja jūs ticētu, ka Manī Savā pilnībā mājō Mesijas Gars, tad jūs drīzi vien varētu saprast, kā un no kurienes man piemīt tādas te vēl nekad nebijušas spējas; bet kad jūs to nevarat pieņemt un ticēt, tad jau jums vajag gaidīt to nupat noteikto laiku. — Tad gan jūs to sapratīsiet, bet to man pakaļ tomēr nekad neizdarīsiet!”

Barnaba saka: “Bet mīļākais brīnišķīgais zēns! To divu vārdu dēļ, — Jeruzaleme un Melchisedeks, — par tiem gan mēs gribētu vēl šodien no tevis kaut ko dzirdēt!”

Es saku: “Tad nu ņemiet vērā vienīgi tās atsevišķās saknes no vecebreju valodas! — Je (šis ir) Ruh — jeb Ruha (tas mājoklis) sa (tam) lem jeb lehem (lielam ķēniņam); Me jeb mei (mana) l'chi jeb lichī — lasāms litzi (vaiga jeb gaismas) sedek (sēdekļis).

Jūs ziniet, ka vecie vīri pie pvārdu atvasināšanas patskaņus starp līdzskaņiem gan izrunāja, bet aiz zināmas pietātes tos neuzrakstīja (tāpēc, ka no pieciem patskaņiem sastādās Dieva vārds — ieoua jeb Jehova — izd.); tāpēc tādos pāri par tūkstoš gadus vecos vārdos vajag zināt ielikt vokāļus starp konsonantiem, un patiesais tāda vārda jēdziens tad izskaidrojās pats no sevis iz viņa saknēm. — Nu, vai tu gan esi apmierināts ar šo izskaidrojumu?”

Barnaba saka: “Jā it visai, un pārlieku labi! Bet kā tad tu atkal te tiki aiz tādiem noslēpumiem?”

Es sacīju: Te tas viens ir līdzīgs tam otram un viss atkarājas no Mani pagodinājušā Gara spēka, kas ir no augšienes — no Dieva! — Bet to tu vēl ilgi nevarēsi saprast un nesapratīsi, kā tas ir iespējams. — Redzīt, tu arī tos Rakstus lasi, bet priekš sevis neatrodi tanīs neko dievišķu; jo tu tos turi tikai par cilvēku darbu, ko daži cilvēki savu līdzcilvēku vieglākas pārvaldīšanas dēļ esot sarakstījuši. Ēģiptieši to būtut darījuši caur saviem mistiskiem un milzīgi lieliem attēlojumiem, un ebreji caur saviem mistiskiem rakstiem; bet patiesai šī laika cilvēka izglītībai vairs nederot nedz tas viens, nedz tas otrs, ko visi istie pasaules gudrie vīri jau sen esot labi sapratuši un skaidri pierādījuši! Nu, redzi, tā ir tava paša visai iekšējā un tālab patiesā ticības aplicība!

Bet Es tev saku: Kas tos Rakstus ar tavām acīm apcerē, tas arī tur nekad neko dievišķu neatradīs, bet paliks joprojām matriāls pasaules klucis, kuram gan arī dažkārt būs kāda saprašana priekš ārkārtīgām lietām un parādībām, kad tās taisni viņa acu priekšā tiks izvestas; bet priekš sava gara viņš no tam nekad neko nemantos, tāpēc ka viņam katrs, lai jo liels brīnums, ir tikai viņa prātu uzjautriņoša izpriecās lieta! — Patiesi, tādiem cilvēkiem ir liela līdzība ar cūkām, kuras arī visu ko sarij, bet pie tam tomēr paliek tās pašas vecās nemainošās cūkas, kurām viss vienlīdz it labi garšo — vai netūrumi, vai smalka

kviešu maize. — Bet tāpēc tādi cilvēki, kuriem trūkst augstākas garīgas ticības, tos Rakstus — kuri cilvēkiem no Dieva Gara ir tikuši doti, un kā Dievišķīgs vārds ir jāuzskata — lai arī nelasa un tos caur to nesagāna; jo ir rakstīts: “Tev nebūs Jehovas vārdu nelietīgi valkāt.” — Bet Es saku un piemietinu: Ikkatrs vārds no Dieva Gara ir Jehovas vārdam līdzīgs; kas to lasa kā cilvēku darbu, tas ir sodāms kā Jehovas vārda nelietīgs valkātājs! — Bet kas to lasa ar lielu savas sirds godbijību un tic, ka tie Raksti ir cēlušies no dievišķīga pirmavota, tas tur arī drīzi un viegli atradīs to dievišķīgumu, kas viņa garu pamodinās un atdzīvinās! Būtu tu, un arī jūs — tos Rakstus iekš sevis par tādiem turējuši, ka tie ir cēlušies no dievišķa pirmavota, tad jau sen jūs Mani būtu turējuši par to, kas Es īstenībā esmu, un sapratuši, kā Es Manus brīnuma darbus izdaru. Bet tāpēc ka jūs tos Rakstus turat par nelietīgu un šim laikam pilnīgi nederīgu, tikai no cilvēkiem darinātu darbu, tad arī jums nav iespējama atzīt Mani par to, kas Es visā īstenībā esmu; un tā kā jūs Mani kā To negribat atzīt, tad jau arī Maniem darbiem te vajag būt augstākā mērā nesaprotamiem!”

Jorams sacīja: “Mans daiļākais zēns, kā liekas, tad tu šē savā atziņā tomēr esi pacēlies drusku par augstu! — Jo redzi, ja varbūt starp mums arī ir kādi, kas to Rakstu tīrai dievišķībai netic, bet tad tomēr jau arī vēl ir tādi, kas pie tam ļoti stipri turas un tic, un tāpēc arī cer uz apsolītā Mesijas un Viņa Valstības atnākšanu, un tiem tad arī pie tuvākas iepazīšanās ar tevi nekas tur nebūs pretī, ja tu tad būtu tas apsolītais Mesija, par kuru taisni lielais pravietis Jesaja visvairāk ir sludinājis. — Protams, pie Jesajas šis pravietojums ir izteikts stipri mistiski, un ar Mesijas personību nevar tik labi tikt pie skaidrības; bet visumā viņā ir ļoti daudz tas, kas ar tevi saskan. Tad, protams, tur ir arī dažas vietas, kuras nedz uz tevi attiecas, un beidzot vēl jo mazāk uz kādu īsto Mesiju, un jau nemaz nē, ja viņš nāktu tieši no debesīm! — Un tā tu, visai gudrais puisēns, gan arī pats ieskatīsi, ka šai ziņā pat tiem stipri ticīgiem arvien vēl ir savi it labi zināmi ceļi, un ka patiesi tā ir ļoti grūta lieta, kur kārtīgi un skaidri orientēties. — Tā lieta tikai vairāk un vairāk paliks tautas teika, kas cēlusies no sen lolotas tautas vēlēšanās, un tur tad romiešiem bevar būt gluži netaisnība, kad viņi saka: *Ubinam vanis invectis superlativum tradis gens, nihil quam aquam haurire!* (Kur cilts ir palikusi pārmērīgi uzpūtīga, uzmācīga, tur ūdens vien smeļams.) Un tā tas pa daļai ir arī šeit ar to Mesiju! — Var jau droši vien tur kaut kas būt, bet arī iespējams ka nē! — Un tā grūti domājams, ka no vecās Jēkaba akas būtu dabūjams pasmelt kādu veselīgu ūdens pilienu. Ko tu uz tam sacīsi, daiļākais zēns?”

Es sacīju: “Kādas tad nu ir tās Jesajas pravietojumu vietas, kurasuz Mesiju un sevišķi jau uz Mani nekādā ziņā neattiecas?”

Jorams sacīja: “Jā, mans mīlākais jaunais draugs, tad man papriekšu vajag atnest grāmatu; jo taisni tās vietas man no galvas vairs nav labi pazīstamas; jo tā kas tiek paretāk pārlasīts, un lūk tad taču dažāda laba vieta piemirstas, sevišķi no praviešu rakstiem! — Bet uzgaidi tikai drusku, mums tā lieta būs tūliņ rokā.”

Es sacīju: “Tu zini ko! — Tā kā šodien jau ir pienācis vakars, tad atliksim mēs to uz rītu, un tā šodien no agra rīta neviens neko savas miesas stiprināšanai nav iebaudījis, tad pārtrauksim mēs tagad savu sēdi, ieturēsim vakariņas, un tad rītu turpināsim savu lietu tālāk.”

Visi ar šo Manu priekšlikumu tūliņ bija mierā, un mēs atstājām runājamās telpas un devāmies uz jau zinmo mājvietu. — Es, tas soģis un vecais Šimanis, mēs devāmies uz to, kurā mēs jau vienu nakti pavadījām, un kurā paratsi mēdza Jeruzalemē uzturēties nacarieši. Jo Jeruzalemē tā jau bija veca ieraža, ka tur ikkatrai pilsētai no visas jūdu valsts bija līdzīga nosaukuma mājvieta; un tas tā bija tamdēļ, ka, ja kādam no Jeruzalemes, vai arī no kādas citas pilsētas, bija ar kādu kaut kas kārtojams, jeb kāds gribēja dabūt kādus citus paskaidrojumus no kaut kādas pilsētas, tad viņam vajadzēja tikai noiet uz līdzīga nosaukuma mājvietu, un tur viņš droši vien ikdienas sastapa vienu, vai arī vairākus, kas no līdzīga nosaukuma pilsētas bija uz Jeruzalemi kaut kādās darīšanās atnākuši. — Šī ieraža ar laiku ir pārgājusi arī uz Eiropu, un agrākos laikos viesnīcu izkārtņēm arī bija līdzīga nozīme; tagadējā laikā, protams, no tam vairs nav gandrīz ne vēsts. — Es tikai to esmu pievienojis, lai vēlāk vieglāk būtu saprotams, cik pavisam viegli Maniem audžu vecākiem trešajā dienā, atgriežoties atpakaļ, un proti, tā pie vakara, bija Mani atrast, tāpēc ka viņi visdrīzāka laikā izvaicāja par Mani tai mājvietā vārdā “Nacarete”, kur Es pa dienu uzturos.

Šoreiz arī tempļa vīri pēc savām vakariņām pa lielākai daļai bija devušies pie miera; tikai Jorams un Barnaba ņēma rokā Jesaju, un tur meklēja tekstus, kuri uz Mani vai uz citu Mesiju ne visai sevišķi būtu attiekušies. Ar laiku arī tie abi tiek no miega pārvarēti un dodas pie miera. — Nogurušiem nakts pailē kā acumirkļis, un tā tas bija arī šoreiz te: tempļa vīri gribēja vēl reizi apgriezties, bet jau ļoti gaiši tapu-

šā diena aicināja viņus palikt nomodā, lai dotos pie savu pienākumu izpildīšanas, kas viņiem tai dienā nemaz negribēja patikt, un pat Joramam un Barnabam nē, tāpēc ka viņi visā Jesajas grāmatā nevarēja atrast nevienu pašu tādu īsti skaidru vietu, kura Mani būtu varējusi piespiest klusēt.

Jorams meklēdams sacīja uz Barnabu: “Te jau ir taisni kā apburts! Citādi man tūliņ pāris duču tādu, šim nolūkam noderīgu vietu, ir bijis taisni kā uz deguna; tagad es meklēju jau veselu stundu kā piekūsis krauklis savu ligzdu, un neko no tās neatrodu, bet jau arī pavisam neko! — Ja tad tas zēns, pateicoties savām ārkārtīgām īpašībām, ja tās viņam arī vīra gados paliek, jau katrā ziņā tā gribēdams grib palikt par Mesiju, nu tad lai viņš arī paliek, tādēļ ka no tam taču patiesi nekas pārāk sevišķs neatkarājas! Bet ja tās īpašības viņu vēlāk varbūt atstās, tad jau viņš pats atteiksies no savām idejām. — Bet to grāmatu ņēm tomēr līdzi, jo pa visu šo dienu mēs vēl viņu tomēr varbūt varam lietot! Bet nu iesim arī mēs uz runājamām telpām; jo no pārējiem lielākā daļa tur jau būs sapulcējušies.” — Pēc tam abi piecēlās un lielākā steigā devās uz runājamām telpām.

Kad arī tie abi nonāca savās vietās, tad tikai iesākās trešās dienas sarunas.

TREŠĀ DIENA

UZ MAN VISAI LABVĒLĪGA TAPUŠĀ romieša mājienu Es uzstājos kā pirmais, un griezos pie Jorama, sacīdams: “Nu mēs atkal esam sapulcējušies šeit šajās runājamās telpās šodien trešo dienu. Tagad no svara ir tas, ka tu man, kā jau vakar piesolīji, parādīsi no pravieša Jesajas tos tekstus, kuri nebūtu attiecināmi nedz uz Mani, nedz uz kādu citu, kas pēc tavām domām varētu tapt par Mesiju!”

Jorams saka: “Jā, mans daiļākais puisēn, tas viss būtu labi, bet man tie pieminētie teksti vārbu pa vārdam jau sen ir aizmirsušies, un tādu tekstu uzmeklēšana taisni tev pretim, kur tu, kā liekas, pateicoties savām milzīgajām atmiņas spējām, visus tos Rakstus vārdu pa vārdam ļoti labi no galvas zini, tā man tagad sagādātu īstas grūtības. Tādēļ mēs labāk atstāsim to lietu, un es saku: tā no tevis redzētā n dzirdētā dēļ mums tur nekas nav pretī, ka tu esi tas apsolītais un attiecībā jau atnākušais Mesija. — Bet visu to daudzo tekstu uzmeklēšana Rakstos, tā mums tagad maksātu pārāk daudz laika un pūļu!”

Es sacīju: “Nē! — Mans draugs, tas neiet! — Jūs nu gribētu godīgā kārtā tikt no Manis vaļā; jo vai ir kāds Mesija, vai nav nekāda, tas jums vienalga, ka tikai jūs pie tam ļoti labi varat dzīvot un saraust sev lielas kaudzes zelta, sudraba un visādu skaistu dārgakmeņu! — Bet tagad lieta visā nopietnībā grozās ap to: Vai Es tas esmu, jeb vai jums būs jāgaida vēl uz kādu citu? — Ja Es tas esmu, tad Dieva Valstība ir jau pie jums atnākusi, un no Rakstiem jūs to zināsi, kas tad jums ir jādara, ja jums ir labs prāts! — Bet ja Es pēc jūsu domām un no pravieša pierādīts tas neesmu, — nu, tad jau palieciet vien savos vecos grēkos, līdz nāve būs jūsu gala iznākums! Bet ad jau jums to derīgo tekstu uzmeklēšana tik daudz laika laupa un tik visai lielas pūles sagādā, tad dodiet šurp Man to grāmatu, un Es jums laiku un pūles aiztaupīšu!”

Uz to virspriesteris sacīja: “Tad tu sev gan izmeklēsi visus tos tekstus, kuri uz tevi visvairāk attiecas!”

Es sacīju: “Nu labi, tad uzmeklē tu man kādus, kuri uz Mani varbūt vismazāk attiecas!”

Virspriesteris sacīja: “Nu, ar to lai tev tūlin tiek pakalpots! — Padodiet man to grāmatu!”

Grāmata tika iedota virspriesterim rokā, un viņš iesāka tanī ar svarīgu vaibstu visur meklēt, bet ilgāku laiku nevarēja lāga neko atrast. Beidzot tomēr, kā viņam likās, viņš taču kaut ko atrada, jo uz viņa sejas parādījās savāda apmierinātība, bet aiz kuras drīz arī iesāka sacelties virspriesteriskā augstprātības sekste vēl ļaunāk, nekā dusmīgam tītarim. — Viņš nolika ar zināmu valdnieka svinīgumu atšķirto grāmatu savā priekšā uz galda, un uzvaras priecīgs pastāvīgi urba ar savu rādītāja pirkstu tekstā iekšā un teica: “Še! Nāc nu šurp, tu jaunais Mesija no Galijeas, palasi šo tekstu un pasaki man, vai arī tas uz tavu personu attiecas!”

Es sacīju: “Ko tu Mani sauc, lai Es no tavas grāmatas tekstu lasu! Tas Gars, kas Mani mājā, par to jau labi sen agrāk zināja, nekā tas no Jesajas tika uzrakstīts! Un tu taisni to īsto Manai uzvarai pār tevi esi uzšķīris, kur Es patiesi nekādu labāku nebūtu varējis atrast!”

Šeit virspriesteris piecēlās pavisam saskaities, un pilns nikna dusmu karstuma teica: “Ko tu saki? Tu par šo tekstu būtot jau garāk zinājis, pirms nekā pravietis to bija uzrakstījis? Es tevi brīdinu, tu Galilejas zēn, no visai lielas pārgalvības! Tev tikai skaitās divpadsmit gadi un tu jau pirms pravieša gribi būt zinājis šo tekstu? Vai tad tu esi ārprātīgs? Ja arī tu par savu dvēseli jeb savu garu runā, kas vienmēr ir viens un tas pats, tad taču tā nekādā ziņā nebūs vecāka par tās miesu, kurai taču jau pēc Mozus liecības

te vajadzēja būt agrāk, nekā dvēsele tajā varēja ieiet! Vai Mozus nesaka: “Dievs taisījapirmo cilvēku no māliem, un iepūta viņam caur nāsīm dzīvu dvēseli.” — Vai notam atkal nav skaidri redzams, ka tad taču katra cilvēka miesai, kā gatavam dvēseles mājoklim, te vajadzēja būt agrāk par dvēseli? Jo kas un no kurienes tad tā dvēsele bez miesas būtu! Tādēļ gan apdomā, tu jaunais galilieti, kur un kā priekšā tu stāvi!”

Es sacīju: “Neskatoties uz to, ka tu caur pasaulīgu ieteikšanu un ne caur augstāku garīgu aicināšanu še esi virspriesteris, un neskatoties uz to, ka mēs še vecajās tempļa runājamās telpās esam sapulcējušies, Es tev tomēr saku it tieši acīs, ka tu par garīgam lietām spried vēl daudz sliktāk, nekā akls par krāsām. Ja Dievs Ādama gatavā miesām caur viņa nāsīm dzīvu dvēseli iepūta, tad taču tā dvēsele, acimredzot, pirms tam bija iekš Dieva un arī citur nekur nevarēja būt, tāpēc ka Dievs Savā būtībā ir bezgalīgs, un taisnību sakot, ārpus Viņa nekas nevar atrasties! — Bet Dievs, tādēļ ka Viņš Pats ir mūžīgs, nevar Sevī saturēt neko laicīgu un nīcīgu, vai tiko rasdamos; bet kas ir Viņā, tas ir tāds pat mūžīgs, kā Viņš Pats. Viņš var Savas mūžīgās lielās domas un idejas, lai būtības mantotu patstāvību, izlikt kā ārā tikai parādīšanas ziņā ārpus Sevis. Un kad viņš to dara, tad tas ir no Viņa izejošs radišanas mirklis, un tikai tad tai, caur Viņa varu un gudrību kā ārpus Viņa brīvai izliktai Dieva domu būtnei, iesākas tas laiks, bet labāki sakot — tas pielaistais pašdarbības stāvoklis, kurā, lai iegūtu patstāvīgu esamību kā ārpus Dieva, kaut gan pamatu pamatos tomēr iekš Viņa. — Bet ja tas tā, kā tad lai Es Garā iekš Dieva te nebūtu agrāk bijis, nekā tas pravietis no Dieva savus tekstus uzrakstīja!

Bet turklāt tu vēl esi iekš lielas maldīšanās, kad tu domā, ka gars un dvēsele ir viens un tas pats!

Cilvēka dvēsele ir garīgs ražojums no matērijas, tāpēc ka taisni matērijā tikai nosodītais garīgais uz atsvabināšanu gaididams atpūšas; bet tīrais gars nekad nav bijis nosodīts, un ikvienam cilvēkam ir savs viņam no Dieva piešķirts gars, kas topošam cilvēkam visu apgadā, dara un vada, bet ar īsteno dvēseli tikai tad savienojas par vienu, kad tā no savas pašas gribēšanas ir pilnīgi pārgājusi iekš atzītās Dieva kārtības un tātad pati tapusi pavisam tīri garīga.

Bet ka pie tevis šī pāriešana vēl sen nav notikusi, to tu nupat caur to esi izrādījis, ka tu par sava paša garu, bez kura tu nevienu pašu acumirkli nevarētu dzīvot, vēl nekad nevienu ideju neesi iedomājies!

Bet Es savu Garu pazīstu un jau sen esmu ar Viņu viens, un tālab arī varu visai radībai pavēlēt, tāpēc ka tas Gars ir paties Dieva Gars, un mūžam nekad nevar nekāds cits būt, tāpēc ka ārpus Dieva nav neviena gara, kas nebūtu Dieva Gars! — Tagad tu un visi par to pārdomājiet, un kad ar to tiksiet skaidrībā, tikai tad mēs pāriesim uz tiem tekstiem, kuri nebūtu uz Mani attiecināmi!

Bet tev, virspriesteri, Es dodu to padomu, ka tu attiecībā uz Mani savaldītos taisnības robežās, jo citādi tu drīz vien vari visai pamodināt Mana Dieva Gara spēku uz tevi! Ko es iespēju, to jau tu vakar dabūji piedzīvot, tālab tu nu arī jau zini, kas tevi sagaida, ja tu šeit savas robežas pārkāpsi! Jo Man runāšanai Jehovas lietās ir dārgi nopirktas tiesības, kuras te visu priekšā tika nolīgtas! Bet labi jau tas nav, ka pie jums, kas gribat būt Jehovas kalpi, vajag sev nopirkt pēc stundām izrēķinātas runāšanas tiesības; bet vēl sliktāki tam vajadzētu būt tad, ja vēl turklāt nopirktās tiesības nedīkstētu pēc nolīguma izlietot.”

Še soģis sacīja: “Bet, tu tīri no debesīm nonākušais daiļākais zēns! Tu taču jau tagad esi gudrāks par visiem gudrajiem, kuri jebkad uz zemes ir dzīvojuši! Kas tik vēl no tevis neiznāks? — Jā, jā: tu bez visa tā esi īsts Mesija (vidutājs starp Dievu un cilvēkiem); jo vēl nekad neviens pats gudrais nav tik skaidri un tik maz vārdpos izskaidrojis starpības starp matēriju, dvēseli un garu, kā tu! Patiesi, šis paskaidrojums pelna pat sevišķu atalgojumu; jo tā kas te vēl nekad nav bijis!”

Es sacīju: “Lai nu tas paliek, cēlais draugs! — Kādu gan algu tu Man varētu dot, kuru Es tev tūliņ tūkstoškārtīgi nevarētu atdot atpakaļ? Patiesi, Es tev saku: kurš vien jebkad kādam no saviem trūcīgiem līdzcilvēkiem no patiesas, tīras mīlestības uz Dievu un līdzcilvēkiem daris kaut ko labu, to viņš daris Man, un tas viņam tiks atmaksāts tūkstoškārtīgi! Bet taisni tāpat arī tas sliktais un ļaunais, ko kāds saviem līdzcilvēkiem daris!”

Soģis sacīja: “Ko tu tuvāki gribētu apzīmētu kā sliktu un ļaunu, ko lai es līdzcilvēkam nedarītu? — Es gan to gribētu zināt, tāpēc ka es kā soģis visai bieži iekļūstu tādā stāvoklī, nodarīt līdzcilvēkam bieži ko ļoti sliktu un ļaunu, protams, ļoti bieži pret savu gribu; bet mūsu likumi ir visai cieti un nepazīst nekādu žēlastību, pat ne pie saviem pašu bērniem! — Tālab saki man kaut ko, pie kā turēties!”

Es sacīju: “Ja tu tos likumus būtu izdevis, tad tu viņus varētu arī grozīt; bet viņi ir veca, labi apdomāta tautas griba, un tu esi nolikts saukt pie taisnīgas tiesas tos, kuri pret tādu tautas gribu ir apgrēkojušies. Bet ja tu to stingri, apzinīgi un taisnīgi dari, ko likums nosaka, tad tu tamdēļ neko ļaunu nedarī, bet tikai labu! Jo ikvienam, kas kā lielās cilvēku sabiedrības loceklis dzīvo, vajag padoties kārtības liku-

miem un tos padarīt par saviem paša dzīves pamata likumiem; ja viņš to negrib, tad viņam, kā par sevi stāvošam, acimredzot, vājākam, vajag kā vispārīgās tautas kārtības pretiniekam, vajadzīgā kārtā rūgtās sekas paciest, un tas no tautas jeb tās valdošā priekšstāvja, — kas ir ķēniņš vai pat ķezars, — ieceltais soģis, kas, pārzinādams visai labi likumus, tos stingri un taisnīgi izpilda, nevar citādi, kā vien labu darīt; jo viņš tīra cilvēku sējas lauku no nezālēm! Kad tu to dari, tad tu izpildi savu pienākumu un esi kārtību mīlošs un uzticīgs cilvēku labdaris.

Bet kad tu kā soģis sevišķi uz to skaties, lai nomaldījies cilvēks pār visām lietām, netiktu caur tiesu tik daudz nosodīts, kā jo drīz tikai izlabots, tas ir tavā sirdī tikums no debesīm; jo tu dzīvo pēc tā mūžīgi patiesā tuvāka mīlestības pamata likuma, kas ir sekojošs:

“Ko tu saprātīgā kārtā negribi, lai tev kāds dara, to nedari arī savam līdzcilvēkam!”

Bet ar to tu jau esi kā Dieva, tā cilvēku priekšā pilnīgi kārtībā un tev par to nemaz nav vajadzīgs rūpēties, kas te īstenībā labs un kas te ir ļauns!

Ja arī tie tā darītu un būtu darījuši, kas tur uz Mozus un Ārona krēsla sēd, tad viņi nekad no jums, romiešiem, nebūtu tikuši uzarēti; bet tad viņi tam vecajam likumam vairs nepalika uzticīgi, — kas visiem cilvēkiem vienlīdzīgi tika dots, — bet pēc savām iekārošanām izdeva savus pavisam īpašus likumus, tad arī Dievs Savu vaigu no viņiem ir novērsis, un viņus nodevis zem pagānu asās pārmācības rīkstes, zem kuras viņi arī savas lielās un rupjās stūrgalvības dēļ tiks atstāti.

Tu esi pagāns un Mani atzīsti; tie ir jūdi — un esot “Jehovas bērni”, — un viņi Mani neatzīst, un, kā domājams, Mani arī neatzīs. Kā tas nu nākas? Man liekas tā, kā tur kāds pravietis ir runājis, bez šaubām, arī jau toreiz kurlām ausīm: “Viņš nāca pie savējiem savā īpašumā, un tie savējie Viņu nav atzinuši un nav uzņēmuši!” — Bet lai nu tas būtu kā būdams, Es tev to pareizo lietas stāvokli esmu rādījis, un nu ir laiks apskatīt tuvāki tur tos no virspriesteriem sameklētos tekstus, kuri uz Mani neesot attiecināmi.”

Šeit virspriesteris piestūma Man to grāmatu un sacīja: “Še, lasi pats un pārlicinies!”

Es paņēmu grāmatu un devu to soģim, uzrādīdams viņam tās skaļi lasāmās vietas, un lūdzu viņu, lai tās arī skaļi nolasa, ka lai te neviens nevar sacīt, ka Es tos tekstus Sev par labu būtu nolasījis. To soģis varēja izdarīt jo vieglāki tamdēļ, ka viņš lielāko daļu austrumu valodu ļoti labi pārzināja, un sevišķi vecebreju rakstus prata daudz labāk lasīt, nekā visi tempļa vīri kopā. Soģis priecīgi paņēma grāmatu, un no tās lasīja, kā te seko:

*“Viens Bērns mums ir dzimis,
viens Dēls mums ir dots,
Viņa valdīšana ir uz viņa kamiešiem;
un viņš saucas: Brīnišķīgs, Padoms, Spēks, Varonis,
Mūžīgais Tēvs, Miera Lielskungs;
lai Viņa valdīšana taptu liela,
un mēram nebūtu gala
uz Dāvida goda krēsla
un Viņa valstībā;
un ka Viņš to sataisa
ar tiesu un taisnību
no šī laika mūžīgi! —
To darīs Cebaot karstums!”*

Pēc tam soģis jautāja virspriesterim, vai tie teksti tā būtu pareizi nolasīti. Virspriesteris to apstiprināja ar zemu paklanīšanos. — Pēc tam soģis turpināja Manā vārdā runāt tālāk un sacīja: “Bet te, pēc manām domām, jūs jau taisni esat uzmeklējuši tādu vietu, kura, kā man liekas, gandrīz kā neviena cita tieši uz mata uz šo jauno un gudro zēnu attiecas! Ka viena jaunava dzemdēs vienu “dēlu” un to viņa nosauks “Imanuels”, ko mēs, mazākais pēc mana personīgā ieskata, esam tiktāl pārrunājuši, ka par to nu man vairs nav ne vismazāko šaubu, ka šis zēns ir taisni tas no praviešiem iepriekš apzīmētais Dēls tur tās pēc jūsu pašu sevišķās atzišanas jums labi pazīstamās jaunavas, — domāju vārdā Marijas; un ja es nemaldos, tad man nupat kā ne visai sen atpakaļ, tur par to brīnišķīgo viena zēna piedzimšanu Betlēmē, aiz labākas mājvietas trūkuma kādā tukšā avju kūtī, pie kāda gadījuma ir stāstīts no kapteiņa Kornēlija, un proti, ar lielu sajūsmināšanos un sirsniņu līdzdalīšanos pie tās ievērojamās ģimenes visai kritiskā likteņa, un ka viņš jau bieži par to apjautājies, bet kopš viņu aizceļošanas uz Ēģipti neesot bijis iespējams neko dabūt zināt! Par nožēlošanu viņam nu vajadzēja valsts darišanās doties uz Tiru, citādi viņš it droši

sēdētu šeit! Tātad, kas attiecas uz šī zēna pravietoto piedzimšanu, tad par to mēs būtu skaidrībā, un tur visu kopīgam veselam un skaidram prātam nekādā ziņā vairs nekas nevar būt pretī! Nu, tas, ka viņš ēdis sviestu un medu, lai vēlāk saprastu un uzņemtu labu un atnestu ļaunu, to es varu iedomāties pēc vecēģiptiešu veida tikai kā tādu simbolu, kas spriežot pēc manām domām, varbūt tik daudz izteic kā:

“Viņš būs piepildīts ar visu mīlestību un gudrību, un labi atzīs to patieso skaidro labo un to noteikto ļauno!” —

Ka viņš to tā iespēj, kā pat neviens gudrais un mācītais visā pasaulē, par to viņš taisni nesēn kā ir nolīcis jūsu visu priekšā to skaidrāko liecību, un tā viņā tā garīgā medus un sviesta droši vien ir vislielākais daudzums, kā viņš to arī jums tempļa gudrajiem jau diezgan ir rādījis, un tāpat, ka jūs vēl visai daudz ko pie viņa varat mācīties, bet viņš nu pie jums droši vien neko! Un tam taču vajadzētu pietiekoši pierādīt, cik daudz medus un sviesta viņam jau līdz šim vajag būt sevī uzņēmušam! Bet tas viss apstiprina vēl jo skaidrāk to, ka taisni viņš ir tas no vecajiem praviešiem pasludinātais un no vienas jaunavas dzimušais Dēls Imanuēls, un ka turpmāk nekad vairs neviena jaunava tādu dēlu uz šīs zemes nedzemdīs!

Man vēl nekad visā lielajā romiešu ķeizara valstī nav bijusi izdevība iepazīties ar tādu divpadsmit gadus vecu dēlu, kurš tam, neskatoties uz viņa neizprotamām brīnuma spējām, kaut no vislielākā attālumā kaut cik būtu līdzinājies, un kā man šķiet, ka tā otrā, no jums pašiem mums priekšā liktā pravieša teksta vieta tāpat tieši uz mata uz viņu attiecas, kā tā pirmā, kur viņš jums tūlīn sākumā kā tā sauļto “priekšjautājumu” uztādīja. Ja, viņā mums patiesi ir piedzimis viens visu bērnu bērns, un dots mums mirstīgiem cilvēkiem, kā mēs romieši mēdzam sacīt, viens dēls no Dieva klēpja, kura neizprotami valdīšanu viņš pats patiesi tikai uz saviem pašā vien kamiešiem nes, un kuram nav nekāds palīgs vajadzīgs!

Un ar to vārdu uzskaitīšanu tas pravietis, acīmredzot, atzīmē tikai viņa īpašības, un sakait paši, vai te viņam kaut viena no tām trūkst!

Vai viņš savā prātā, savos vārdos, un savos darbos nav brīnišķīgs? Kurš gan zemes gudrais man vēl var dot gudrāku padomu par šo patieso un vistīrāko Dieva dēlu? Ka viņam attiecība uz visu — lai būtu gars vai matērija, ir patiesa visspēcība, par to, cerams, nešaubīsies gan neviens, kas viņu ir dzirdējis runājam un redzējis rikojamies! Uz savu visbezbailīgāko drosmi pret jums kā pazīstamiem visaugstprātīgākiem priesteriem, kur jūs jau pāri par visiem dieviem liekat sevi ļoti tālu slavēt un pielūgt, viņš ir savu bezbailīgo varonību arī, cerams, diezgan redzami gaismā cēlis! Ka viņa gars ir katrā ziņā mūžīgs un viens ar Dieva Garu, to viņš jūsu priekšā ir it saprotamā kārtā maz vārdos pierādījis, ka lai te tūlīn uz pirmo acu mirkli nesamanītu, no kuras puses šis vējš sāk pūst, tad gan patiesi vajadzētu būt sistam ar visu nakšu aklību, kuras jebkad uz zemes ir bijušas! Ka viņš bez tam vienīgi var dot cilvēkam patieso dzīvo iekšējo mieru, un ka viņš tālab arī vienīgi tikai ir tas visu zemes lielskūngu lielskūngs un uz šīs zemes var dot cilvēkam tādu mieru, kā neviens cits lielskūngs, to jau es esmu izjutis! Viņš viens pats var atkal dzīvi uztaisīt Dāvida veco redzētāju un atzīšanas valstību, kura no jums jau sen tika izpostīta, un nodibināt valdīšanu, kurai visi zemes lielskūngi, neskatoties uz viņu scepteriem un kroņiem, būs mūžam padoti; jo visgaišākās atzīšanas valstība ir un paliks tā visvarenākā pasaulē, un nevar nekad ne no kādas nakts varas tapt pilnīgi uzvarēta. Bet kur ir gaisma un tās visu cauri skatoša darbība, tur arī ir istā tiesa un tā pilnīgākā un atklātākā taisnība!

Beigās vēl ir sacīts: *“Un to darīs tā Kunga Cebaot karstums.”* Kas cits kā tas šo zēnu pilnīgi piepildošais Dieva Gars ir taisni tas Kungs Cebaot pats, — viens kaut kas, ko es jau pirmā acumirkli uztvēru! Kā tad jūs nē, kur uz jums taču tam, acīmredzot, vajadzētu vairāk attiekties, nekā uz mani, kādu pagānu? Ak dievi un ak visas pasaules orākuli kopā! Cik briesmīgi sliktiem jums vajag būt, ka jūs to pirmā acumirkli nespējat ieraudzīt un sajūst, no kurienes te tas vējš ir sācis pūst! Man, vienam pagānam, jums to vajag sacīt, ka tas tā ir; ko gan būtu sacījis tur tas pravietis, kas tādu pravietojumu ir uzrakstījis, par jūsu vistumšāko stūrgalvību, ja viņš atkal parādītos un nostātos jūsu priekšā? Vai tad jūs tagad nepārņem nekādas kauna jūtas, kad jūs te tagad stāvat tik visai muļķīgi un akli Tā acu priekšā, Kura griba vienīgi atstāj jums laisko, caur pašu vainu slikto dzīvošanu un tās tumšo valdīšanu? Vai Viņš ar jums nevarētu taisni tāpat rīkoties, kā vakar ar to gatavo ēzelei un ar to lielo akmeni?! — Tad vēl tie visādi izdomājas, kas te nu būtu taisnīgi, kā Dieva priekšā, kuru viņi nepazīst un arī nekad uz Viņu nav ticējuši, tāpat pasaules priekšā, nu kuras viņi visi ir ļoti tauki tapuši un domā tapt vēl taukāki! Un vispatiesīgākais Dievs stāv viņu priekšā, izrīkots ar visām īpašībām, kādas vien cilvēcīgā fantāzija jebkad par Dievu būtu varējusi iedomāties, protams, vicēlākā kārtā un veidā! Tagad gan es no jums vecajiem muļķiem tomēr gri-

bētu dabūt zināt, kā gan jūs Dievu sev stādaties priekšā? Jums taču par Viņu tomēr kādai sajēgai vajaga būt! Runājiet, — jo tagad es jums pavēlu, ka jūs man atbildat!”

Šī soģa asā uzruna mūsu tempļa vīrus visai samulsināja un iedvesa viņos lielas bailes, tā ka viņi kaut kādas sakarīgas runas vietā spēja tikai stostīties. Vismierīgākais vēl bija Jorams; viņš tad arī piecēlās no sava krēsla, zemu paklanījās soģa priekšā un tad sacīja: “Augstais, stingrais un taisnākais pavēlniek un soģi pār visu Jeruzalemi un vēl ļoti tālu pār to! Mums tā patiesā sajēga par Dieva būtību ir grūta lieta, tāpēc ka pie Mozus ir it noteikti aizliegts, iedomāties kaut kādu aptverošu jēdzienu vai kaut kādu tikai puslīdz gleznveidīgu ideju par Viņu. Tālab tu mūsu templī viscaur nevienu gleznu neatradīsi, no kuras cilvēks ar ārējiem prātiem būtu varējis mantot sev kādu skaidru jēdzienu par Dievību. Bet tomēr tie tēvi gan, kā Abrams, Izāks un Jēkabs, ir vairākas reizes redzējuši parādīšanas, kurās viņi Dievu vienmēr tikai pilnīgā cilvēka izskatā redzējuši un ar Viņu runājuši, kaut gan vēlāk pie Mozus ir sacīts: “Dievu neviens nevar tajā pašā laikā redzēt un dzīvot; jo Dievs ir rijoša uguns un mājā nepieejamā gaismā.” Bet Mozus tomēr reizi iekārtojās Dievu redzēt, kaut arī tas viņam acumirkli sagādātu nāvi. Bet tad pie Sinaja kalna Dievs teica uz Mozu: “Paslēpies šajā alā; Es tur iešu garām; kad Es tevi saukšu, tad izej no alas, un tu Manu muguru redzēsi.” Ja tad tagad, kur te ir runa par Dieva izskatu, un te atkal pat stingri likumīgi nemaz vairs nav runas par to, un īstenībā ar sodu piedraudēts, ka par to nedrīkst runāt, tad tāda iedomāšanās un sajēgšana par Dievu būs patiesi grūta lieta, jeb ar laiku pat nemaz tā vairs nebūs iespējama, kaut gan cilvēcis prāts pēc tāda skatāma Dieva tomēr ilgojas, un tā stingri ņemot, to tiem pagāniem nemaz tik ļoti nevar ņemt ļaunā, ka viņi savu Zevu gleznveidīgi stādas priekšā kā pilnīgāko cilvēku. Mums ir tikai tas vārds Jehova, pāri par nekas daudz vairāk nav. Kas uz mani tikai kā uz cilvēku attiecas, tad kā man, tā tev, šis zēns kā Dievs ir pilnīgi labs un varens diezgan; bet tu padomā tagad par to tautu, kura turas pie Mozus un praviešu mācības! Templis ir tās svētlaimības vecais vidus punkts, turpu tā nes savas vēlēšanās, savas cerības un tic, ka templis ir savam Dievam tuvu, kur Viņš to sadzird caur augstā priesteru ausi, un to uzklausa caur viņa un viņa palīgu lūgšanām! — Atņem to tai tautai uzreiz un nostādi Derības šķirsta vietā šo dievišķo zēnu, un tev visdrīzākā laikā visā zemē ir tā lielākā vispārīgākā revolūcija! — Mēs esam ģeķi, tāpēc ka mēs esam spiesti uz to; ja tas tā nebūtu, un ja no tam neatkarātos mūsu dzīvība un tautas labklājība un miers, tad jau sen mēs vairs nebūtu tādi ģeķi! Jeb vai tu domā, ka tas ir tik viegli, celt tautai priekšā kaut ko kā esošu, kas nekas nav, un par ko pat pie labākās gribas nevar iedomāties nekādu jēdzienu. Es par sevi to zēnu turu par to pašu, par ko tu viņu turi; bet neskatoties uz to, man tautas priekšā joprojām vajag dzīt veco ģeķību, un no tam nelikt manīt ne mazāko zīmīti, ka man iekšēji ir pavisam cita ticība, nekā es to ārīgi izrādu! Ja tā zēna varai ar laiku izdotos daīt tautu uz sevi tāpat uzmanīgu, kā tagad mūs, un ka tā viņu pa to atzīst un pieņem, kas viņš ir, tad viņš ar visu templi tiks viegli galā. Bet tādu vecu lietu, no kuras tik daudz labumu atkarājas, nav vis tik viegli nobīdīt pie malas kā vecu skapi, kuru bez kādas pārdomāšanas var viegli mest projām un iznīcināt, un tā vietā nolikt citu jaunu. — Tās ir manas domas, kurām it droši viss templis piekritīs, un es gandrīz neticu, ka te man kāds varētu ko runāt preti!”

Soģis saka: “Jā, pret šo uzskatu, pagaidām, protams, maz būs ko iebilst, jeb taču droši vien ne daudz; bet viens lai tomēr pie tam būtu piezīmēts, un tas pastāv iekš tam: Jūs taču tomēr, ja jūs ticat tā zēna uzdevumam, varat to tautu pieklājīgā kārtā darīt uz to zēnu uzmanīgu un rādīt, kas tagad pasaulē ir atnācis!”

Jorams saka: “Šī prasība, acīmredzot, pieder pie tām, kurām var piekrist, un varbūt tur arī kaut kas būs darāms! Bet tas tomēr būs ļoti pārdrošs uzsākums, kas varētu sagādāt mums un tam labajam zēnam ļoti daudz nepatīkšanu! Jo pirmkārt, tas zēns droši vien nepaliks templī, tāpēc ka viņš varbūt arī droši šodien, jeb katrā ziņā rītu, tiks no viņa vecākiem atkal vests uz Nacareti, kas tad tomēr no šejienes ir mazliet par tālu, lai visus pēc viņa vaicājošos sūtītu uz turieni; bet otrkārt, mums simti tūkstoši būtu visai nopietni sākuši jautāt pēc iemesla, kālab viņš kā tas, kāds viņš no praviešiem ir pasludināts, neņēma mājvietu viņam vienīgi piedrošā namā, kas te taisni ir šis templis! Un uz kādu iemeslu tad mēs tur tai tautai varētu aizrādīt, kālab viņš Galileju un Nacareti atzīst par labāku, nekā Dieva pilsētu? Tauta drīzi vien būtu sacījusi: Tur kaut kam vajag būt, caur ko pilsēta un templis ir smagi nogrēkojušies; to lietu vajag izmeklēt un salīdzināt! Ar vārdu sakot, mēs gan to varētu darīt, kā tikai vien gribēdami, tad tomēr mēs tautā izsauktu lielu saviļņojumu, kas mums sagādātu visai daudz rūpju; tālab, es domāju, te liekas, tomēr būs labāk, ja pagaidām tautai gandrīz nemaz neko par to nepieminēs, bet atstās to lietu pilnīgi pašam tam zēnam un laikam! Lai tad arī nāk, kas nākdams, mazākais mēs uz to jau caur šo triju dienu

notikumam būsim sagatavoti, un varēsim paši sevi vēl labāk un dziļāk sagatavot. Citādi lai nu tagad runā pats tas zēns un noteic, ko viņš grib; jo pret viņa gribu būs grūti turēties pretī.”

Es sacīju: “Es nu esmu šeit, lai jums darītu zināmu, ka Es šie esmu, lai izvestu Tā darbus, kas Mani ir sūtījis, kuru jūs pēc savā atzišanās nepazīstiet, bet Es Viņu labi pazīstu, tāpēc ka Viņš Svā pilnībā mājā Manī. Mozus iekārtojās Viņu skatīt, un dabūja tikai muguru redzēt; bet no tam jau palika apstulbināts veselās trīs dienas, un viņa vaigs tad spīdēja tik ļoti, ka viņam to vajadzēja aizsegt, kad viņš gāja pie ļaudīm, jo viņu acis to gaismas spožumu nekad nebūtu panesušas. — Bet jūs tagad Man varat gluži labi skatīties vaigā, un jūsu acis neapstulbina nekāds nepanesamas gaismas spožums! Kāpēc tā? Tāpēc, ka šī miesa apslēpj To, kas Manī mājā. Bet neskatoties uz to, šeit ir vairāk, nekā tas, kas tur bija! Bet jūs to nemanāt, tāpēc ka priekš jūsu acīm tagad karājas trīskārtīga Mozus sega, un vēl ilgi karāsies, ka lai jūs tik To nevarētu atzīt, kas no visaugstākām Debesīm pie jums ir atnācis.

Ar soģi gan jums, protams, ir labi runāt, tāpēc ka viņš uz jūsu it labi sastādītiem vārdiem var tikai ar savām ausīm klausīties; bet ar Mani runāt ir drusku grūtāk, tāpēc ka Es nomanu arī jūsu siržu slepenās domas, kuras skan pavisam citādi, nekā jūsu mutes vārdi! — Tālab arī jūs Man esat ausgtākā mērā pretīgi, tāpēc ka jūs gan āriģi mazgājat sevi tīrus, bet iekšēji savās dvēselēs esat pilni netīrumu. Kad jūs soģis, kura sirdī nav nekādas viltības, uz tam uzaicināja darīt tautu uz Mani uzmanīgu, un to iepriecināt ar tās cerības piepildīšanos, kāpēc tad jūs meklējat visādus niecīgus apstākļus, kuru dēļ tā kas nemaz nevarētu notikties? — Bet Es jums izteikšu gluži atklāti: Jūs, — un ne tauta, — tā ko negribējāt; jūs paši esat Mani ļaunākie ienaidnieki! Bet nu tas it neko nenozīmē; jo vispirms Mans laiks vēl nav klāt, un otrkārt, taisni šis templis no jums ir tik visai sagānīts, ka Es gan tanī nevarētu ņemties mājvietu! Patiesi, jūsu cieņai nekad caur Mani nebūs tapt pavairotai!

Par to jūs sacīšaties, ka jums Mozus ir aizliedzis taisīt sev no Dieva kaut kādu izgrieztu bildi; bet tas nav nekas, kad jūs paši sevi darat tautas priekšā par dieviem, un to it nopietni mācat, ka Dievs bez jums neko nedara, arī neuzklausa nekādu citu lūgšanu, kā vien no jūsu mutes. Sakiet, vai arī to Mozus jebka ir pavēlējis darīt? Jā, jā, jums gan jāvada tauta pa tiem ceļiem, kas ved uz debesīm; jo tā ir Dieva griba, un to Mozus un viņa brālis Ārons pavēlēja! — Bet jūs darat taisni to pretējo, un savu kārtu, Dievu, tautu un templi neuzskatat ne par ko citu, kā vien par īsti tauku slaucamu govī, uzdodamies, ka vienīgi jums ir tiesības no Dieva to slaukt. Bet Es jums to saku gluži atklāti, ka Dievs, kuru jūs ar katru elpas vilcienu un ar katru pulssa sitienu aizliedziet, šis tiesības jums nekad nav devis, un jūsu nedzīvās un mašīnveidīgās lūgšanas nekad nav paklausījis, tās tagad nepaklausa, un tās arī nekad nepaklausīs! jo ja Dievs jūsu troksnaino kauksānu un jūsu kraukļu ķērksānu būtu paklausījis, patiesi, tad taču arī Man par to kaut ko vajadzētu zināt; jo ko tas Tēvs zin, to zina arī tas Dēls, jeb, ko zina Mana Mīlestība, to zina arī Mans Prāts; bet par kārdeizēju jūsu lūgšanas paklausīšanu nedz Mana Mīlestība ko zina, nedz arī Mans Prāts: Un tomēr jūs sakāt: Kad tu cilvēks pēc kaut kā Dievu lūdz, tad tas tev neko nelīdz; bet kad tu atnes mums upuri un mēs par tevi lūdzam, tad mūsu lūgšana tev jau kaut cik palīdz; vienīgi mēs priesteri varam lūgt ar panākumu, bet tauta var atnest tikai upuri, un tā tad līdzī lūgt caur bagātiem upuriem. Tā jūs tātū izsūciet divkārtīgi: pirmkārt, jūs ņemat desmito tiesu no visiem augļiem un visus mājas lopu pirmdzimtos, un par cilvēku pirmdzimtiem liekat sev dot krietnu izpiršanas maksu; un otrkārt, jūs bez mītēšanās uzrunājat tautu upuru dēļ, un par to apsolat tai garas un pastāvīgas lūgšanas, bet ko jūs pēc tam nekad nepildat! Jo pie sevis jūs tad gan sakat: Vai mēs lūdzam vai nelūdzam, tas tam upura nesējam tāpat neko nelīdzēs; ja viņam kaut kas līdzēs, tad viņam līdzēs vienīgi tas upuris, ko viņš labi domādams mums ir atnesis. Un tā jūs pat to nedarat, par ko jūs esat likušie samaksāties! Bet ar ko lai Es te jūs salīdzinu? Jūs vienmēr esat pret Dievu, un pilnīgi līdzināties plēsīgiem vilkiem, kas avju drēbēs staigā apkārt, lai avis no viņiem nebēģ, un lai viņi tās ar saviem asiem zobiem gluži bez pūlēm var sasniegt un saplosīt. Bet kāds tagad ir jūsu darbs, tāda arī reizi tur viņā dvēseļu valstībā būs jūsu alga. — To Es jums saku un uz to jūs varat paļauties, ka pie jums Mana apsolišana nepalik nepiepildījies.”

Pēc šīs Manas runas virspriesteris palika pavisam dusmīgs un sacīja: “Zēn, kas tev devā tās tiesības, mums un templim piedraudēt! — Vai tad mēs tos likumus esam sarakstījuši, pēc kuriem mums ir jārikojas? Cik dažāda laba tava agrākā runa bija gudra, tik tagad tā ir negudra! Vai tad tu nezini, ka ar vienu cirtieni nevienu koku nenogāzīsi, un ka tas ir veltīgi, kaut ko pārtaisīt, kas nemaz nav pārtaisāms. Pārtaisi tu to tautu, ja tu to vari! — Jūdu tauta ir jau visai vecs koks, kuru vair nevar kā kādu jaunu lazdas krūmu locīt. Mēs nemaz negribam šaubīties, ka tev kāds augstāks amats no Dieva ir piešķirts; bet tādēļ tev nevajag mīdīt ar kājām tos vecos iekārtojumus, kuri ir cēlušies no Mozus, kaut varbūt arī ar dažiem

vēlākiem piemētinājumiem, kurus prasīja laika apstākļi, un mūs, kā to pārvaldītājus, nevajag salīdzināt ar plēsīgiem vilkiem avju drēbēs! Jo mēs vēl nevienu neesam saplosījuši, bet ja mēs kādu Dieva un tempļa zaimotāju esam pārmācījuši, un laulības pārkāpējus, tad mēs neko citu nedarijām, kā vien to, ko Mozus ir pavēlējis. Vai tad tu vari sacīt, ka mēs esam rikojušies nepareizi un pret Dieva likumiem? Kad tu ar mums runā, tad liec savus vārdus labākā svaru kausā; jo ja tu pie mums un tempļa atrodi ko sliktu, tad saki mums to ar labiem bērna vārdiem, un mēs redzēsim, kas tur būs darāms! Bet ar zināmiem teozofiskiem draudiem tu pie mums neko neapanāksi.”

Es sacīju: “Pie jūsu sugas vēl nekad neviens neko nav panācis, nedz ar laipniem, nedz ar asiem vārdiem, tādēļ arī jūs tādi, kādi jūs esat, paliksiet līdz pasaules galam! Bet tāpēc tā žēlastība tiks no jums atņemta, un tiks aizdota pagāniem.

Raugieties pāri lielajai jūrai uz pasaules daļu Eiropu! Tā ir apdzīvoa vienīgi no pagāniem, turpu tikai visai reti nonāk kāds jūds; uz turieni tā žēlastība no debesīm tiks pārstādīta. Bet kādos no septiņdesmit gadiem Jeruzaleme un templis tiks meklēti, un vairs neatradīs to vietu, kur pilsēta un templis stāvējuši; un ja tad kādi sacīs: Ak, kāda gan nozīme vecajai vietai, kur templis stāvējis! Kura vieta pirmā gadīsies, to mēs paņemsim, un celsim tur Zalamana templi, un ierīkosim to, kā tas agrāk bija ierīkots; jā, tā viņi runās, un tā arī darīs! Bet tiklīdz viņi pie tempļa iesāks strādāt, no zemes izšausies varena uguns, un namdariem un materiāliem klāsies visai slikti. Drīzi pēc vairākiem tādiem nelaimīgiem mēģinājumiem šai zemē no rītiem un dienvidiem iebruks varenas pagānu ciltis un to nopostīs, un jūs jūdi tiksiet izklīdināti pa visu zemes virsu, un tiksiet vajāti no viena zemes gala līdz otram! Tā tas ar jums notiksies, tādēļ ka jūs patvarīgi esat atkāpušies no vecajiem Dieva likumiem, un to vietā ievēduši savus ļoti pasaulīgi cilvēcīgos, un esat nobarojušies no tās lielās peļņas, kuru jums atmēta jūsu cilvēku likumu lietošana. Palasiet paši tempļa hroniku un tā slepenos notikumus, un jūs jau no praviešu laikiem atradīsiet lietas, par kurām kaut tikai kaut cik cilvēcīgi taisnīgi domājoša cilvēka matiem vajag vai līdz Libanas kalnu virsotnēm stāvus sacelties!

Katrs priesteris un pravietis, kas nopietni apņēmas izskaust no Jehovas nama riebīgos cilvēku tikumus, un ievest atkal tīri dievišķos, taču tūliņ ir ticis nomētāts ar akmeņiem!

Cik gan tas ir sen, ka virspriesteris Cakarija, kad viņš pareizā kārtā templī upurēja, ir ticis, tā sakot, no jūsu rokām nožņaugts. Tauta, kas Cakariju visai cienīja un mīlēja, pieprasīja no jums ziņas, kas ar Dieva vīru notika, ka viņa vietā tika iecelts jauns virspriesteris. Tad jūs tautai samelojāt visnekaunīgākā kārtā, un ar liekuļotu godbijības vaibstu sacījāt: Cakarija vissvētākā vietā ir lūdzis par visu tautu, tad viņam atkal parādījies tā Kunga eņģelis, kura vaigs spīdējis spožāk par pusdienas sauli! — Un eņģelis teicis uz brīnīdamos Dieva vīru: Ak tā Kunga uzticamais kalps! Tu savu dienas darbu laicībā esi pabeidzis, un Dieva priekšā esi ticis atrasts taisns! Tāpēc tev tagad ir jāatstāj šī zeme un jāiet man līdzi, kāds tu esi, ar miesu un dvēseli, līdzīgi Enoham un Elijam, visuvarēnā Dieva troņa priekšā debesīs, kur tevi sagaida liela alga. — Pēc tam Cakarija esot jau pilnīgi debesīgi apskaidrotās acis pacēlis uz debesīm, un acumirkli esot eņģeļa rokās no tempļa un no šīs zemes nozudis! Bet jūs tad vēl esat uz samelotās vietas nolikuši baltu akmeni ar uzrakstu: “Cakarijas, Dieva vīra, apskaidrošana!” — Un ar to jūs esat tautas priekšā atkal mazgājušies balti, un tad kopā ar tautu godinājat Dieva vīru ar visādām dziesmu skaņām! Kurpretim jūs, kā viņa ļaunākie ienaidnieki, līdzīgi laupītājiem-slepkavām, esat viņam uzbrukuši un viņu nožņauguši starp upura altāri un vissvētāko vietu, kad viņš tur uz ceļiem Dievu lūdza! — Bet kā Cakarijam ir klājies, tā klājas visai daudziem praviešiem un patiesiem augstiem priesteriem pēc Ārona kārtības! Pēc tam tās tautas dēļ jūs tūliņ esat uzcēluši viņiem lieliskus pieminekļus, un līdz šim brīžam esat viņus visādi godinājuši.

Sakait, vai tas ir citādāki? Jūs ciešat klusu, un no bailēm tagad esat mēmi, kad Es to jūsu priekšā esmu atklājis! Protams, jums liekas, ka jūs caur savu stāvokli esat droši no pasaules taisnības rokas. Jā, jā, tā gan par nožēlošanu jums neko nevar darīt, tādēļ ka, izņemot Mani, neatrodas neviena liecinieka pret jums; bet Man arī nav vajadzīga jūsu dēļ pasaules taisnības roka, arī Es pats pie jums nevienu roku nepielikšu un jūs nešaustišu; bet ja jūs paliksiet savā ačgārnībā, tad pie jums tas arī notiks, ko Es pirms tam jums pasludināju. — Es esmu runājis, runājiet nu jūs!”

Šeit soģis taisīja dusmīgu vaibstu un sacīja uz Mani: “Ja Tu to gribi, tad es ar šīm dieva kalpu maskām izbeigšu lietu uz ātru roku! Jo man Tavas liecības pilnīgi pietiek!”

Es sacīju: “Lai nu tas paliek! Jo redzi, Manā gribā jau būtu vairāk varas, nekā vajadzīgs, un Es viņus varētu iznīcināt visātrākā acumirkli, bet nedz tu, nedz tā tauta, un tikpat maz Es tur kaut ko būtu man-

tojuši; lai nu pietiek ar to, ka mēs viņu tumšo nakti esam padarījuši mazliet krēslainu; piepeši iestādāmās diena būtu viņus padarījusi galīgi aklus, un līdz ar viņiem visu jūdu tautu. Bet tas būtu noticis tad, ja tu viņus tagad, viņu visai daudzo rupjo grēku dēļ, sauktu pie stingrākās atbildības. — Tie paši sapīsies savos izliktos tīklos un tajos ies bojā.

Bet cilvēkam visur uz šīs zemes ir nolikts viens mērs, kā priekš labā, tā arī priekš ļaunā; bet tāpat ir nolikts viens mērs arī katrai vienai ietādei un ikkatrai tautai. Kad dievišķi labais mērs taps pilns, tad tauta un tās zeme iesāks pilēt no svētības; bet kad kāda tauta un tās zeme taps ļaunuma pilnas, tad pār to nāks arī nepanesami stingra sodība; tauta savu slikto lomu ir izspēlējusi, un zeme tiks pārvērsta par tuksnesi, kā tas arī ne visai ilgā laikā ar šo zemi notiks! Kas to var un grib saprast, tas to lai saprot! Tagad jo tuvu ir pienācis tas laiks, kurā uz ļaunajiem cilvēkiem no jumtiem tiks saukts, kāda gara bērni viņi ir, un viņu darbi viņiem varēs tikt nolasīti no pierēm! Jo kurā skolā Es to esmu smēlies, ko Es zinu, tai pašā turpmāk smelsies daudzi Manas Mīlestības mācekļi, un tad arī atkal zinās, ko Es zinu, un darīs, ko Es daru! Bet vēl tas laiks nav pilnīgi klāt; bet kad tas būs pilnīgi klāt, gan jau tad jūs to samanīsiet, un varēsiet tam piegriezt vērību. Es tagad esmu runājis; kam vēl ir kas, ko runāt, tas lai runā, tādēļ ka tie, kuri domā, ka Mani ir pazaudējuši, drīz sasniegs Jeruzalemi, un Mani še atradīs.”

Jorams saka: “Mīļais zēns, mums tas patiesi ir it visai žēl, ja mēs tevi kaut kā esam apvainojuši, un ka tu mūs nu jau tik drīz domā atstāt. Klausies, tu mīļais dievišķais zēns! Jo es tagad vēl gluži atklāti gribu pāris vārdu uz tevi runāt, un tur es esmu tanīs domās, ka tu man tos neņemsi ļaunā, un ja ta es tevi lūgšu pēc padoma, ka tad tu savu muti priekš mums un priekš manis neaizslēgsi?”

Es sacīju: “Nu tad runā, lai gan Es zinu, ko tu runāsi, un kāds padoms tev ir vajadzīgs; bet tu izteic vien to tomēr to citu dēļ skaļi; jo viņiem ir vajadzīgāk to skaļi dzirdēt, nekā mums abiem.”

Pēc tam Jorams pienāca Man tuvāk un sacīja: “Ka tu tas katrā ziņā esi, kas mums ir apsolīts, un uz kura atnākšanu visi jūdu un līdz ar viņiem arī citas tautas gaida, par to man ir nozudušas visas šaubas, un kas man visvairāk atvēra acis, tas bija tavš visai sīkais ziņojums par iekšējo nekrietno tempļa darbību jau no senlaikiem! — Jo tas tā ir, un jau sen tā ir, un tādēļ ka par nožēlošanu tas tā ir, tas vien bija tas iemesls, ka ievērojamā zeme Samarija no mums ir galīgi atšķīrusies, un ar Galileju mums tagad nesastāv neko daudz labāk, kā ar Samariju. No Gara tagad pie mums vairs nav it nekā; tikai ar piespiestu politiku mēs vēl saturam to mazumiņu tempļa cieņas. Es gan biju piespiests dalībnieks pie Zalamana mūru melnās disciplīnas, bet kā atsevišķs cilvēks, kaut gan ļaunumu ieskatīju, nevarēju pret to neko darīt, tādēļ ka pie mums katrs iespaidīgs lēmums atkarājas no lielās padomes, un tur tad vienmēr balsu vairākums dod to nožēlojamo pārsvaru. Es ar savu atsevišķo balsi tādos gadījumos, kādus tu priekš mums esi atklājis, gan nekad nebiju par to, bet vienmēr tam pretī; bet tas tam notiesājamam nemaz nav nācis par labu. Es to tik skaidri ieskatu, ka templis tā vairs nevar turēties septiņus gadu desmitus, un taču no otras puses šīs vecās cienījamās iestādes taču ir mūžam žēl, ka tai, acīmredzot, vajadzēs iet bojā, un tagad ir jo drošāki, tāpēc ka mums tuvākā tuvumā vēl stipri vien iesāk pāraugt pār galvu esēņi un saduķeji.

Bet še tagad ir nopietni jājautā pēc padoma, kas te vēl varētu būt darāms, lai templi nākošam gadu simtenim saturētu: Tevī tu dievišķais zēns, kā liekas, tā gudrība ir visā pilnībā, kura, pēc manām domām, še varētu dot vienīgi noteicošu padomu? Un nu beidzot, — tāpēc ka tev jau tam Apsolītam jābūt, par ko man, kā sacīju, pašam par sevi vairs nav ne mazāko šaubu, — vēl ir par Mesiju kaut kas visai savāds taisni no pravieša Jesajas. Še, lūk, 53. nodaļa; te ar to augsto Mesiju, kas ir gluži identisks ar Jehovu un tā pati būtne, izskatās it sevišķi šaubīgi. Tiek minēts par Viņa cilvēcīgo nejaukumu, kur ir sacīts: “*Ka daudzi pie Viņa ņems apgrēcību, tāpēc ka Viņa izskats ir nejaukāks, nekā to citu cilvēku, un viņa cieņa, — nekā citu cilvēka-bērnu!*” Un te — paskat, atkal tālāk ir sacīts: “*Viņš bija tas visnicinātākais un nevērtīgākais, pilns sāpju un vājības. Viņš bija nievāts, ka vaigu no Viņa apslēpa; tāpēc mēs Viņu necienījām!*” Patiesi, kad es uzlūkoju tavu pavisam pilnīgi veselīgo izskatu, kurš pie tam vēl ir visai piemīlīgs, un nu arī redzu, kāds cienīts tu esi, tad tas gan ar to pravieti nekādā ziņā nesakrīt; jeb ko tas pravietis ar to ir gribējis teikt?”

Es saku: “Jā, tā būs tā pēdējā patiesības pilnā zīme, ka taisni Es tas Apsolītais esmu; jo kas tur ir sacīts, tas viss pie Manis tiks piepildīts gandrīz burtiski; bet kas uz Manu miesas izskatu attiecas, tad uz to tā pravieša izteikums nezīmējas, bet te pravietis gleznveidīgi līdzībā izteic tikai tagadējo cilvēku pilnīgi ačgārno dabu un domāšanas veidu, kam pretim Mana daba un domāšanas veids tad izskatīsies kā nejauks izskats, kas ir novārdzis no visādām vājībām un daudzām sāpēm. Tādēļ Es arī pie šīs pasaules cieņītiem un bagātiem būšu visai nievāts, un no Manis bēgs, kā no kādas maitas, un kad tas no augšienes

tiks pielaists, tad Mani vajās kā ļaunāko noziedznieku, kā tas pie jums nu jau skaidri redzami pret Mani parādījās; jo ja Es kā cilvēka bērns jūsu priekšā nestāvētu zem romiešu aizsardzības, un ja tas pielaišanas laiks par Manu ārējo cilvēku būtu jau klātu, tad Es nekādā ziņā nebūtu izsprucis dzīvs no jūsu rokām. — Bet kādi jūs tagad pa lielākai daļai esat, tādi jūs paliksiet arī uz priekšu, līdz kamēr reiz pār jums nāks tā lielā sodība, kuru pravietis Daniēls ir pasludinājis, kad viņš stāvēja svētajā vietā.

Bet tas viss varētu iet arī citādāk, ja jūs atzītu savu lielo maldīšanos, nožēlotu grēkus un pilnīgi atgrieztos; bet tā ko jūs grūti jebkad darīsiet, un tā tad no Manis jums dodamais, un ar šo arī jau dotais padoms ir veltīgs! Jo jūs visai vareni turaties pie savas pasaules cieņas un pie savām laicīgām mantām, un tās jūs tai sodībā iegāzīs! — Ne Es par jums jebkad to zizli laužīšu, kaut gan Es to pēc savas varas varētu; bet jūs paši un jūsu pasaulīgums to par jums darīs.

Bet nu tu domā: Lai tikai Es dodu jums tagad kā pienākas rīkojumu, jūs par to apspriedīsieties un nolemsiet, kā tas būtu nemanot tautai izskaidrojams? Jā, jā, par to jūs būtu gan apspriedušies, bet tad jūsu zelts un pasaules cieņa būtu jums stājušies pretī un sacījuši: Mēs paliksim, kas mēs esam, un gribam papriekš nogaidīt, vai tāda sodība jebkad pār mums nāks; jo tāda veca un nostiprināta iestāde lai taču gan neļaujas no viena Galilejas zēna iebaidīties! — Tad Manu padomu ar balsu vairākumu atmetīs, un tā tad jūs paliekat tādi kā tagad, un īstenībā vēl daudz ļaunāki!

Lieciet nost savu daudzumu zelta un sudraba, nost savus daudzus un visai vērtīgos dārgakmeņus un to lielo daudzumu pārļu; izdaliet daudzumu starp nabagiem, un to lielāko vairumu dodiet ķeizaram, kuram vienīgi ir tās tiesības krāt zemes mantas, un tās izlietot vajadzības brīdī; iztiekat vienīgi no tā, ko jums Mozus ir noteicis, nožēlojiet tos daudzus pārkāpumus, un salīdziniet caur patiesas tuvāka mīlestības darbiem tos lielos grēkus; neslēpiet neko no tautas, bet esiet visā savā runāšanā un darbībā patiesīgi, taisni un uzticami, un neesiet nekad stūrgalvīgi pret no Dieva gara pamodinātiem cilvēkiem; tad tā sodība izpaliks, un templis pastāvēs līdz pasaules galam. Jo Dievs tas Kungs negrib sev cilvēkus par savas visspēcības mašīnām, bet Viņš tos grib sev par pilnīgi brīviem pašdarbīgiem un patstāvīgiem bērniem!

Viņam mūžam nav vajadzīgi jūsu upuri un jūsu lūgšanas, bet ka jūs savās sirdīs Viņu atzīstiet, Viņu pār visu mīlat, un savus tuvākos nabaga brāļus kā sevi pašus; dariet viņiem visu, ko jūs gudrā kārtā spējat gribēt, lai viņi arī jums to darītu, tad jūs atkal atradīsiet pie Dieva visu žēlastību, un būsi Viņam patīkami, kā mātei viņas mīļākie bērni, un Viņš jūs sargās, kā lauvas māte savus bērnus, un par jums gādās, kā vista par saviem cālīšiem! — Vai jūs spējat to darīt? — Jā gan, jūs to spētu gan darīt, ja tik jums uz tam būtu tā īstā gribēšana; bet tās jums trūkst, un tās jums vienmēr ir trūcis, un tā tad Es nu esmu runājis tiklab, s kā visi pirms Manis te bijušie pravieši un redzētāji, uz kurlām ausīm un sirdīm!”

Jorams saka: “To nu es tūliņ tomēr negribētu uzskatīt kā nodarītu lietu! Jo nāks laiks un padoms, un ja tur Zalamanam ir taisnība, kā viņš apgalvo, ka viss pasaulē ir nelietīgs, tad jau taču reizi varētu būt iespējams, ka tava tagadējā pravietošana arī varētu pāriet nelietībā, un mēs tomēr tavu patiesi visai vērā liekamo padomu izvestu darbos! Jo, redzi, mēs taču vairāki esam ar tevi ļoti mierā! — Protams, mēs esam tā vismazākā daļa no tempļa apdzīvotājiem, bet mēs te varētu būt tā puslīdz visaugstākie, un tā tad arī tūliņ noteicēji! — Ko tu par to domā?”

Es sacīju: “Bet tas šinī namā jau tā bieži ir bijis, un dažreiz pat daudz labāki, un tomēr tā labākā daļa nekad nedabūja virsroku, bet vienmēr tas lielais pūlis, kas arvien prata sacelt to lielo troksni. Bet to Es tev saku un ikvienam, kas te tā domā kā tu, un arī turklāt pēc tā dara; jo tas atsevišķais taisnais arī to visai daudzo ļauno starpā nepaliks Dieva priekšā neievērots. — Jūs gan visparīgi esat likuši sev pagatvot jaunu Derības šķirstu, un esat iegādājušies jaunu trauku “lāsta ūdens” uzglabāšanai, ko neviens pravietis jums nav ieteicis un kas lūk ir sliktākais jaunākā laika izgudrojums un ievēdums! Patiesi, tas bija nevajadzīgs, kā tas šķirsts, tā tas trauks! Kāpēc jūs tai vietā neesat labāk atjaunojuši caur īstu atgriešanos savas sirdis iekš Dieva no grēkiem un pārvērtuši savu veco pasaulīgi prātu patiesā mīlestībā un žēlsirdībā?”

Patiesi Es jums saku: Tas vecais Derības šķirsts, pilns no Dieva Gara, stāv Manī tagad jūsu priekšā, un saka jums gluži atklāti acīs, ka jūsu jaunajā Derības šķirstā nav ne saules putekliša lielumā nekas no Dieva Gara atrodams, bet gan pārpilnībā no tā vecā ļaunā pekles gara, kas jūsu sirdīs tiek izperināts, un tas lāstu ūdens ir tās sliktās asaras daļa laba pasaules gaismas zaudējuma dēļ, kur jūs sagaidījāt tos lielākos labumus; un tie, kas jūs romiešiem nodeva, kad jūs tos esat varējuši dabūt savos nagos, pa lielākai kārtai ir nožēlojamākā kārtā nomiruši no lāstu ūdens! Bet no šī brīža jums tas pat kaut tūkstoš reizes nolādētais ūdens vairs neko nelīdzēs. Tas gan reiz patiesi tā ir ticis nolemts, ka tiem, kas dievišķās lietās kaut ko no tempļa izpauda Jehovas ienaidniekiem, kādi senatnē, piemēram, bija filistieši un tamlīdzīgi

it visai ļauni un tumši pagāni, tad vajadzētu dabūt no nāves jūras nelabo ūdeni dzert; un ja tas ūdens viņiem neko ļaunu nedarītu, tad viņi būtu uzskatāmi par nevainīgiem; bet turpretim ja viņiem tiktu uzpūsti vēderi, tad lai viņi kā vainīgie tiktu atstāti viņu ļaunajam liktenim, un no nāves ūdens sekām un iespaيدا — bojā iešanai! Bet kopš cik ilga laika šis likum ir pārvērties par pavisam ko citu! Cik daudzi tūkstoši jau nav no jūsu ļaunākā indes ūdens gājuši bojā, kaut gan viņi ne kaut ko vismazāko no tempļa tīri dievišķā nav izpauduši kaut kādam ļaunam pagānam! — Kāpēc tad jūs paši nedzerat to nāves ūdeni, kur jūs paši gan esat jau visai bieži tādiem pagāniem, slepeni, bet protams par daudz zelta, atslēguši aplūkošanai pat vissvētāko vietu!

Redzi, tās un vēl daudzas citas lietas notiek šē templī; jā, šis nams, kuram te uz zemes bija jābūt par Dieva namu, ir palicis par istu laupītāju-slepkavu bedri; nav lūk neviena šausmu darba, kas šinī templī nebūtu ticis vairākas reizes pastrādāts; vai jūs gan domājat, ka tāda vieta vēl vienmēr būtu diezgan laba tapt Dievam tam Kungam par mājvietu? Tik tiešām, ar to zobenu, pie kura pielipušas tava brāļa asinis, tev nekad nebūs iet karā: jo pie tākarājas jau vecs lāsts, un tu ar to nekad neparāksi uzvaru!

Jā, savas sirdis jūs vēl varat šķīstīt, ja jūs to taisni gribat; bet šos mūrus nekad nē! Jums pašiem taču ir viens likums, pēc kura vesela zeme, nams, tīrums, mājas kustonis un cilvēks caur kādu rupjāku grēku pret Dieva Garu var vienmēr tapt nešķīsts, kālab tad šis templis nē, kurā taču vairākas reizes ir tikuši pastrādāti tie lielākie šausmu darbi! — Bet to Es jums saku: Ne vien šis templis, bet visa tā zeme jau kopš ilgāka laika ir tā pārlieku sagānīta, ka no jauna nav glābjama un iztīrāma, un tālab tuvākā nākamība tiks samīta no pagāniem un taps par mājokli laupītājiem un plēsīgiem zvēriem. Ar to nu Es esmu savas domas pilnīgi vaļsirdīgi atstājis jūsu vaļā, un jūs nu šai ziņā varat darīt, ko jūs gribat! — Jo Es jūs drīzi atstāšu, un ko Es esmu runājis, to Es dariju tikai priekš jums un citādi priekš neviena cita, kaut gan Es to vienmēr zināju, kā ar jums stāv, un arī ne uz vienu tālāk nerunāšu, tādēļ ka tas būtu veltīgi. Bet ja jūs gribētu, jūs vēl varētu to lietu grozīt! Tikai tie mūri gan nekam vairs nebūtu derējuši! Vai jūs to saprotiet?”

Tagad uz to atkal reiz virspriesteris sacīja: “Saki tad nu man, tu pus-dievs un pus-cilvēks no Galilejas zēna, uz kuriem tad tu dosies, ka mēs tevi turpmāk ilgi vairs nedabūsim redzēt? — Bet es domāju, tādēļ ka tu esi nacarietis un proti, man tik visai labi pazīstamā namdara Jāzēpa un viņa sievas Marijas dēls, un kad es vai kāds cits no mums gadā droši vienu, divas, pat trīs reizes tur tās Galilejas vietas apmeklēs, tad jau nu tomēr varbūt tik sevišķi grūti nebūs tevi tur, droši vien, kā ļoti pazīstamu personu dabūt redzēt, un ar tevi par tempļa tālāko pārveidošanu parunāties! Ko tu, jaunais pravieti no Galilejas, par to domā?”

Es sacīju: “Ja arī tava sirds pie taviem Mani tikai izzobodamiem vārdiem būtu klāt bijusi, tad Es tev katrā ziņā vēl vienu atbildi būtu devis; bet tā tu neesi nekādu citu vērts, kā vien to, kuru tu tagad esi saņēmis. Tu nu vari nākt uz Nacareti vai vienu, vai tūkstošas reizes, tad tomēr tu Mani nekad nedabūsi redzēt, un runāt ne pavisam nē. Jo kad tu nāksi, to jau Es sen iepriekš zināšu; bet kur Es tad pa to laiku noiešu, to tu un neviens no taviem tempļa vīriem nezināsiet! — To es tev saku, ka tā ir visai grūta lieta, meklēt un atrast to, kas ir visuzinātājs! Jā, kad tas pielaišanas laiks no tā Gara nāks, kas ir Mani, tad jūs atkal Mani atradīsiet! — Jeb — jūs visi paklausīsiet Manam padomam, tad Es nelikšu uz Mani ilgi gaidīt un pats nāksu pie jums; bet citādi tikai tad, kā Es to jau sacīju.”

Uz šo manu izteikumu virspriesteris vairs neko neatbildēja, jo slepeni viņš par to ļoti dusmojās, ka Es viņam, kā augstā priesteri vietniekam, neparādīju it nekādu cienību. Bet tie citi uz to skatījās taisni ar labpatiku, tāpēc ka viņš tiem bija liels mājas tirāns.

Pēc tam atkal reiz pienāca pie Manis Barnaba un sacīja: “Saki man, tu gudrais zēns! Kā tad tu saproti nākošos pravieša Jesajas 56. nodaļas tekstus; viņi izteic Ciānas iepriecināšanu un ir šādi: *“Nebīsties, jo tu netapsi kaunā; nekaunies, jo tu netapsi apsmieklā, bet tu aizmirsīsi savas jaunavības kaunu, un savas atraitības negodu vairs nepieminēsi. — Jo tavs Radītājs ir tavs vīrs, Kungs Cebaot ir Viņa vārds, un tavs Pestītājs tas Svētais iekš Izraēļa, tas tiek saukts par visas pasaules Dievu. — Jo tas Kungs tevi ir pametis kliegšanā, lai tu esi kā atstāta sieva kas ir padzīta, saka tavs Dievs. — Mazu acumirkli Es tevi esmu atstājis; bet ar lielu žēlsirdību Es tevi gribu sapulcināt. — Dusmu brīdī Es savu vaigu mazliet no tevis esmu atslēpis; bet ar mūžīgu žēlastību Es par tevi gribu apžēloties, saka tas Kungs tavs Pestītājs! — Jo tas lai Man būtu kā Noas ūdeņi, kur Es zvērēju, ka Noas ūdeņiem vairs nebūs jāpārplūšina zeme. — Tāpat Es nu arī esmu zvērējis, ka Es par tevi negribu dusmoties, nedz tevi rāt.”*

Redzi, šie ļoti svarīgie Jesajas panti, neskatoties uz taviem draudiem, man liekas, priekš Jeruzalemes

un priekš tempļa ir atkal ļoti labvēlīgi un pilni iepriecināšanas? Ja tu arī šos tekstus vari uz sevi attiecināt, tad mēs tev gribam pilnīgi ticēt, ka tu visā nopietnībā esi tas Apsolītais Mesija, un viss templis tiks noplēsts un uz tīrā Libanas kalna tiks uzcelts viens jauns uz visiem laiku laikiem!”

Es sacīju: “Kas līdz šim par Mani bija rakstīts, to bija arī iespējams jums izskaidrot; bet kas attiecas uz Mani un Manu darbību no šī brīža tālāk uz priekšu, tas jums būs jo grūti un īstenībā jau nemaz nebūs izskaidrojams! Jol tā “jaunava”, kurai nav jābaidās tapt kaunā, bet kura lai vairs nepieņem jaunavības kaunu, un aizmirst atraidības negodu, tā jau nu nav Jeruzaleme un tās templis; jo tur patiesi tie gleznveidīgi piemērotie apzīmējumi ar jaunavu sakristu tik maz, kā ar atraini jau mūžam nekad nē! — Tā jaunava, par kuru te ir runa, tā vispirms tiks no Manis radīta; tā būs tā Mana jaunā mācība cilvēkiem no debesīm, un par jaunavu tā tiek saukta tādēļ, ka tā iepriekš ne no vienas patmīlīgas un uz maucību bezkaunīgas priesterības vēl nekur nav nelietīgi viņu nekrietniem pasaulīgiem nolūkiem bijusi izlietota!

Bet šī Mana nākamā mācība tiks arī uz īsu laiku saukta par atraitni, tāpēc ka Es tad viņai tikšu atņemts caur jūsu dusmību un caur jūsu atriebību, bet tikai caur Tā pielaišanu, kas ir Mani, un nekur ārpus Manis. Bet šīs jaunavas un atraidnes vīrs būšu arī taisni Es, tāpēc ka viņa tiks no Manis radīta! Bet kurš tas vīrs taisni ir, kas ir tās jaunavas un tās atraidnes radītājs, to palasiet vien pravietī, kā arī jums dotās apsolīšanās; jo Es esmu tas vīrs, un tās apsolīšanas zīmējas vienīgi uz to noslēpumu pilno jaunavu.

Daudz vēlāk nāks arī laiki, kā tos Daniēls ir aprakstījis, kuros arī ar šo skaidro mācību tiks dzīta liela nelietība; bet ar pašu jaunavu nekad nē, bet vien ar skaidrās jaunavas isredzīgās atraidnes bērniem un bērnu meitām. — Protams, tie par manas apsolīšanas dalībniekiem netaps; — bet gan vienīgi tā zināmā “jaunava”, kas cēlusies no manas mutes, un viņas daudzie skaidrie bērni! — Redzi, tā tā lieta iznāks un būs, un mūžam nekad netaps citāda! — Jo ar jums un jūsu templi Es turpmāk mūžam vairs it nekādā sabiedrībā nestāvēšu. — Es gan pie jums nācu, lai jūs izglābtu, bet jūs mani neesat atzinuši un uzņēmuši. Uz priekši, kad jums tas ļaunais zābaks sāks spiest, jūs gan pie manis nāksiet, tomēr tad Es jūs nekad neatzišu, un nekad neuzņēmušu! — Vai jūs gan mani esat sapratuši?”

Barnaba saka: “Patiesi, lai tevi ar vieglu prātu panestu, tur vajag ļoti daudz pacietības, jo tu arvien paliec tiešāks un īstenībā rupjāks, bet lai jau nu būtu, kā būdams, mēs nu tomēr uz šo lietu vēl mazliet nogaidīsim; man tā lieta ar tevi arvien nāk tā priekšā, kā ar kādu zibeni, kas pie savas izceļošanas iepēši rada nāvīgi stipru gaismu, un ar savu pārkonu, kas viņu vienmēr pavada, satricina pat zemi; bet tad tūlīņ viņam ir beigas, un pēc viņa paliek tumšāki, nekā bija iepriekš. — Zini to! Tu pēš savas dabas, acīmredzot, esi tāds brīnums, kas meklē sev līdzīgu, un tu ar visu savu pretim turēšanos mums tomēr esi daudz prieka darījis; tavas spējas, puisēn, būtu lietojamas; bet tad tev vajadzētu nākt pavisam citā brīvākā audzināšanā, un ar tavām patiesi lieliskām un te nekad nebijušām īpašībām savienot drusciņ vairāk humanitāti, tad tu vēlāk pasaulē būtu tāds cilvēks, kāds gandrīz nekad nav otrs bijis; bet ar tādu savu pastāvīgi vienādo skarbumu tu starp cilvēkiem pasaulē sev mantosi ļoti maz draugu. Kad tu vēl savā dīvainajā dabas spēkā pieņemsies, un proti, ka tev nav jābīstas ne no viena ienaidnieka, tad no tevis gan ikkatrs bīsties, bet tu netapsi nekad mīlēts un cienīts! Bet man labāk patīk, kad no visiem cilvēkiem topu mīlēts, nekā kad no manis bīstas! Kādās domās tad tu pats esi, jeb kāds cits?”

Es sacīju: “Jā gan, tev būtu pilnīgi taisnība, ja visi cilvēki būtu skaidri un labi! Bet tāpēc ka uz zemes cilvēki ir it dažādi, no tiem daži ir labi un daudzi citi slikti, nepatiesi zvērētāji un ļauni, tad tas vienam taisnam un patiesīgam būtu patiesi ļoti grūts uzdevums, tā nostāties, lai no visiem vienlīdzīgi taptu mīlēts! — Tad ar ļauno vajadzētu būt ļaunam un ar labo atkal labam, un redzi, tas tikapt maz ir iespējams, kā būt kādai gaismai, kas tai pašā laikā izplata to lielāko gaismu, un atkal uz tās pašas vietas arī to vīdīlāko tumsību.

To Es tev saku: Patiesie draugi no Dieva, tie jau gan Mani mīlēs, un proti pār visām lietām, bet cilvēki, kuri dievišķos baušļus un patiesības mīn kājām, un dzīvo, itkā vairs pavisam kāda Dieva nebūtu, tie lai Mani bīstas vienmēr; jo tādi cilvēki un pasaules kārie Dieva liedzēji lai tad mācās Mani pazīt, ka Es vispārīgi nekādus jokus neprotu, un katram atmaksāju pēc viņa darbiem! Jo Man vienīgi ir tā mūžīgi vispilnīgākā vara uz to!”

Barnaba saka smīnēdams: “Bet zēn! Ko tu runā par “mūžīgi”, un skaiti vēl tikko divpadsmit gadus?! Kurp paceļas tavš Mesijas karstums? Paliec godīgi pie dabīguma, un mēs tevi ļoti labprāt uzklausīsim!”

Es sacīju: “Ej, tu Man nu jau topi pretīgs! Vai tad Es gan ar to domāju šo miesu, kura, protams, uz šīs zemes pastāv tikai divpadsmit gadus! Vai tad Es jums visiem jau vakar neesmu devis pietiekošu izskaidrojumu par tā Gara mūžīgumu, kas Mani ir un darbojas; ko tu Man tad pārmet Manu paceldamos

Mesijas karstumu! — Papriekš saproti kaut ko, pēc tam tikai raugies, vai tu varēsi ar Mani runāt, un proti, acīmredzot, par lietām, kuras tev ir vēl tālākas un nepazīstamākas, nekā attālākais zemes pols!”

Šeit piecēlās viens cits vecajs un sacīja: “Nu, ko tad tu zini par attālāko “zemes polu”? Ej un saki man kaut ko par to! Jo es jau par to reizi no kāda daudz ceļojuša grieķa esmu kaut ko dzirdējis runājam.”

Es sacīju: “Es zinu ne vien par zemes poliem, bet ļoti siki par visiem mūžīgi tālajiem visu Dieva debesu poliem! — Bet lai tev par to kādu saprašānu sagādātu, man tevi vajadzētu, mazākais uz tūkstoš gadu laiku nodot kādam skolotājam! Tas tā tad neiet; bet tur Es tev sacīšu pavisam ko citu:

Tie, kuri reiz būs iekš Manas mācības, tiem Es došu savu Garu, kas tad viņus darīs par tiem patiešīgākiem Dieva bērniem, un viņus vadīs iekš visas patiesības un gudrības, un lai bezgalība, patiesi, neslēpj sevī neko dabīgi un garīgi, kas būtu palicis viņiem svešs! — Ja tu varbūt tapsi par Manas mācības mācekli, tad arī tev kaut kas būs jādabū pabaudīt no Dieva Gara dāvanām, un zemes poli jāmācās labāk pazīt, nekā tu tos līdz šim esi mācījis pazīt!”

Tas jautātājs vecajs par šo Manu atbildi acis vien ieplēta, un liek to godīgi sev aiz auss, jo viņš vēl nebija vecs, bet bija viens no gudrākajiem starp vecajiem. Jo to titulu “vecajs” bieži vien dabūja pavisam jauns cilvēks, ja viņam priekš tam bija vajadzīgā iespēja, t.i. nauda un arī saprašānas papildnam. Un taisni tai ziņā Manam jautātājam nebija nekāda trūkuma. — Viņa vārds bija Nikodēms, kas vēlāk, kad Es iesāku mācīt, arī nopietnībā tapa slepeni par Manu mācekli, kā tas tagad ir zināms. — Šis vecajs bija slepeni visas Manas sarunas rakstījis visdziļāk savā sirdī, un tās ļoti ievērojis; viņš piecēlās no sava sēdekļa, un pienāca pie Manis, un spieda Man jo draudzīgi Manas rokas, un teica uz Mani pavisam klusi: “Mīļais daiļais brīnuma zēns! Kad tev atkal kādreiz varbūt gadītos nākt uz Jeruzalemi, tad apmeklē tikai mani viens pats; mēs divi viegli viens ar otru sapratīsimies! Un ja taviem vecākiem kas vajadzīgs, tad lai viņi griežas tikai vienīgi pie manis! — Es saucos Nikodēms.”

Un Es arī tāpat viņam draudzīgi spiedu roku un sacīju: “Kad tu varbūt kādreiz nāksi uz Nacareti, tad tu arī no visa jūsu personāla būsi tas vienīgais, kas Mani atradīsi; un ja tev kas trūkst, tad nāc tu pie mums, un Es tev iekš visa palīdzēšu, kas tev jebkad var būt vajadzīgs! Bet citādi Es jau tavu labo gribu pieņemu par darbu. — Bet tā kā tu tai pašā laikā esi visu Jeruzalemes pilsoņu pastāvīgs priekšnieks, tad griez vērību arī uz to, lai no visai valdītārīgā augstā priestera puses, kas Man godu negribēja dot, templi un ārpus tā netiktu izdarītas ļaunas apspiešanas, un Es netiktu piespiests likt sodībai nākt pār šo pilsētu priekšlaikus. Piemini Mani!

Mans vārds ir “Jēzus Imanuels”, un mans Gars saucas Jehova Cebaot! — Tagad tu zini, ar ko tev ir darišana! Paļaujies un būvē uz Mani, un tu nāvi neredzēsi!”

Kad Nikodēms ts vārdus no Manis izdzirda, tad viņš klusībā savā dvēselē gaviļēja, bet saviem amata biedriem viņš no tā neko nelika manīt.

Bet romiešu soģis tagad braucēja sev pieri, un ļoti skaļā balsī sacīja: “Uzklausiet tagad vēl reizi arī mani! — Pēc visa tā, ko es nu jau trīs dienas ar asu skatu pie šī zēna esmu novērojis, un no viņa dzirdējis un redzējis, tad te pilnīgi ar rupjākām rokām taustāmi ir skaidri redzams, ka viņš ir pavisam cita būtne, nekā mēs nabaga nožēlojamie, visai vājie un mirstīgie šīs zemes cilvēki. — Viņš gan pēc savas laicīgās dzimšanas pieder jūdu ciltij, un tā tad pa daļai stāv zem tempļa likumiem, un atkal pa daļai, līdzīgi katram vienam jūdām, arī zem mūsējiem. Bet es ļoti izjutu, ka šī zēna Gars īstenībā ir visu likumu paats kā ikvienas valsts, ikvienas sabiedriskās tautas kārtības, un tālāk tāpat arī visu to likumu, kas mums nekad nav varējuši tapt zināmi, lielajā visas matērijas un visu garu dabā! Viņš tai pašā laikā ir dziļi gudrākais un taisnākais soģis, un viņa būtne nav ne atoma lielumā nekā arī pat ne šķietami ļauna! Ko lai vēl te vairs mūsu likumi ar viņu būtu darījuši, kad viņš taču uz acīmredzamāko ir Kungs pār visiem likumiem. Tāpēc es viņu nostādu brīvu un līdz debesīm pārāku pār visiem mūsu romiešu, un tādu pat brīvu arī pār visiem jūsu taisni neko daudz nenožīmīgiem tempļa likumiem, un ar šo arī uz svinīgāko atzīstu, ka šis templis viņa svētās personības uzņemšanai ir daudz par necienīgu, un cik reiz viņam būtu paticies apmeklēt slikto Jeruzalemi, tad lai viņš it pa godam, kādu vien mirstīgie nemirstīgam un visvarenam Dievam var parādīt, atrod manā, acīmredzot, tirākā pilī to draudzīgāko uzņemšanu! Un kad tu gribēsi nākt pie manis, tad es gribu skaļi izsaukt: Uzklausait tautas! Manam un Romas valdnieka namam ir notikusi tā lielākā un augstākā žēlastība! Viņš jums jūdiem atņems pestīšanu un to dos mums pagāniem, un viņa laikā jūs vēl tiksiet samīti no mūsu smagiem papēžiem, un mēs pār šo vietu kaisīsim putekļus un pelnus, kur jūs tagad kā dievi liekaties sevi no apmuļķotās tautas slavēt un pilnīgi pielūgt! — Es tagad esmu runājis no savas pilnīgākās pārlicības un tagad esmu pat tanīs noteiktās domās, ka,

tādēļ ka jūs, patiesi, tumšie tempļa vīri neesiet vedami ne pie kāda labāka ieskata, mēs tagad šo sēdi slēgsim; jo ko līdz tādus svētus vārdus izšķiest priekš galīgi kurlām ausīm un akmens cietām sirdīm?”

Es sacīju: “Vēl dažus acumirkļus, līdz tie nāk, kuri Mani jau ap trīs dienas ilgi meklē. Kur Es uzturos, to viņi dabūs zināt mājvietā “Nacarete”, kura pieder pie tempļa, un nāks arī šurpu Mani meklēt. Ar viņiem Es tad atkal došos uz Nacareti! — Jo pēc miesas Man vajag palikt pie tiem, kurus Es pats uz tam sev uzticami un patiesīgi esmu izredzējis!”

Romietis sacīja: “Bet kā tad tas atgadījās, ka tu saviem miesas vecākiem esi varējis nozust; jo pēc manām domām, viņiem jau vajag būt tevi šurpu pavadījušiem, un es pat tagad atminos, itkā būtu redzējis vienu vecu cienījamu vīru un vienu gluži jaunu, bet ļoti dievbijīga izskata sievu tev blakus ieejam lielajās vispārīgajās tempļa pārbaudīšanas telpās? — Protams, viņi gan pēc sava nelielā nodokļa samaksāšanas izgāja ar daudziem citiem no tempļa ārā, pēc kam tad es viņus vairs nedabūju redzēt; bet viņiem jau tad tomēr vajag būt zinājušiem, ka tu nekur citur, kā tikai šeit vari būt?”

Es sacīju: “Mīļais draugs! Redzi, tas ir gluži vienkārši: Es to tā gribēju, tāpēc ka tas bija iekš Manas gribas un iekš Manas mūžīgās kārtības! Jo to Es tev saku: Šis notikums bija iekš Manis jau no mūžības paredzēts. Tad tas varēja arī gluži dabīgi tā notikt. Mani miesas vecāki gaidīja uz Mani līdzīgi citiem zināmajā mājvietā, labi zinādami, ka Es no viņiem nevaru nomaldīties; bet tā kā audžu tēvs Jāzeps lika pie viena riku kalēja no Damaskas pagatavot sev no jauna dažus darba rikus un jau iepriekš zināja, ka viņš tik drīz gatavs netiks, un tās nešanas dēļ viņu arī mana miesas īsti spēcīgā māte turpu pavadīja, tad viņš uzdeva vairākiem radniekiem un citiem labi pazīstamiem nacariešiem, gadījumā, ja viņš ar Mariju varbūt nokavētos, lai tad viņi Mani kā nebūt paņem līdzī līdzī tikai līdz nākošai piestātnei, tā kā lai tiem abiem, uzkavējoties ilgāki pie zināmā kalēja, nebūtu bijis vajdzīgs griezties atkal atpakaļ uz Jeruzalemi, kas viņiem ceļā iztaisītu lielu likumu! Tā tas tika nokārtots, un tā arī izdarīts. — Tie abi uzkavējās diezgan ilgi, un kad viņi pēc tam nonāca zināmajā piestātnē, tad viņi gan tur sastapa daudzumu pazīstamu nacariešu un radu, bet Es pie tiem nebiju; un viņi domāja, ka varbūt Es ka varbūt Es ar kādu agrāk izgājušu sabiedrību esmu nogājis līdzī līdzī kādai tālāk stāvošai naktsmājai, par ko mani vecāki savā ticībā nemaz nešaubījās, un tā gluži mierīgi devās uz turieni, bet kur viņi nonāca tikai pēc pusnakts. Nu, Es tur pie tiem arī nebiju; no rīta agri viņi devās ceļā uz vienu vēl ievērojami tālāk stāvošu mājvietu, bet arī tur viņi par Mani neko nesaklaušīnāja. No turienes viņi atkal griezās atpakaļ uz šejieni, irjau atnākuši mūsu mājvietā, sev par lielu apmierinājumu ir sataujājuši arī Mani, un tagad tūliņ ar mazu rājienu Mani še uzies.”

Romietis sacīja: “Ak, rājienu vis viņi tev nedrīkst dot, tad Es tam pretošos!”

Es sacīju: “Ļauj vien visam notikt, kas no praviešiem ir pasludināts; gan jau tad Es viņiem arī savas diomas izteikšu, kuras viņiem kā cilvēkiem būs ļoti derīgas!”

Šeit vēl virspriesteris gribēja kaut ko sacīt, bet romietis un Sīmanis to vairs nepielaida un vēlreiz pasludināja sēdi par slēgtu.

Taisni šinī acumirkli šinīs sevišķajās runājamās telpās tempļa kalpa pavadīti ienāca mani vecāki, un slepeni pie sevis pārlietu izbrīnījās, atrazdami Mani tādā tik visai gudrā un augstas kārtas sabiedrībā.

Romietis tūliņ viņus jautāja, vai Es būtots viņu dēls, — un vecāki to apstiprināja ar redzmi lielu prieku. Bet Marija, — mazāk tamdēļ, lai Man izteiktu rājienu, bet daudz vairāk, lai savu mātes cieņu drusciņ izrādītu lielo pasaules kungu priekšā, — sacīja, tikai protams tai mīlīgākā baslī pasaulē: “Bet mīļais dēls, kāpēc tad tu mums to esi darījis? Mēs tevi gandrīz trīs dienas ar lielām bailēm meklējām!”

Es sacīju: “Kā jūs to varējāt darīt? Es taču jau iepriekš mājās jums to esmu sacījis, ka Man še vajadzēs to darīt, kas ir Mana Tēva griba debesīs!”

Uz to abi neteica neko un rakstīja šos vārdus dziļi sirdī. — Bet tad pēc tam viņiem romietis it sīki izteica, kas Es par būtni esmu, un ko Es esmu runājis un darījis, un kā visi par Manu vārdu augsto gudrību un spēku izbrīnījušies, kā tāpat arī par Manas gribas neizprotamo spēku, un kā tādēļ viņš, kā pirmais Romas varas nesējs Jeruzalemē, Mani pārlietu esot iemīlējis, un viņš piedāvājoties, novēlēt viņiem, kā maniem vecākiem, visāda veida labumus! Par to viņam sevišķi Jāzeps pārlietu sirsniņi pateicās, un viņam vajadzības gadījumā ieteicās it sevišķi kā namdaris un arhitekts, un drīz pēc tam no romiešiem arī dabūja lielas būves Jeruzalemē un apkārtnē; pat vienu jaunu soģa krēslu pēc romiešu parauga Jāzeps dabūja taisīt, un tur nopelnīja ļoti daudz naudas. — Tāpat arī visai bagātais Sīmanis no Betānijas vēl templi apstiprināja Jāzepam savu pilnīgāko draudzību, pēc kam tad mēs piecēlāmies un sagatavojāmies uz aiziešanu. Šeit piecēlās arī tempļa vīri, paklanījās zemu priekš romieša un tad aizgāja, izņemot Nikodē-

mu. Bet tas mūs uz vissirsnīgāko pavadīja līdz romieša lielajai pilij, kurš nekādā ziņā neļāvās atrunāties, dot mums šo nākošo nakti pie sevis pajumti, pamieļojot uz vislabāko. Man vajadzēja viņa sievu un viņa bērnus svētīt, un viņš pēc tam sacīja:

“Tagad nu visam manam namam ir parādīta tā lielākā svētība un tas augstākais gods! Jo visu kungu Kungs un visu ķēniņu un ķeizaru Ķēniņš un Ķeizars ir visu manu namu piemeklējis un svētījis!” — Ka par to Mani vecāki tika visai pacilāti un aizkustināti, to var viegli iedomāties, un šo brīdi viņi tad vis neaizmirsā atkal. Pēc tam mēs tikām ievesti ēdamā zālē, kur uz mums gaidīja labas vakariņas, kuras it sevišķi maniem nogurušiem un izsalkušiem vecākiem nāca gaužām par labu. Mielastam ilgi turpinoties, Marijai vajadzēja izstāstīt romietim visu par Manu ieņemšanu un piedzimšanu, un vēl daudzumu notikumu no Manas bērna dzīves, par ko viņš no izbrīnēšanās arvien sajūsminājās un pie tam bieži izsaucās: “Un to zina šie tempļa varoņi, — un tomēr nekam netic!”

Bet pēc mielasta mēs devāmies pie miera, un nākošajā dienā romietis mums sagādāja ļoti ērtu braukšanas izdevību līdz pašai Nacaretei, un apgādāja Jāzepu bagātīgi ar ceļanaudu, un Šimanis mūs pavadīja līdz pat Galilejai, kur viņam vienā vietā bija jānokārto kāda darišana, un tā mēs tad nonācām Nacaretē gluži sveiki un veseli, ar ko tempļa notikums beidzās. —

Kad Es pēc tam līdz savam trīsdesmitam gadam maz ko no savas dievības liku manīt, ir jau zināms, un tātad šis vienīgi pareizais un patiesais paziņojums par tām trim dienām templī ir pabeigts. Labi tam, kas tam tic un pie tā neņem apgrēcību! Kas to sirdī ticēdams lasīs, mants daudz svētības. Āmen! To saku Es, tas Kungs. Āmen! Āmen! Āmen!

* * *

MANA — TĀ KALPA — PIEZĪME.

1860. gada 13. janvārī.

AK KUNGS! ES NABAGA GRĒCINIEKS Tev vispirms pateicos par šo krāšņo un līdz šim te vēl nekad nebijušo visaugstāko žēlastības parādīšanu, kuras vispirms mans “es”, kā arī visa pasaule vēl neesam cienīgi! Bet tā kā Tu, ak Kungs, mums caur to jau tik visai lielu un nepelnītu žēlastību esi parādījis, tad ak svētī to mums arī, lai mēs pilni patiesas ticības Tevi no visas sirds milējam! Deldē mūsu daudzkārtīgās vājības, dari mus stiprus visā mīlestībā uz Tevi un mūsu nabaga brāļiem, un ļauj mums Tavā vissvētākā Vārdā arvien atspirdzināt apbēdinātās un tūkumu ciedamās brāļu sirdis, un, ak Kungs, piemini savā lielā mīlestībā arī turpmāk savu nabaga kalpu virs zemes, un saņemi manu sirsnīgāko pateicību par visām Tavām no manis nekad nepelnītām labdarišanām, kuras Tu man vienmēr žēlīgi esi piešķīris. Bet ak lieci arī manai svētībai Tavā vissvētākā Vārdā, savienotai ar Tavu svētību, būt sekmīgai pie daudziem nabagiem un trūcīgiem un apgrūtinātiem, un pie visiem Taviem patiesiem draugiem un maniem labdariem!

Tev vienīgi lai pieder viss gods un visa mūsu mīlestība mūžīgi; un vienīgi Tavs svētais prāts lai notiek! Dziļākā satriektībā Tavas žēlastības visniecīgākais kalps — Jakobs Lorbers.

Piezīme. Kas attiecas uz toreizējo zemes soģi Kornēliju, tad viņš tomēr slepeni *de facto* bija Jeruzalemē, kaut gan it kā darišanu dēļ Tīrā. Jo augstie romieši bija gudri ļaudis un bieži pārbaudīja padotos ierēdņus caur to, ka viņi itkā aizceļoja un pa to laiku savas amata darišanas nodeva pārvaldīt kādam citam! Un tā tas bija arī tad pa zēnu pārbaudīšanas laiku Jeruzalemē. Romiešu pārbaudīšanas komisārs neko nezināja par kluso Kornēlija klātbūtni, bet Jāzeps gan par to zināja caur kādu klusu iedvesmu, un tālab klusībā bija arī pie viņa griezies un arī no viņa dabūja pēc kā viņš lūdzās. Un tad arī tas notikās, ka pats Kornēlijs labi pārgērbies tās sarunas templī līdz noklausījās, kamēr komisārs viņu iedomājās Tīrā, un tādēļ atklāti viņu varēja pieminēt tikai kā klāt neesošu. — J. Lorbers.